

WESTERN

Ivan Kolins

POSLEDNJI LOV

B
ROTO
BIBLIOTEKA
X-100

WESTERN

208

1990

Ivn Kolins

POSLEDNJI LOV

X-100

Urednik izdanja
PIROŠKA MATIĆ

Recenzent
S. BILKIĆ

Lektor
J. Stojičević

Izdaje i štampa Novinsko, izdavačko i štamparsko preduzeće u društvenoj svojini »Dnevnik« Novi Sad, Vojvodanskih brigada 7, telefon 021 621-555
● Žiro račun 65700-603-6350 ● Direktor »Dnevnika«: **Dušan Tomić** ● Za izdavača: **Ilija Vojnović** ● Odgovorni urednik: **Milorad Predojević** ● Grafički urednik: **Juliš Arvanitidis** ● Sekretar redakcije: **Zdenka Karabasil** ● Korektor: **Sava Malešević**

YU ISSN 0353—5916

POSLEDNJI LOV

1.

Posle jednog sata jahanja, Robert Kolins je ujahao u dvorište moćnog ranča »Srebrna potkovica«. Ugleđao je pet kršnih momaka, do zuba naoružanih, koji se nasloniše na zid kaubojske kuće sumnjičavo ga posmatrajući, dok je jahao preko dvorišta. Nijedan nije ni reč progovorio, nijedan nije razvukao lice, ali njihovi pogledi nisu obećavali ništa dobro.

Robert je dojahao do mesta gde se privezuju konji, koje je samo nekoliko koraka bilo udaljeno od vrata masivne gospodske kuće.

Kad je sjahao, noge su mu bile krute a živci napeti. Prebacio je uzde preko grede i pošao prema zgradi. I baš u trenutku kad je zakoračio na stepenište, jedan oštar glas mu doviknu:

— Šta tražiš ovde, stranče?

Robert zastade, da bi se orijentisao. Dugačka veranda bila je obrasla vinovom lozom koja je skrivala nekog čoveka u stolici za ljuljanje. Desnu nogu, u gipsu i zavojima, držao je ispruženu na šamlici. Iza njegovih leđa nalazile su se dve štake, naslonjene na zid, a pored njih bila je vinčesterka.

Robert je posmatrao neobičnog stražara. Izgledalo je da ima oko četrdeset godina. Bio je mršav i koščat. Imao je žilavo i mišićavo telo, kao svaki pravi kauboj. Čovek je bio bez šešira. Njegova prevremeno osedela kosa podsećala je na sivi čelik, i dobro je pristajala uz sivu boju njegovih hladnih i sumnjičavih očiju.— Došao sam da razgovaram sa

gazdom — odgovorio je Robert Kolins.

— Ranču »Srebrna potkovica« nisu potrebni novi ljudi, pogotovo ne skitnice.

— A ko si ti? — nemarno upita Kolins, ne obazirući se na uvredu.

— Tom Džonson, nadzornik na ranču »Srebrna potkovica«.

— Gde mogu da nađem vlasnicu ranča, Pamelu Karadin?

— Možeš i sa mnom razgovarati, stranče.

— Jesmo li se mi već negde videli? — upita Robert.

Čelične oči su ga ispitivački posmatrале.

— Ne verujem.

— Ja sam Robert Kolins, novi doseljenik dole na Plavom potoku.

Tom Džonson kratko klimnu glavom.

— Zaista, pre nekoliko dana video sam te u gradu. Ali nema smisla da uznemiravaš gospođicu Karadin. Znam šta će ti odgovoriti. Stoga se gubi, i više se ne vraćaj! Ljudi na ovom ranču ne vole doseljenike koji bi hteli da preoru pašnjake gde se napasaju goveda ranča »Srebrna potkovica!«

— Ma šta mi rekoste — odvrati Kolins s puno ironije u glasu.

Ne obazirući se više na Džonsona, Kolins uđe u kuću. Nadzornik opsova za njim i zgradbi svoje štake.

Prostorija je bila velika. Na sredini se nalazio dugački hrastov sto. Na drugom kraju se videlo čađavo ognjište.

Za stolom je opuštено sedela vlasnica ranča. Kosa joj je bila savijena u punđu. Kolins je morao sebi pri-

znati da još nikad nije video tako vatreno ridu kosu, koja je nekako tajanstveno blistala pod zracima jutarnjeg sunca.

Pamela Karadin je imala divan nos, na kome je bilo nekoliko sunčanih pega. Delovala je samouvereno. Nosila je kožnu suknju za jahanje i ružičastu bluzu. Bila je visoka oko pet i po stopa. Imala je vitak struk i zelene oči, koje nisu obećavale ništa dobro.

— Vi ste verovatno Robert Kolins — reče ona.

Robert klimnu glavom.

— A vi ste Pamela Karadin.

Posmatrala ga je ispitivački, mereći ga pogledom od glave do peta.

— Pravi farmer izgleda drukčije. Robert sleže ramenima.

— Čovek ne može nikad ništa postići kao kauboj. Dakle, mora se izmisliti nešto drugo.

— Hoćete li time da kažete da su doseljenici sa svojim plugovima pokupili svu mudrost sveta? — veselo upita odgajivačica goveda.

— Doseljenik je svoj gazda — odgovori Robert.

— Ali ne na mojim pašnjacima, Kolinse. Ovde sam ja gazda, i ne dozvoljavam da mi iko odnosi kajmak ispred nosa. Vi ste verovatno došli zbog table, zar ne?

Robert izvuče ispod svoje izbledele košulje jednu tablu i baci je na sto, tako da se mogao pročitati natisak:

Ovo je trava ranča »Srebrna potkovica«, seljačino! Gubi se, i da se nikad više nisi pojavio!

— To sam danas našao na svom graničnom stubu — objasni Robert, posmatrajući svoju sagovornicu.

— Dakle, postupićete po mom naređenju?

Robert lagano odmahnu glavom.

— Ni govora — odgovori.

Iako se u njenim očima pojavio bes, vlasnica ranča je sada bila još lepša.

U prostoriju se dogega Tom Džonson na svojim štakama. Robert od-

stupi malo u stranu, kako bi ih mogao posmatrati oboje.

Znao je da je Tom Džonson pre nekoliko nedelja slomio nogu kad je pao s konja. Osim toga, on se raspitao o svemu što je bilo vredno da se zna o ranču »Srebrna potkovica«, pre nego što ga je put odveo do njegovog malog poseda na Plavom potoku.

Tom Džonson je ceo svoj život proveo na ranču. Punih četrnaest godina radio je kao nadzornik tog ogromnog gajilišta goveda u kraju Big Bend. Porodica Karadin je iz generacije u generaciju izgrađivala i proširivala ranč. Ponosna gospodska kuća bila je stara preko sto godina. Bio je to spomenik upornosti usred divljine.

— Ako je tako, Kolinse, onda ćemo morati da vas malo udarimo po prstima — otvoreno zapreti Pamela Karadin.

Samouverena i sigurna u pobedu, vlasnica ranča je stajala za stolom, duboko dišući. Ispod njene svilene bluze dizale su se i spuštale bujne, zavodničke grudi.

— Izgleda kao da vi odgajivači stoke živite na Mesecu — reče Robert. — Građanski rat je završen već pre dvadeset godina. Možda vest o tome još nije stigla do vas. Kongres Sjedinjenih Američkih Država je pre nekoliko godina doneo Zakon o domaćinstvima. Po tom zakonu, svaki građanin ima pravo da u preriji, ili na nekom drugom mestu, uzme za sebe komad zemlje. To dobija besplatno ako prethodno podnese vladi molbu, i ona mu bude usvojena. To znači da vi ne posedujete zakonski nijednu stopu pašnjaka!

— Nalazimo se u Teksasu — prosihta besno Pamela Karadin. — A Teksas je Teksas, Kolinse.

— To je tačno, ali on pripada Uniji — dodade Robert.

— Da, to stoji zapisano u udžbenicima istorije. Ali ko se ovde na to obazire? Mi Teksašani imamo dru-

ge pojmove o vlasničkim pravima. Nemam volje da i dalje sa vama raspravljam, Kolinse.

— Onda predlažem da napravimo posao, gospodice Karadin.

— Šta biste mogli da mi ponudite?

— Napustio bih svoju zemlju pod uslovom da me zaposlite kao plaćenu radnu snagu na svom ranču.

Ona pogleda Toma Džonsona, koji lagano odmahnu glavom.

— Suša — kratko reče.

Ovaj kraj je već više od osam godina trpeo užasnu sušu. To je dovelo do toga da je u jugozapadnom Teksasu većina odgajivača stoke propala. Uginulo je na hiljade grla goveda, od gladi i žeđi. Banke su zatvorile svoje šaltere, jer više nije bilo skoro nikakve trgovine.

Robertu je bilo poznato da je i ranč »Srebrna potkovicica« pretrpeo velike gubitke u stoci. Pre osam godina, kad je počela suša, ranč je raspolagao sa trideset hiljada goveda. Danas ih je imao jedva dvadesetak hiljada.

Prošla su vremena kad su ogromna stada gonjena sa ranča »Srebrna potkovicica« prema utovarnim stanicama u Kansasu. Već tri godine nije bilo transporta stoke, jer su goveda bila mršava i slaba na nogama.

Naravno, kad je prestala trgovina stokom, ni novac nije više stizao u kasu.

Pa ipak, uprkos svim nedaćama, ranč »Srebrna potkovicica« uspeo je da se održi. Mora da je porodica Karadin imala tajne rezerve kapitala, ili je imala neke druge izvore novca.

Robert se koncentrisao na to da sazna u kakvoj se finansijskoj situaciji nalazi ovaj ranč, pa je počeo:

— Naselio sam se baš pored izvora koji napaja reku. Kako sam čuo, taj izvor nikada ne presahnuje. Moja dokumenta o vlasništvu na to zemljište su u redu. Ako vam ga prodam, gospodice Karadin, onda će Plavi potok zakonski pripadati vama.

Sada se Tom Džonson umeša:

— Priznajemo da imaš u rukama nekoliko aduta, ali ni mi nismo spavali, Kolinse. Kad smo saznali da želiš tamo da se proširiš, naši kauboji su odjahali u grad i zakonski osigurali najvažnija pojilišta. Na žalost, kod Plavog potoka smo malo zakasnili. — Pogledao je u vlasnicu ranča i upitao: — Šta mislite o tome, Pamela?

Mlada žena je delovala nepopustljivo.

— Nikad se ne bih upustila u neki posao sa jednim seljakom — progunda ona.

Robertu postade jasno da su dalji pregovori beskorisni. Moraće da smisli nešto novo. Njegova zamisao da proda zemlju i radi kao kauboj propala je. Ostao je praznih ruku i, ako se nije prevario, napolju su ga čekale ubice. Kolins počeo da se znoj. Košulja mu se lepila na ledima.

— A sad se gubite — otvoreno pripreti Pamela Karadin. — Napolje iz moje kuće, i što dalje od mojih pašnjaka.

Robert se podrugljivo pokloni.

— O tome ću još dobro da razmislim.

Tom Džonson otvori usta da nešto kaže, ali se predomisli. Robertu se učinilo da postoji izvesna razlika u mišljenju između Pamele i njenog predradnika. Ali to mu sada nije ni malo pomoglo.

Robert izađe na verandu. Ubice više nisu čekale kod zgrade za kauboje, već su bili okupljeni oko njegovog konja. Jedan je stajao naslonjen na hrastovo drvo, pored konja. U rukama je držao pušku čija je cev bila uperna uvis. Ali on je svakog trenutka mogao munjevito da je upravi u Roberta i opali. Druga dva kauboj stajali su odmah iza njegovog konja.

Uznemireni Robert zgrabi uzde, prebaci ih na vrat svom konju i levom nogom stade u uzengiju. Jedan od momaka koji su stajali sasvim blizu, procedi nešto kroz zube.

— Trenutak, seljačka slugo.

Robert spusti nogu iz uzengije na zemlju. Niz leđa mu prostruji jeza. Pogledao je ispod oka u pravcu vrata gospodske kuće. Tamo je stajala Pamela Karadin. Džonson se nije video. Verovatno je stajao iza svoje gospodarice.

Znači, Pamela Karadin je dala znak da ga likvidiraju.

— Šta je u pitanju, kauboju? — ljubazno odgovori Robert.

Kauboju pride bliže. Bio je visok samo pet stopa i šest colli, ali je bio težak dobrih sto kilograma. Imao je krupne kosti i čvrste mišice. Čovek se toliko primače Kolinsu da ovaj oseti njegov dah. Lice mu je bilo široko kao u krave, a nozdrve su mu podrhtavale.

— Ja sam Piter Garfild.

— To ti verujem — promrmlja Robert gledajući grdosiju. Pri tome je preko Garfildovog ramena gledao u strelca s puškom. Taj lupež je u međuvremenu spustio svoju pušku i cev uperio u Kolinsa.

Robert Kolins proceni da mu oružje u ovoj situaciji ne bi ništa koristilo. Stoga ponovo pokuša da stavi stopalo u uzengiju, ali ga Garfild podmuklo odgurnu.

Robertu je sada bilo jasno da od bekstva nema ništa. Morao je da se isprsi i brani. Pošto je jednim snažnim udarcem izbacio iz igre Pitera Garfilda, pojaviše se dvojica kaubojja koji su do tada stajali pored grede za vezivanje konja. Garfild je još uvek ležao u blatu i buljio unaokolo.

Kao izgladneli vukovi, sada četvorica kaubojja napadoše Roberta, udarcima pogađajući sa svih strana. Krv mu poteče preko lica, usne mu popucaše, a iz nosa mu šiknu krv. Konačno se nešto tvrdo slomilo o njegovu glavu.

Robert Kolins uroni u neku prijetnu tamu.

2.

Kad je došao sebi, ležao je u preri-ji.

Robert Kolins se uspravi i pokuša da sredi svoje misli. Nekoliko koraka dalje stajao je njegov konj, sa uzdama koje su se vukle po zemlji.

Prva jasna misao bila mu je gor-ka. Pamelu Karadin niko neće uspeti da odvрати od njene namere. Njegov zamišljeni plan je propao.

Sada se pitao ko mu je od onih nemilosrdnih napadača zadao poslednji udarac. Ali brzo je uvideo da su takva razmišljanja besmislena. Oni su ga izudarali, i to je bilo dovoljno.

Kolins pogleda okolo, i na udaljenosti od svega nekoliko koraka ugleda široko lice Pitera Garfilda.

— Šta ti radiš ovde? — upita ga Robert iznenađeno.

— Doneo sam te dovde. To je naređenje gospođice Karadin. Da nam ne bi zatrovao naš lepi ranč...

Robert se diže, oslanjajući se na svog konja. Nesvestica je polako prolazila. Opipao je glavu i pod rukom osetio čvorugu veliku kao kokošje jaje. Stresao se.

— Je li ovo od drške revolvera ili od tojage? — upita Robert.

— Od drške kolta — odgovori Piter Garfild. — A sada moram da se polako vratim na ranč.

— Inače, kakvu dužnost imaš na ranču — viknu Robert za njim.

Piter Garfild pređe jezikom preko svojih debelih usana.

Trenutno zamenjujem predradnika Toma Džonsona. Ali on će se uskoro oporaviti i može se očekivati da će za nekoliko dana opet biti u sedlu.

Robert Kolins klimnu glavom.

— Najbolje bi bilo da spakuješ svoje prnje i da se što pre izgubiš sa Plavog potoka — reče Garfild. — Ako nam i dalje budeš pravio probleme, okrenućemo drugi list. Gospođica Karadin ne zna za šalu.

— U najgorem slučaju, može narediti da me ubiju.

Garfild sleže ramenima.

— S tim mora da računa svaki koji neće da sluša dobre savete.

— Ko me je dotukao? — upita Robert. — Veoma sam radoznao.

— Ja.

— Zapamtiću to — obeća Robert.

— A ja ću, uprkos tome, ipak dobro spavati. — Piter Garfild uskoči u sedlo, krupan kao komad stene. — Kad opet budem prolazio pored Plavog potoka, neću tamo više da vidim nijednog doseljenika. Pamćenje mi je dobro, i stalno mi je u sećanju tvoja tvrda lobanja. To je najtvrđa glava na kojoj sam ikad koltom napravio razdeljak.

— Hvala.

Garfild okrenu svoga konja prema zapadu i uputi se kući. Robert tek tada opazi da je njegov opasač prazan. Vinčesterka mu je bila u futroli na sedlu. Zgrabio je pušku zagledao se u uređaj za punjenje. Magacin je bio prazan.

Ali na bisagama se videlo neko veće ispupčenje. Otvorio je kesu i našao svoj kolt sa šest metaka. Tamo su bili smešteni i meci za revolver i pušku. Morao je da se isceri.

Polako se popeo na konja i upravio ga prema jugu, u pravcu Džeksvila, udaljenog nekoliko milja. Postepeno je opet mogao da razmišlja i procenjuje svoj položaj. Nije mu uspelo da dobije zaposlenje na ranču »Srebrna potkovica«, niti da se obavesti o tamošnjim prilikama.

Šta sad da radi?

Njegov upis u zemljišne knjige malog poseda kraj Plavog potoka bio je potpuno u skladu sa zakonom. Njegovi pretpostavljeni su se za to pobrinuli. Ali sad je uvideo da je lukavo smišljeni plan propao. Nije uspeo da zadobije poverenje ljudi sa ranča »Srebrna potkovica«. Istukli su ga i izbacili. Tako je to bilo, na žalost. . .

Kolins je morao da misli na Pamelu Karadin, ali istovremeno i na jednu drugu ženu, svoju mladu i jedinu sestru Samantu. Njena pojava bila je bez one atraktivnosti karakteristične za Pamelu Karadin, ali je posedovala neku uzdržanu i dis-

kretnu lepotu. Razum i srce su joj bili na prvom mestu.

Pre mesec dana umrla im je majka. Robert je odjahao u Blekvil da joj ukaže poslednju počast. Četiri godine nije video dom. Proveo ih je kao teksaški rendžer, uvek u službi, uvek spreman za opasan zadatak. Stigao je kući prekriven prašinom, kao oličenje Divljeg zapada, pravi čuvar.

Otac mu je umro pre mnogo godina. Samanta se nije udavala, i vodila je domaćinstvo bolešljivoj majci. Za četiri godine Samanta je mnogo prepatila. Od njene tamne lepote nije ništa ostalo. Sada je bila samo još slaba i bleđa žena. Robert nije mogao to da razume. Nije mogao da se seti nijednog sličnog slučaja.

Samanti nije pomoglo ni divno teksaško sunce. Njeno raspoloženje se kretalo od dubokih depresija do stoičkih ravnodušnosti. Nikako nije htela da potraži savet od nekog lekara.

Posle majčine smrti, Robertu je od rodbine ostala samo još sestra. Hteo je da se kod kuće odmori nedelju dana. Zatim je zatražio tri nedelje vanrednog odsustva, i dobio ga, mada se njegovi pretpostavljeni nisu s tim slagali.

Samanta je većinom bila zatvorena i odbojna. Često je odlazila u grad radi nabavki, posle čega bi se naglo izmenila. Smejala se i izgledala vesela. Robert je to neko vreme posmatrao.

Zatim, jedne večeri, otvorivši iznenada vrata Samantine spavaće sobe, zateče je na delu. Taj trenutak nikad neće zaboraviti.

Njegova sestra je sebi zabadala injekciju u butinu. Robert joj istrže špric iz ruke i baci ga na krevet. Samanta ga je udarila pesnicama. Robert je sa užasom opazio mnogobrojne ubode na njenim rukama i nogama. Počeo ju je obasipati pitanjima, ali je Samanta tvrdoglavo ćutala. Na kraju je morao silom da je od-

vede u Hjuston, u kliniku za lečenje narkomana.

Robert Kolins donese odluku, i pojavi se u glavnom štabu rendžera.

— Molim vas da me premestite u odeljenje za drogu, kapetane.

Donald Kulik je od toga dana postao Robert Kolins. Droge su dolazile preko Rio Grandea, kod Karde-nasa, i izvesni znaci su ukazivali na to da je ranč »Srebrna potkovicica« centar krijumčarenja droga. Možda je tu samo jedna ličnost bila ključna, ali se ne isključuje mogućnost da su svi učestvovali.

Pre nego što je Robert preuzeo novu dužnost, još jednom se vratio u svoj rodni kraj. Uspeo je da sazna ime trgovca drogom od koga je njegova sestra nabavljala heroin.

Robert je pretukao tog momka, slomivši mu nos i donju vilicu. Zatim je svoju žrtvu otpremio u zatvor.

Između Blekvila i granične oblasti Rio Grandea sa šiljatim brežuljcima bilo je više od pet stotina milja. I tu je on bio samo Robert Kolins, jadni doseljenik bez sreće. Ali to je tako i trebalo da izgleda.

Otprilike jednu milju izvan Karde-nasa, Robert je sreo jednog jahača. Bio je niskog rasta i mišićav. Izgledalo je da taj čovek crvenkaste kose ima oko dvadeset godina. To je, verovatno, bio Majkl Karadin, Pamelin jedini brat.

Mladi rančer je jahao temperamentnog crnog ždrepcu, na kome je bilo sedlo okovano srebrom, vredno hiljadu dolara. Imao je ogrtač od najfinije dabrovine, svetloplave pantalone i čizme pravljene po meri, koje su stajale najmanje dve stotine dolara.

Majkl se oblizivao.

— Ti si, verovatno, Kolins? Nase-ljenik na Plavom potoku?

Robert klimnu glavom, stisnutih usana.

— Jesi li video tablu koju sam danas stavio na tvoj granični stub?

Robert još jednom klimnu glavom.

— Da, ostavio sam je na vašem ranču.

Majkl nabra obrve.

— Sigurno su ti tamo priredili srdačan doček?

— Mogao je biti i bolji.

Majkl Karadin prebaci težinu svoga tela na levu uzengiju. Tako mu je bilo znatno lakše da potegne kolt, brže nego inače.

Robertu je bio poznat taj stari trik. I sam ga je već isprobao.

Odjednom se u Robertovoj ruci pojavio teški kolt. Cev tog teškog oružja bila je uperene u Karadinov opasač, koji se presijavao, od srebra.

Momak je teško disao i zbunjeno gledao u kolt svoga sagovornika. Zatim je pogledao u Roberta.

— Ti vraški brzo barataš tom pucaljkom — progunda.

Robert zavitla oružje u vazduh, vešto ga ponovo uhvati, i opet ga gurnu u futrolu.

— Prošao sam dosta sveta — odgovori Robert. — Šta je, u stvari, bilo sa tom tablom o kojoj smo govorili?

Majkl Karadin je reagovao besno.

— Ne podnosimo farmere na pašnjacima ranča »Srebrna potkovicica«. Je li jasno?

Oštri pogledi jahača se ukrstiše. Ličilo je to na obračun između psa i mačke.

— Pokušao sam da pregovaram sa Pamelom Karadin — odgovori Robert. — Hteo sam da zamenim svoja ozakonjena prava na farmer-sku zemlju za zaposlenje u svojstvu kauboja.

— Zašto bismo menjali nešto što nam odavno pripada? — Majkl se nasmeja podrugljivo. — Na ranču nam nije potreban revolveraš. Kod nas nema svađa sa drugim strankama. — Pogledao je u vedro nebo. — Ali sa Bogom bi trebalo jednom da se obračunamo. Prokleta suša! — Oko njegovih usana urezale su se oštre crte. — Do sutra ujutro naseobina treba da bude prazna, Kolinse.

— A šta ako ostanem?

— Naš ranč će srediti i takve tipove.

Karadin mamuznu svog vranca, koji polete kao munja. Iza njega se kovitlala žuta prašina, stvarajući oblak u neobičnom kovitlacu.

Robert se osmehnu, sleže ramenima i odjaha dalje.

Kardenas je bio malo mesto, blizu reke istog imena, koja je u međuvremenu presušila. Pri normalnim okolnostima, Kardenas se sjedinjavao sa Rio Grande, u kojoj je sada vodostaj bio sasvim nizak. U njoj nikad nije bilo tako malo vode.

Većina stanovnika bili su Meksikanci koji su živeli u zgradama od šupljih cigala. Kardenas je smatran administrativnim centrom pokrajine, i zbog toga je imao sudsku zgradu. Jutarnja vrućina je već uspavljujuće delovala na sve. Robert proja ha pored dugačke kuće »Palate pravde« i sjaha iza kafane »Duga«. Uzde svoga konja privezao je za deblo jednog hrasta, da bi mu pravio hlad.

Robert je u tom lokaluu već više puta jeo. Hrana nije bila bogzna kako dobra, ali se ipak mogla jesti. Ušao je kroz stražnja vrata. Odmah je video da u lokaluu nema drugih gostiju. Uzeo je stolicu i primakao je šanku. Pozadi, u kuhinji, čuo se zveket lonaca. Bolela ga je glava.

Najzad iz kuhinje izade debela krčmarica, Meksikanka. Gegala se kao patka i nešto brbljala na španском jeziku.

— Doručak, ili pivo, gospodine?

— Doručak.

Sumnjičavo ga je posmatrala prodornim pogledom.

— Vi ste farmer na Plavom potoku — reče.

Robert klimnu glavom. Novosti su u toj ogromnoj zemlji neobično brzo kružile. On nije znao kako se krčmarica zove, ali je pretpostavljao da Meksikanka zna skoro sve o njegovim poduhvatima.

— Da, ja sam novi doseljenik.

— Glupak! — odvratila je žena samo jednom rečju.

Potom je odgegala natrag u kuhinju, i on je opet čuo zveket posuđa. Najzad krčmarica donese vruće palačinke, dva kuvana jajeta i šolju kafe. Sve je stavila na šank, i ponovo nestala.

Robert se osmehnu, i počeo da jede.

Samo što je pojeo drugo jaje, iza njegovih leđa odjeknu bat teških čizama, i vrata se otvoriše.

— Ti još uvek skitaš ovuda?

Oštar glas podiže Roberta sa stolice.

On dograbi svoj kolt i stade raširenih nogu.

Piter Garfild je blokirao vrata. Robert se pitao kako je taj momak tako brzo stigao u grad. Možda Garfild nije ni odjahao natrag na ranč »Srebrna potkovica«. Možda je smatrao da je bolje da odjaše pravo u Kardenas, kako bi se uverio da li je nesnosni farmer već nestao.

Ali sad je Garfild stajao pred njim, sevajući očima, razjaren kao bik. Tamno, opaljeno lice bilo mu je nepokretno, ali mu je ruka ležala na dršci kolta.

— Još uvek sam ovde — odvrati Robert nemarno.

— Koliko vidim, obed si završio — reče Garfild prigušenim glasom, ne ispuštajući ni trenutka Roberta iz vida. — Krajnje je vreme da jednom za svagda nestaneš. Je li jasno?

— Možda ću i odjahati dalje, a možda ću i ostati ovde.

Strašan bes je obojio lice krupnog predradnika.

— Ne, šaljivdžijo, propustio si vreme da odjašeš dalje — Debele usne su mu se neprirodno ispupčile. — Propustio si priliku da se izvučeš čitav. A sad više nema izlaza. Najbolje će biti da te odmah sahranimo, prijatelju.

Posle tih reči, Piter Garfild poteže oružje iz futrole.

Robert začu oštar uzvik Meksikanke. Zbolelo ga je u ušima. Po-

tom gromki pucanj kolta nadjača ženski glas.

Robert Kolins se kretao elastičnošću pantera u skoku. Piter Garfild je, naravno, bio u prednosti, jer je još pre svađe desnu ruku držao na dršci kolta. Zato Robert upotrebi stari trik teksaških rendžera. U trenutku potezanja revolvera skočio je ulevo, i pao celom težinom. Tim iznenadnim manevrom uspelo je Robertu Kolinsu da prevari iskusnog borca Pitera Garfilda, i tako spase svoj život.

Garfildov kolt je bljuvao olovo, a zrna su pogadala tačno ono mesto na kome je Robert sedeo pre nekoliko trenutaka. Robert se pretvori u klupko mišića. Prvi njegov metak, ispaljen na brzinu, promaši, i zabi se u zid pored Garfildovog ramena.

Ali sledeći pogodi grdosiju. Piter Garfild se ukoči. Njegovo oružje ponovo prasnu, ali je olovo razmrskalo samo oblogu poda. Podiže se prašina. Snaga olovne kugle iz Robertovog kolta sruši teškog predradnika i izbacila ga kroz vrata na ulicu. Pri tom je Garfild morao da ispusti svoj kolt, koji je pao na prag. Iz njegove cevi izlazio je dim.

Robert ustade. Debela Meksikan-ka je čučala na tlu u jednom uglu i tiho ječala, ali se Robert sada nije mogao o njoj brinuti. U dva koraka stigao je do Garfildovog kolta, podigao ga i zadenuo za svoj opasač. Potom je, sa koltom u ruci, napustio lokal i potražio svog protivnika.

Već po drugi put u roku od svega nekoliko časova, ležao je Piter Garfild usred blata, kao prebijeni pas. Ovo puta ga je srušio Robertov kolt, a ne pesnica preobučenog rendžera. Garfild je rukom pritiskao levo rame, a između prstiju curila mu je krv.

— Čoveče, ti se zaista ne šališ — ječao je Garfild.

Robert je bio gnevan.

— Je li te to možda Pamela Karadin poterala u grad da me ubiješ? Ili je to tvoja sopstvena zamisao?

Zanimljivo je izigravati junaka i uklanjati dosadne ljude, zar ne?

— To je moja stvar — progunda Garfild.

Iznenada se na vratima pojavi debela Meksikanka, vičući:

— Dovedite doktora! Brzo! I šerifa.

Potom je potrčala niz ulicu, u pravcu sudnice.

U međuvremenu, pucnjava je primamila mnoge radoznalce, uglavnom meksičke seljake. Piter Garfild se teško diže. Posrtao je i pokušavao da se osloni na hrast. Trudio se da, stisnutih zuba i bledih usana, izdrži bolove. Robert se nasloni na zid krčme, pripali cigaretu, i posmatrao ranjenog čoveka.

Pri tome mu pade na um da još nije imao prilike da upozna šerifa iz Kardenasa. U glavnom štabu rendžera kapetan je izrazio želju da Robert treba da radi nezavisno, i da ne sme nikome, čak ni šerifu da oda svoj identitet.

Na mestu pucnjave okupiše se mnogobrojni Meksikanci. Uzbudeno su pričali na španskom, i posmatrali junaka dana. Robert se pitao da li je možda nekako procurilo da jedan nepoznati teksaški rendžer u ovoj okolini istražuje, i da je baš on taj. Morao je računati s tim, čak i ako su svi u glavnom štabu bili postojani ljudi. Krijumčari heroína bili su uvek nepoverljivi prema novim licima koja bi se pojavila na njihovom području.

Kroz gomilu se progurao lekar, čovek kratkih nogu, koji je teško disao. U desnoj ruci je nosio crnu torbu. Osvrnulo se okolo, pogledavši pri tome i Roberta.

— Ja sam u redu — nasmeši se Robert. — Vaš pacijent je tamo preko, doktore.

Lekar klimnu glavom, i zamoli Garfilda da legne na leđa. Pažljivo raskopča krvavu košulju predradnika ranča »Srebrna potkovica« i povuče je u stranu. Garfild je zatvorio oči i grizao svoje debele usne.

Lekar je brižljivo pregledao ranjenog predradnika.

— Kost nije slomljena — reče na španskom Robertu.

Ovaj rasejano klimnu glavom. Njegova pažnja bila je usredsređena na jednog mršavog čoveka koji se pojavio pored lekara. Na njegovom prljavom prsluku sijala se šerifska zvezda. Zastupnik zakona okrenu glavu i pogleda Roberta. Imao je tamne oči, oštre kao noževe.

— Jesi li ti oborio Garfilda? — progunda šerif.

Robert klimnu glavom.

— A zbog čega?

— Došao je u krčmu. Taman sam hteo da doručkujem. Potegao je kolt i prvi pucao. — Robert pokaza na debelu Meksikanku, koja je, stenjući stajala pored ljudi. — Žena može potvrditi da je ranjeni pucao prvi.

— Ništa neću da kažem — prosikta temperamentna krčmarica i gurnu svoju mrku pesnicu Robertu pod nos. — Tražim nadoknadu za oštećeni šank, i to od vas, stranče.

Šerif je reagovao mrzovoljno.

— Gubi se u svoju jazbinu.

Žena je buljila u šerifa, zatim pogleda u Roberta, i uzdrža se od daljih izjava. Čutke je otrčala u lokal.

— Čije je zrno pogodilo šank? — upita šerif.

Robert ne reče ništa, samo pokaza na Pitera Garfilda.

— Ta babetina — progunda šerif.

— Napravila je toliko vike zbog tru-log šanka. Ne vredi više od nekoliko dolara. Vaše ime i zanimanje, stranče?

— Vi već odavno znate ko sam.

Šerif namršti čelo.

— Neću nikakvih neslanih šala sa Ronom Medfordom, dragi moj. Čini mi se da sam vas nešto pitao, zar ne?

— Moje ime je Kolins, Robert Kolins. Naselio sam se na Plavom potoku kao farmer. Dokument o vlasništvu je u redu. — Robert je bio uveren da time ništa novo nije rekao šerifu. Ranč »Srebrna potkovi-

ca« bio je u ovoj okolini moćan već od davnina. A Medfordu je bilo potrebno da za njega glasaju ljudi sa ranča, kako bi mogao da opstane na svojoj dužnosti.

— Plavi potok... tako, tako. Nije čudo što vas je Garfild napao. Tamo su pašnjaci ranča »Srebrna potkovi-ca«, gospodine.

— Sad to pripada meni — ispravi ga Robert. — Zakonski prenos zemljišnog poseda obavljen je prema zakonu vlade Sjedinjenih Država. Sve je zvanično potvrđeno.

— Da, unošenje u zemljišne knjige je u redu na papiru. Ali čovek mora svoj posed i da održi, Kolinse.

— Šerife, zaboravili ste da pomenete nešto važno.

— A šta bi to bilo? Nećete možda da me učite šta da radim kad sam na dužnosti? Šta sam to navodno zaboravio?

— Vi ste izabrani zaštitnik zakona u ovom okrugu. Ako me napadnu ljudi sa ranča »Srebrna potkovi-ca«, onda imam pravo da zatražim od vas zaštitu kako bi bio očuvan javni red i mir.

Šerif je bio pogođen na pravo mesto. Njegovo ljutito lice odavalo je šta se u njemu zbiva.

— »Srebrna potkovi-ca« je velik zalogaj — promrmlja šerif, izbegavajući da da odgovor Kolinsu.

— Ali nije moćniji od zakona i njegovog zastupnika — reče Robert.

Šerif Medford pocrvene. Robert je u glavnom štabu teksaških rendžera saznao mnoge pojedinosti o njemu. Medford je već dugo godina u ovom kraju služio kao šerif.

— Šta je Pitera Garfilda ponukalo da puca na vas? — promeni temu šerif.

Robert mu ispriča šta se dogodilo prilikom njegove posete ranču. Medford je zainteresovano slušao.

— Da li ste nameravali da poslušate Pamelu Karadin i odete odavde? — upita šerif na kraju.

— Još razmišljam.

Medford se blago osmehnu.

— Da sam na vašem mestu, ne bih dugo o tome razmišljao — posavetova ga. — Pamela Karadin je temperamentna, kao što to pokazuje i njena riđa kosa. Osim toga, njen brat ne okleva mnogo kad mu se neko suprotstavi.

U međuvremenu je lekar stavio zavoj na Garfildovo rame i podigao ga.

— Povešću ga sa sobom u ordinaciju — reče šerifu.

Medford klimnu glavom. Na licu mu se nije moglo ništa pročitati, ali je Robertu bilo jasno da šerif traži neki izlaz kako bi se izbegle dalje komplikacije. Prvi put posle mnogo godina, u njegovom šerifskom pozivu, koji donosi lepu platu, došlo je do neprijatnosti; prvi put je bio pokrenut iz svog mira. Šerif Medford je predviđao da će imati velikih neprilika a Robert je naslućivao da se Medford koleba između osećanja časti i žudnje za novcem.

Robert nije imao iluzija o tome kako će se završiti ta borba savesti. Šerif će se čvrsto držati svojih poslodavaca, ranča »Srebrna potkovica«. To je bilo prirodno. Robert Kolins je bio usamljen, bez ikakvog političkog uticaja u ovom kraju, a ranč je imao sve adute. Kao rančer, Robert je znao da je »Srebrna potkovica« najvažniji poreski obveznik u čitavom kraju. Medford nije mogao sebi dozvoliti da učini nešto protiv porodice Karadin. Ona je obezbeđivala njegovu platu i omogućavala mu da mirno živi.

— Vi mi delujete kao razuman čovek — reče šerif lukavo.

— U tome se slažem sa vama — osmehnu se Robert.

— Onda nema potrebe da i dalje raspravljamo o ovoj stvari — reče šerif i udalji se.

Robert ispruži ruku i spusti je na šerifovo rame.

— Šerife, šta ako Garfild podnese prijavu protiv mene?

— Dole šape sa zastupnika zakona — prosikta šerif besno.

Robert povuče ruku i isceri se.

— Samo sam pitao.

— Garfild neće podneti prijavu. Porodica Karadin to neće dozvoliti jer se tamo na drugi način rešavaju stvari.

Robert naćuli uši.

— Dakle, drugim rečima, priznajte da je moć ljudi sa ranča »Srebrna potkovica« veća nego uticaj nadležnog šerifa i da se tamo uopšte ne brinu o zakonu, zar ne?

Ron Medford pocrvene.

— Kakvo je to brbljanje? — reče osorno. — Ko ovde suviše govori, stvara sebi velike neprilike, Kolins!

— Mnogo hvala za savet — odgovori Robert. Meksički poljoprivredni radnici su se razišli, a Robert ponovo ode u krčmu. Debela žena je prijavom krpom brisala šank i pravila se kao da je veoma zaposlena.

— Kako se neko može kačiti sa »Srebrnom potkovicom«? — zaķevtala je. — »Srebrna potkovica« održava moj lokal. A sad se gubite, stranče.

— Nisam stigao da platim doručak — podseti Robert veselo ženu.

— Platite i gubite se! Ali za sva vremena. Dva pezosa, gospodine.

Robert izvuče novčanik i stavi dva srebrna pezosa na šank.

— A sad napolje, stranče!

Robert se okrenu prema vratima lokala i zastade. Na njima je stajala mlada žena, Amerikanka, stara oko dvadeset godina. Robert je nikad ranije nije video. Imala je kao gar crnu kosu i lepo, suncem opaljeno lice.

— Izgleda da niste ovde naročito omiljeni, stranče — reče ona smešeći se.

3.

Robert Kolins je posmatrao njenu dražesnu pojavu.

Upoređivao ju je sa Pamelom Karadin. Obe su bile lepotice, jedna riđokosa, a ova ovde crnokosa. Ali to

je bilo i jedino što ih je spajalo. Ova devojka bila je viša od sitne Pamele. Imala je na sebi mušku košulju i plavu odeću. Čizme su joj izgledale tako kao da su već mnogo šta doživele.

— I vi se gubite, Miranda Banister — reče zapovedničkim glasom debela Meksikanka. — Vi i vaš muž nemate šta da tražite kod mene.

— To nije moj muž — ispravi je Miranda Banister. — Radi se o mom ocu. Kad si ljuta, Marija, onda sve izmešaš na engleskom jeziku.

Marija se nije dala obmanuti.

— Gubite se oboje.

Miranda Banister se morala nasmejati, a Robert razvuče lice u grimasu.

— Ipak ćemo morati da se izgubimo, gospođice Banister. — On se predstavi: — Ja sam Robert Kolins. Izašli su na ulicu.

— Jeste li vi onaj čovek koji je sreo našeg dobrog prijatelja Pitera Garfilda? — upita Miranda.

Kolins se nasmeja.

— Izgleda da je tako. — Razmišljao je o mladoj ženi.

— Garfild je zaslužio poštene batine, Kolinse. Morao je, pre ili kasnije, doći neko ko će mu zapušiti usta. Pretpostavljam da ste mu potkresali rogove.

— Momak će uskoro opet biti na nogama. Zrno ga je pogodilo u levo rame, ali je kost ostala nepovređena.

— Ako je tako, onda morate dobro paziti, jer Garfild je osvetoljubiv. Ako želite da znate, obično puca desnom rukom.

— To mi je poznato — odgovori Robert. Još je za svojim opasačem osećao Garfildov kolt. — Pre nego što opet počne da puca, moram mu vratiti njegovu pucaljku.

— Čula sam da ste dali da se registruje jedno mesto za naselje — reče Miranda. — I to baš na izvoru ranča „Srebrna potkovica“, na Plavom potoku, zar ne?

Šetali su glavnom ulicom Kardenasa. Desno i levo nalazile su se ku-

će bez ikakvih ukrasa, većinom bez vrata. Upadalo se do članaka u prašinu.

Robert klimnu glavom.

— Novosti se ovde brzo šire — promrmljao je. — Marija je pomenula vašeg oca. Jeste li vi došli kao novi naseljenici?

Ona se osmehnu.

— Ne, Kolinse, vi ste sigurno prvi naseljenik u ovom kraju. Moj otac i ja otvorili smo radnju sa lekovima. Neku vrstu medicinskog šoua.

— Medicinski šou?

— Tako se to može nazvati. Putujemo rečnim brodom od grada do grada i krčmimo naša čudotvorna sredstva sujevernim Meksikancima. U stvari, posao vodimo s obe strane granice. Dok ja nešto odigram među radoznalcima, za to vreme moj otac nagovara ljude da kupuju obojenu vodu koja leči sve bolesti. — Ona se nasmeja. — Naše esencije leče zmijske ujede, reumu, kostobolju i sve drugo.

— Gde šou sada gostuje?

— S druge strane Rio Grandea, u Bravu.

Bravo je meksički pogranični grad koji leži na drugoj strani Rio Grandea. Ako se Robert dobro sećao, Bravo, u kome on još nije bio, imao je više stanovnika nego Kardenas. On pogleda prema jugu i vide vrhove kuća na južnoj obali Rio Grandea.

— Hoćete li da dodete da me vidite kako igram? — upita ga mlada žena. — Nameravamo da u Bravu radimo još nedelju dana.

— Sigurno ću doći — obeća Robert. Ona mu pruži ruku.

— Radovaću se, Roberte. — Zatim je zastala ispred jedne radnje. — Ah, da, htela sam još nešto da kupim. Biće najbolje da to učinim u ovoj radnji. Sad ću se oprostiti s vama. Bilo mi je prijatno što sam vas upoznala, Roberte.

— Sve najbolje, gospođice Banister.

Njene tamne oči pogledaše ga prodorno.

— Možete me mirne duše zvati Miranda — osmehnu se.

I Robert Kolins se nasmeši.

— Miranda — ponovi tiho.

Potom je otišao do zgrade suda. Tamo obrisa znoj sa čela. Dlan mu postade vlažan. Setio se sličnosti Mirandinog glasa s jednim drugim, koji je dobro poznavao. Duboko je disao. Tada mu opet padoše na um zadaci koji su ga očekivali u ovom opasnom kraju.

Ogromna zgrada suda imala je oblik slova U i bila je sagrađena od šupljih cigala. U unutrašnjosti bilo je dvorište. Ulazilo se ispod velikog luka. Robert skrenu levo, zveckajući mamuzama po pločama poda. Nekoliko poluosušenih ružatrebalo je da ulepšaju leje u dvorištu. Nije bilo nikakve trave, samo prašina i opet prašina. Vode je bilo toliko malo da se ni kap nije smela potrošiti na cveće ili travnjake.

Robert najzad nađe kancelariju koju je tražio. Nalazila se na drugom kraju sudske zgrade. Vrata na njoj bila su otvorena. Tabla, sa natpisom na engleskom i španskom jeziku, označavala je da je to šerifova kancelarija.

Šerif Ron Medford je sedeo za starim pisaćim stolom, sa nogama ispruženim preko njega. Od pojasa nagore bi je nag. Strašno se znojio. Kada je ušao Robert, skinuo je potkovane čizme sa stola, zveknuvši njima o pod.

Pamela Karadin je sedela na stolici ispred pisaćeg stola. Na sebi je imala jahaće odelo od najfinije žute jelenske kože i belu svilenu bluzu. Njena plamenorida kosa je kontrastno delovala u odnosu na njenu odeću.

Robert klimnu glavom u znak pozdrava. Vlasnica ranča »Srebrna potkovica« uzdržano otpozdravi. Robert se krišom osmehnu. Zatim se okrenu prema šerifu koji je

mrzovoljno sedeo u svojoj prastaraj stolici.

— Šta ste hteli, Kolinse? — zareža on.

Robert izvuče kolt koji mu je bio zadenut za pojas i položi ga na sto.

— To je oružje Pitera Garfilda — reče kratko. Pri tom je ispod oka pogledao Pamelu Karadin.

Lice joj je bilo ukočeno. Usne nisu ništa odavale, a ni u očima joj se nije mogla primetiti nikakva reakcija. Vlasnica ranča uopšte nije obraćala pažnju na stranca, već je samo ukočeno gledala u oružje na stolu.

Pa ipak, Robert je mogao da zamisli osećanja te žene. Jedan dolutali stranac ustao je protiv moći ranča »Srebrna potkovica«. Čak je i ranio jednog čoveka sa tog moćnog ranča.

— Kako je Garfild? — upita Robert ženu.

Njene odbojne usne se jedva pokretoše.

— To se vas ne tiče, gospodine Kolinse.

Robert sleže ramenima i pogleda u šerifa Medforda.

— Onda ću i vama da postavim isto pitanje, šerife. Gospodica Karadin je očigledno izgubila jezik.

Pamela Karadin pocrvene od gneva. Usne su joj podrhtavale, ali nije ništa odgovorila.

Medford je reagovao s malo reči.

— Garfild je opet na nogama, Kolinse, ali je prilično gnevan. Još uvek može dobro da nišani desnom rukom.

— Nadam se da neću morati da ga ubijem — odgovori Kolins.

Sada se umeša i Pamela Karadin.

— Na ranču »Srebrna potkovica« ima još sposobnih ljudi. Garfild nije jedini kauboj koji ume da rukuje vatrenim oružjem.

Robert se ironično nakloni.

— Radujem se što to čujem, gospodice Karadin. — Pažljivo je posmatrao lepotu te svoje glave Amazonke. — Ali, šta sam ono još hteo da kažem? Ah, da, moja ponuda još

uvek stoji. Posao na vašem ranču u zamenu za moja zakonski registrovana prava na zemlju na Plavom potoku.

— Nije interesantno — reče ona oholo.

Robert nabra obrve.

— Pretpostavljam da ste maločas podneli šerifu prijavu protiv mene. . . Verovatno zbog pokušaja ubistva Pitera Garfilda?

Ona se ugrize za usnu. Pre nego što je uspela išta da kaže, Robert Kolins nastavi:

— Ako ste podneli prijavu protiv mene, vaš dragi šerif će zapasti u. . .

— Na šta ciljate, Kolinse? — prekide ga Medford.

— Pa, Medforde, u tom slučaju morali biste da dođete sa naredbom za hapšenje do mene. Moglo bi se dogoditi da ne pođem dobrovoljno u zatvor. Garfild je prvi potegao kolt, iako se Meksikanka zaklinje da nije tako, samo da bi mene okrivila.

Medford razvuče svoje izbornice kao da je dobio zubobolju. On se nervozno diže, ali se Pamela Karadin potrudi da razbije napetost.

— Ne budite budala, Medforde! Ovaj pustolov hoće samo da vas zavatlava.

Medford uzdahnu duboko, ponovo sede i ugrize se za usnu.

— Ranč »Srebrna potkovica« neće zahtevati da budete kažnjeni, Kolinse — reče Pamela Karadin.

Kolins lagano klimnu glavom.

— Drugim rečima, vaš ranč je moćniji od ovog zaštitnika zakona, zar ne?

Medford se nakašlja.

— Hoćete li da zabijete nos u travu, Kolinse?

— Došao sam ovamo sa miroljubivim namerama — reče Robert. — Samo kao doseljenik. Ali ljudi sa ranča »Srebrna potkovica« ne trpe doseljenike u svom susedstvu. Bar tako izgleda. — Prkosno je pogledao Pamelu Karadin. — Jeste li vi

naredili Garfildu da puca u mene, gospodice Karadin?

Pitanje je lebdelo u vazduhu. Šerif je uzbuđeno šmrkao. Čitali su sve dok se Pamela Karadin nije uspravila.

— Ne, Kolinse, u odnosu na vas nisam ništa zahtevala.

Posle ovog odgovora Robert se osećao bolje, mada nije znao zbog čega. Ali ubrzo se u njemu javiše nove sumnje. Da li je ova žena svesno lagala?

Rendžer uvek jaše sam i veruje samo sebi.

— Verujem vam, gospodice Karadin.

Ona ustade.

— Ranč »Srebrna potkovica« već godinama živi u miru sa svim svojim susedima. Trebalo bi da ovaj slučaj razumno i praktično rešimo, gospodine Kolinse.

Kolins klimnu glavom.

— Ova zemlja nije pogodna za zemljoradnju, puna je kamenja. Osim toga, najpre bi se morao iskrčiti čestir. Sve to prelazi snagu jednog čoveka.

Robert je u sebi morao da joj da za pravo.

— Ni poljoprivredna gazdinstva ne mogu opstati bez dovoljno kiše — reče Pamela Karadin. — Pomislite samo na ovu dugotrajnu sušu. Zaista, ja vas ne razumem.

Pogodila je na pravo mesto. Glavni štab rendžera je čitavu stvar zamislio veoma glupo. Poslali su u ovaj kraj Roberta Kolinsa kao novog doseljenika. Nijedan razuman čovek ne bi hteo da zaore ovo zemljište. Zaista je to bilo smešno. U glavnom štabu nisu imali pojma o poljoprivrednim problemima ovog kraja, a i Robert je prvi put stupio nogom na isušene pašnjake jugozapadnog Teksasa.

Onaj ko bi pod takvim uslovima želeo da tu zemlju pretvori u obradivu njivu morao bi biti potpuno lud ili beznadežno glup čovek.

Robert je to dobro razumeo. Video je svuda sušu.

— Želeo sam da svoje zemljište registrujem samo iz jednog razloga, gospođice Karadin. Hteo sam da ga upotrebim kao predmet zamene za uredan posao na vašem ranču, a zatim bih pokušao sreću kao kauboj.

Njene zelene oči se skupiše.

— To je neverovatno. Nijedan čovek ne bi pravio toliko komplikacija samo da bi došao do stalnog zaposlenja.

— Slobodna radna mesta su postala retkost, gospođice Karadin.

— Nisam promenila svoj stav — odgovori ona. — Na mom ranču nećete dobiti nikakvo zaposlenje. Verovatno se sada vidimo poslednji put, gospodine Kolinse.

— Da sam na vašem mestu, ne bih u to tako čvrsto verovao.

Ona uzdahnu.

— Ala ste vi tvrdoglav momak. Uprkos tome, gospodine Kolinse, vi mi se donekle dopadate. . . Možda baš zbog te tvrdoglavosti. — Potom se okrenu i izađe.

Šerif Medford i Robert Kolins su se međusobno posmatrali. Osluški-
vali su zveket mamuza koji je usko-
ro zamro.

Medford se nakašlja.

— Tako sam upoznao jednu pravu budalu. . .

— Na koga to mislite? Na mene ili na sebe?

Medford zaškrguta zubima.

— Gubite se iz moje kancelarije, Kolinse!

Robert se drsko isceri.

— Sa najvećim zadovoljstvom, šerife.

4.

Majkl Karadin je koračao tamo-
-amo, zveckajući svojim meksičkim mamuzama. Zatim je odjednom za-
stao. Oholo i razmetljivo je posmat-
rao Pitera Garfilda, koji je sedeo na
dasci za spavanje u svojoj sobi.

— Dakle, on poteže vraški brzo, zar ne?

Garfildova leva ruka bila je u za-
voju.

— To je najbrži čovek pred kojim sam ikad potegao kolt, Majkl.

Majkl Karadin se diskretno os-
mehnu.

— A ti si uvek tvrdio da si najbrži strelac u ovom kraju. Pitam se samo zašto te taj Kolins nije ubio?

— Mogao je to da učini — prizna-
de Garfild ponizno. — Poslužio se trikom koji još nikad nisam video. Kad sam ispalio prvi hitac, on je već ležao na zemlji i otkotrljao se u stra-
nu. Naravno, moj hitac je promašio.

— Znači prešao te je — reče pod-
rugljivo Karadin.

— Ali i njegov prvi hitac je odle-
teo u prazno — branio se nespretno
Garfild, i ponovo se pognuo, jer su
ga mučili bolovi.

— Slušaj, Majkl, ko je u stvari taj
Kolins?

— Novi doseljenik.

— Baš to ne mogu da verujem. —
Garfild odmahnu svojom velikom
glavom. — Nijedan čovek s iskri-
com razuma ne bi došao na pomi-
sao da se u ovom kraju bavi zemljo-
radnjom i krči čestare.

Majkl Karadin je zamišljeno ću-
tao i buljio u Garfilda.

— Ne znam šta da mislim o celoj
stvari — reče. — Jasno je da se mo-
ramo čuvati svakog stranca koji lu-
nja po ovom kraju, pogotovo tako
blizu Rio Grande.

Garfild je zamišljeno buljio u Maj-
kla.

— Kako bi bilo da probamo s jed-
nim metkom iz čestara? Iznenada,
pri mesečini?

Majkl Karadin se ugrize za donju
usnu.

— Ne — reče — ne na taj način.
Pre svega, ne sada. Možda kasnije.
Treba malo da sačekamo.

— Zašto ne odmah?

— Možda smo u velikoj zabludi,
Pitere — odgovori Majkl. — Možda
se stvarno radi o bezopasnom ludak-
ku. Stoga je potrebno da tog momka
posmatramo nekoliko dana. Ako i
dalje bude izigravao farmera, po-
služi se svojom vinčesterkom.

— Misliš da će on stvarno raditi s plugom?

— Davno nisam bio na Plavom potoku. Kako se tamo smestio?

— Došao je s jednim ravnim kolima, natovarenim raznim alatkama i starim plugom. Kola su vukla dva konja, a treći je bio vezan pozadi. Do sada je iskrčio samo jedan mali čestar. Drugo ništa nije radio. Pa ti si, čini mi se, tamo postavio tablu da bi ga oterao?

Majkl Karadin se nasmeja.

— Tačno. Ali taj granični stub, na koji sam stavio tablu sa opomenom, udaljen je od izvora otprilike pola milje. Kolins je svoj dom smestio negde u žbunju. Još nema ograde. Postavio je samo nekoliko stubova, kao oznaku.

— Trebalo bi da bude tako — potvrdi Garfild. Izraz mržnje odjednom izmeni crte njegovog lica. — Moram ga ubiti.

Majkl Karadin brzim koracima pride svom radniku i nekoliko puta ga ošamari.

— Ovde sam još uvek ja gazda, Garfilde. Nemoj to nikad da zaboraviš. Nikad ti nisam naredio da napadneš naseljenika. To je bila tvoja zamisao. Hteo si da stekneš slavu, zar ne? Ali, nemoj da iz osвете ugroziš sve ono što je na kocki. Jasno?

Garfildove usne su drhtale od besa. Svojom krupnom desnom šakom obrisao je krv sa lica.

— Ako me još jednom dotakneš, Majkl, sravniću te sa zemljom.

Majkl Karadin mađioničarskom veštinom izvuče svoj kolt. Nijedno oko ne bi moglo pratiti munjevitu brzinu tog pokreta. Cev kolta je sada bila uperena u Pitera Garfilda.

— Ko će koga ubiti?

U Garfildovim velikim volovskim očima pojavi se strah. Prsti su mu drhtali. Ukočeno je gledao u veliki kolt.

— Zaboga, Majkl! Molim te, skloni taj top!

Revolver se ponovo zavrte u Karadinovim rukama i nestade u fut-

roli. Karadin se smeškao kiselo i sa nipodaštavanjem.

— Doseljenik će sigurno nestati — reče Karadin energično. — Ako ne odustane od svojih planova, tada ću se lično pobrinuti za tog gospodina. Možda nešto krije, možda hoće ovde da špijunira. Ako je to tačno, onda je već mrtav.

Majkl Karadin izađe napolje. Sunce je pržilo kao uvek, jedva se oseća dašak vazduha. Sve je bilo sasušeno.

Karadin je ljutito išao dalje, a njegove skupocene srebrne mamuze zveckale su po taktu. Tom Džonson je sedeo na verandi u stolici za lujanje.

— Kako je noga? — upita Karadin.

— Ide nabolje — odgovori Džonson.

Karadin rasejano klimnu glavom.

— Je li moja sestra u kući?

— Da.

Karadin uđe u kuću. Nekoliko trenutaka njegove misli su bile usredsređene na Toma Džonsona. Da li se njemu može potpuno verovati?

— Za sada, da — reče samom sebi.

Pamela Karadin bila je zaposlena knjigovodstvom. Sedela je u dnevnoj sobi za velikim pisaćim stolom. Ona podiže glavu i odmah upita:

— Šta te muči? — upita glasom koji je odavao nestrpljenje.

Majkl Karadin prikri svoju ljutnju prijatnim osmehom i pride bliže. Zatim se zagleda u veliku knjigu.

— No, nalazimo se u crvenim brojkama, zar ne?

Pamela uzdahnu. U sobi je bilo toplo i zagušljivo. Mlada žena obriša znoj sa lica i odloži maramicu.

— Još ne, ali prema mojoj oceni, to se može uskoro dogoditi.

— Suša ne može trajati večito. Sigurno će uskoro biti kiše.

Ona baci pero na pisaći sto.

— Već osam godina slušam to isto brbljanje, a iza toga ništa.

— Čemu takvo uzbuđenje? Severno od nas propao je ranč »Dija-

mant«. Ono malo goveda što je ostalo lutaju okolo bez žiga. Zgrade na ranču propadaju jer se više ne koriste. A kada se jaše dalje na sever, do Karača, ili na zapad, prema Alpani — svuda ista situacija. A mi i dalje naše prihode knjižimo crnim mastilom.

— Ne za dugo — opomenu ga ona i ponovo obrisala znoj sa čela.

— Plavi potok, naš najvažniji izvor, držimo čvrsto u rukama.

— Da li ozbiljno misliš da će se onaj doseljenik dobrovoljno odseliti? — Posmatrala je svoga brata, optimistički raspoloženog.

— Siguran sam da će potprašiti pete.

Ona zamišljeno napući usne.

— Taj čovek mi izgleda prilično inteligentan. Ali, s druge strane, samo bi glupak za vreme suše krčio onu zemlju. Tvrdi je kao kamen, i ne verujem da se može orati. — Zene nice joj se suziše. — Taj čovek je prava zagonetka.

— Pa, on ti je predložio trampu. Daje ti zemlju za solidno zaposlenje. Predložio ti je da ga primiš za kauboj na našem ranču. Mislim da tu nema ničega drugog.

— Ne znam ni sama.

— Koji bi još razlog mogao da bude, osim što on želi da se zaposli kod nas? — upita Majkl tvrdim glasom.

— Sada se teško zapošljava — nastavi Pamela Karadin, pažljivo posmatrajući svog brata. — Ali sposoban čovek uvek nađe sebi radno mesto. Koliko plaćamo mi našim jačima? Deset dolara mesečno i hrana, to je sve.

On sleže ramenima.

— Šta da se kaže na to? — Hteo je da izađe, ali ga zadržaše Pameline reči. On se naglo okrenu i pogleda je. — Molim te, ponovi to još jednom. — Glas mu je postao tih i preteći.

— Dobro si me razumeo. Izgleda da suša nije naudila tvom budžetu, jer punim šakama razbacuješ novac.

— Na šta ciljaš, Pamela?

— Vucaraš se po kockarnicama u Kardenasu i Bravu. Jašeš u sedlu ukrašenom srebrom, koje vredi dve hiljade dolara. Mogao bi da ga prodaš, i novac iskoristiš za spasavanje našeg ranča.

— Kome bih, po tvom mišljenju, mogao da ponudim sedlo?

— Suša prestaje pedeset milja južno od granice. Odgajivači stoke kod Saltila imaju sreće sa svojim debelim govedima. Od tamošnjih kauboj sigurno bi neki hteo da kupi srebrno sedlo za hiljadu dolara, ako bi ga samo našao. A hiljadu dolara bi za nas bila velika pomoć.

— Pri tome zaboravljaš jednu sitnicu, Pamela.

Ona odmahnu rukom nestrpljivo.

— Da, da, uvek stara tema. Testament. Pre šest godina, pred smrt, majka je na mene prepisala ranč. Ali ni tebe nije zaboravila. Ti sada ciljaš na to.

— Tako?

Pamela se još više razgnevi.

— U majčinom testamentu postoje uslovi samo zato što najpre treba da se dokažeš kao čovek. Kad je majka umrla, imala sam devetnaest godina, a ti si bio tek u šesnaestoj. Ali, za pet godina, kad ja budem imala trideset, bićeš vlasnik pola ranča »Srebrna potkovica«.

— Ako se do tog vremena još bude moglo nešto naslediti. — I on je morao da se istutnji. — Dakle, čestito da odrastem i postanem kako kažeš, pravi čovek, zar ne? Dve žene, majka i kći, skovale su zaveru protiv mene. Tako je to u stvari! Da je otac bio živ, sve bi bilo drukčije.

— Ali on tada već nije bio živ — reče ona oštro. — Već je osam godina bio mrtav. Čak i da je bio živ, njegov testament bio bi isti kao i majčin. U to sam sigurna.

Odjednom je Pamelin glas omekšao.

— Nećemo se oko toga dalje prepirati, Majkl. Poslednja volja naše majke je zvanično priznata i nije-

dan sud na ovoj zemlji ne bi mogao tu ništa da izmeni.

On se podmuklo isceri.

— Niko ne govori o tome da ja hoću da idem pred sud i da napadnem testament. Ali, s druge strane, ne vidim da je moja pozicija pred organima pravde tako loša.

— Kako ćeš obrazložiti svoje zahteve, ako smem da pitam?

— Pa, mi smo, tako reći, na prastarom španskom tlu. A prema španskom zakonu, nasledstvo preuzima najstariji sin, a ne najstarije dete. — Slegao je ramenima, šireći ruke. Ali zaboravimo to. Pre nego što odem, vaše veličanstvo, smem li da vas podsetim na to da je naša blažena majka na posebnom računu ostavila meni samo pet hiljada dolara.

— To sjano sedlo stajalo te je dve hiljade dolara. Dakle, skoro polovinu tog novca — hladno odvratila Pamela.

On se na to nasmeja kao neki dečak.

— Ti zaboravljaš kartanje, draga sestro. A u pokeru me niko ne može tako lako potući.

— Sreća je da bar u nečemu uspevaš, jer o gajenju goveda nemaš pojma.

Lice mu se smrklo od besa.

— Znam sve pašnjake »Srebrne potkovice«. Znam svaku travčicu i baricu na njima. Dakle, ne govori takve gluposti, Pamela!

— Molim te, Majkl, idi sada — reče ona.

On se ironično pokloni.

— Sa najvećim zadovoljstvom, vaše veličanstvo!

Zveckajući mamuzama, on se odgega napolje. Izgledao je kao sujetni paun. Zatim zalupi vrata za sobom, pređe preko verande. Zateče ga začuđeni pogled Toma Džonsona. Predradnik je, verovatno, čuo svaku reč.

Majkl uđe u kancelariju i sede, pokrivši lice šakama. Posle nekoliko minuta na pragu se začu trupkanje čizama. Bio je to Piter Garfild koji sede pored njega. Mrzovoljno je

buljio kroz prozor. U zagušljivoj prostoriji vladala je tišina.

Niko ništa ne progovori.

5.

Robert Kolins napusti kancelariju šerifa Rona Medforda mršteći čelo. Nije znao šta da misli o tom čoveku. Pri površnom posmatranju, Medford je bio samo visok, koščat čovek, sa umornim sivim očima. Šta još? Ali tekšaški rendžer se nije smeo pouzdati u prvi utisak. Morao je da vidi i iza kulisa.

Uz njegov poziv išlo je i nepoverenje, kao dobar par čizama. Koga god je upoznao, bio mu je sumnjiv, sve dok se ne dokaže njegova nevinost.

U glavnom štabu rendžera niko nije bio sasvim siguran da ranč »Srebrna potkovica« služi kao uporišna tačka trgovcima droga. Znalo se samo o transportima heroina preko Rio Grande u oblasti grada Kardenasa. Zemljopisna karta rendžera — sekcija Big Bend — pokazivala je da se pašnjaci ranča »Srebrna potkovica« protežu oko trideset pet milja nizvodno i istočno od Kardenasa, zatim oko četrdeset pet milja uzvodno, računajući od grada.

Drugim rečima, »Srebrna potkovica« bila je u stanju da na severnoj obali Rio Grande kontroliše osamdeset milja.

Robert je razmišljao o tome da li su u glavnom štabu rendžera obavestili meksičke pogranične organe o njegovim operacijama u toj graničnoj oblasti.

Kapetan to verovatno nije smatrao potrebnim, pomisli Kolins.

— Radi se uglavnom o heroinu i opijumu — objasnio mu je kapetan. Ali ti narkotici nisu iz Meksika, Roberte. Doduše, marihuana je meksički proizvod, ali se krijumčari ne bave takvim sitnicama. To se ne isplati, u poređenju s ostalim drogama, koje donose velike dobitke.

— Ali otkuda potiče vruća roba, gazda?

— Na žalost, tu smo upućeni samo na pretpostavke, Roberte. Možda nabavljaju heroin i opijum se kineskih trgovačkih brodova koji dolaze u zapadne meksičke luke. Na primer, u Manzaniljo, Gijmas, Matcatlan... Ili u neka druga mesta.

— Ali udaljenosti od Big Benda do tih luka je velika — upozorio ga je Robert. — Zašto se kod nas, u glavnom štabu, smatra da su krijumčari baš na Rio Grande, i u blizini Karadinovog ranča?

Ljudi pogledaše na veliku zidnu geografsku kartu.

— Vlada šalje svoje službenike svuda duž američko-meksičke granice, agente za useljavanje, carinike, komandose, koji čuvaju granice — nastavio je kapetan. — Ali nemamo dovoljno ljudi i novca da bismo svaki odsek te dugačke granice mogli savesno da kontrolišemo. Rio Grande teče hiljadu i pet stotina milja duž zajedničke granice. To je prokleta težak zadatak, Roberte. — Da li smo bar jednog čoveka postavili kao posmatrača na Rio Grande kod Kardenasa, kapetane?

— Nikoga, Roberte. Biću sasvim iskren: naše snage su malobrojne, pa granicu čuvaju skoro samo rendžeri. Koliko je to teško sa malim brojem ljudi, ne treba da ti objašnjavam.

Robert klimnu glavom.

— Dakle, bićeš upućen sam na sebe, Roberte. Treba preći dvadeset hiljada kvadratnih metara brdske zemlje i pustinje. Mnogo sreće!

*

Silazeći glavnom ulicom Kardenasa, Robert Kolins je morao da misli na razgovor sa kapetanom. Do đavola, kako i gde bi mogao najzgodnije da počne da radi?

Dosad još nije imao ovakav zadatak. Prvi put je morao da radi kao privatni detektiv?

Ako mu ne pode za rukom da dobije zaposlenje kao kauboj na ranču

»Srebrna potkovica«, onda će svoje istraživanje morati da sprovede spolja. Sad je znao da je njegov prvi šahovski potez bio bezuspešan. Ranču nije bio potreban novi gonič stoke.

Možda ranč »Srebrna potkovica« uopšte nema nikakve veze sa drogama?

Robert se stresao, kao da bi hteo da odbaci tu sumnju. Tu je bilo potrebno što više strpljenja i mnogo napornog noćnog jahanja. Oči i uši su morale da budu stalno otvorene. Onda će mu ponešto i biti jasno.

Postojale su razne mogućnosti. Jedan trgovac heroinom ili opijumom je, uz malo truda, zarađivao mnogo novca. A ko tako lako zgrće novac, velikodušno ga troši da bi se zabavljao. Poker je za to idealna prilika.

— A gde se u Kardenasu kockaju? — nehotice glasno izgovori.

Na Robertovo pitanje zlovoljno odgovori jedan stari pogrbljeni Meksikanac.

Govorio je španski:

— Jesi li možda slep, Amerikano? Zar nemaš oči u glavi? Kazino je tamo preko na drugoj strani ulice.

Preko puta se dizala poveća zgrada od cigala. U debelim zidovima videli su se uzani prozori sa rešetkama. Vrata su bila velika i istesana od teških, debelih dasaka. Svuda na kući bile su postavljene puškarnice, u visini čoveka. Kad je pre mnogo godina bio podignut Kardenas, još uvek su Apači i Komanči često napadali malu naseobinu.

Sad je američka armija celu oblast čvrsto držala u rukama, a Indijanci su morali da se povuku u svoje rezervate. Apači su se povukli prema zapadu, u Novi Meksiko i Arizonu. I samo su još tragovi metaka na ciglama odavali šta se ovde jednom odigralo i kakav se krvavi pokolj odigrao.

Iznad vrata je stajao izbleđeli natpis, i Robert je na jedvite jade pročitao da se nalazi na pravom mestu: »Kazino«. Da, bila je to kockarnica.

U prostoriji je bilo prilično mračno. Na zidovima su visile kerozin-lampe koje su davale bleđu svetlost. Na svakom kartaškom stolu stajala je po još jedna lampa. U tom trenutku je gorela samo ona iznad stola.

Svetlo ispod njenog širokog štitnika osvetljavalo je prijavu zelenu navlaku na stolu. Za stolom se kartalo pet ljudi.

Robert je odmah prepoznao jednog od igrača.

Bio je to onaj oniži, zdepasti momak sa ranča »Srebrna potkovica«, koji se bio naslonio na hrast kad je Robert, posle razgovora sa Pamelom Karadin, hteo da napusti gospodsku kuću.

On diže pogled. Njegove nemirne oči su nepoverljivo posmatrale stranca. Potom se ponovo posvetiše kartama. Oko usana mu se pojavio osmah. Robert Kolins se naljuti zbog toga.

Dugački bar bio je od drveta. Jedan Meksikanac, sa prijavom keceljom na debelom trbuhu, naslanjao se laktovima na ploču glupo gledajući. Robert je bio jedini gost kraj šanka.

— Ima li ovde piva? Ledenog? — upita Robert.

Krčmar je samo tupo gledao. Robert ga prodrma.

— Pivo! — ponovi glasno i jasno.

— Servesa! — viknu debeli Meksikanac. — Oh, da, gospodine. Pivo na vašem jeziku, Amerikano...

Robert se osmehnu i reče na španskom:

— Je li dovoljno hladno?

— Si, es frio, senjor.

Čovek odgega do drugog kraja šanka, gde se nalazilo pivo. Kad je polako okrenuo ručicu, pojavi se drveno vedro s mokrim flašama piva.

— Ovde se veoma malo pije servesa — promrmlja. — Pablo prodaje najviše jednu flašu dnevno.

— Koliko staje?

— Jedan pezos, senjor.

Robert stavi dva srebrna pezosa na šank.

— Drugi je za decu.

— Hvala. Kad jedan čovek mora da hrani petnaest usta, ne računajući sopstvena... onda je svaki pezos važan.

Robert ode sa svojim pivom do kartaškog stola. Kauboj sa ranča »Srebrna potkovica« odmah pogleda u stranu.

— Sad baš imam sreće u kartama, farmeru. Nemoj da mi kvariš raspoloženje, i gubi se.

— Kad si mi na ranču držao pušku pod nosom, bio si manje osetljiv. I onaj napad na mene... Svi vi zajedno protiv jednog stranca. Ako se dobro sećam, bilo je šest junaka — kauboja sa ranča »Srebrna potkovica«.

Košcati gonič stoke polako položi svoje karte. Izgledalo je kao da njegovi pogledi probadaju Roberta. I ostala četvorica su sledili primer svoga druga, a zatim odgurnuše stolice nazad.

— Možda želiš još jednu porciju batina, doseljeniče? — U glasu mu je zvučao preteći ton. Za koji sekund potegnuće kolt.

— Više nemaš posla sa Piterom Garfildom. Ovde je Patrik Čambers, stranče.

Neki unutrašnji glas posavetovao je Roberta da ne tera dokraja. Ali prevladalo je sećanje na poraz na ranču.

— Drago mi je što sam upoznao jednog kukavicu — odvrati Robert nemarno.

Pijani krčmar stajao je otvorenih usta. Ostali igrači pokera polako su se povukli iz domašaja predstojeće pucnjave. Teška uvreda će sigurno izazvati dim baruta.

— To je prilično nezgodna primedba, doseljeniče — prosikta Patrik Čambers. — Izvuci pucaljku!

Čambersova ruka pođe prema koltu. Ali bilo je uzaludno.

Robert je upotrebio trik koji je naučio kod rendžera. Dovoljno ga je

često uvežbavao, sa uspehom. Brzo, kao zmija zvečarka, skočio je napred, napravio poluokret, i zgrabio Čambersovu levu ruku. Pri tome je podigao protivnika preko ramena, i Patrik Čambers polete kroz vazduh. U letu mu je kolt ispao i zveknuo o pod.

Čambers najpre glavom udari u gvozdenu šipku, skotrlja se na zemlju, i ostade ležeći poluonesvešćen. Robert pride bliže i uze kaubojev kolt da bi iz njega izbacio metke. Municiju je stavio u džep i zbunjeno Meksikancu dobacio oružje. Momak je hteo da ga uhvati, ali mu mozak, zamagljen marihuanom, nije dozvoljavao sigurne reakcije. Tako kolt kliznu preko šanka i pade na pod s druge strane. Robert je izvukao svoj kolt i držao je u šahu sve prisutne.

— S tim neću da imam nikakve veze — reče brzo jedan od igrača.

— Ni ja — oglasi se njegov sused. Robert je posmatrao krčmara.

— Stavi svoje šape na šank — naredi mu kratko. Meksikanac poslušao.

Patrik Čambers je u međuvremenu došao sebi. Zatresao je izudara-
nom lobanjom, kao bik. Posmatrao je Roberta pogledom oštrim kao nož.

— Srediću te, makar me to stajalo života.

Čambers iznenada skoči da bi glavom udario Roberta u stomak. Ali Kolins hitro skoči u stranu. Čambers se zatetura a Robert ga udari drškom revolvera po lobanji. Kauboj se bez svesti sruši desetak koraka dalje.

Robert vrati kolt u futrolu. Zatim podiže Čambersa, dovuče ga do vrata i izbacuje ga na ulicu kao neki paket.

Šerif Ron Medford je slučajno prolazio tuda i Čambers kao tane udari u zaštitnika zakona. Medford se odmah sruši na tle. Sada je zbunjeno sedeo u uličnoj prašini, a

onesvešćeni kauboj mu je ležao preko kolena. Bio je to smešan prizor.

— Šta to treba da znači? — promuca šerif.

Robert se drsko isceri.

— Samo mala igra među prijateljima.

6.

Majkl Karadin se besno ugrize za usnu. Oružje u njegovoj ruci svrbelo ga je kao ubod insekta. Morao je naći oduška. Prsti su mu tako čvrsto držali dršku kolta da su mu zglobovi pobledeli.

— Ti si, dakle, počeo svađu s njim, Čamberse? I on te je šcepao kao volinu i izbacio te iz krčme na ulicu. Je li tako? Odleteo si šerifu među noge, i s njim se valjao po prašini, zar ne?

Patrik Čambers je bojažljivo pokušavao da ublaži gnev svoga gazde.

— Zaboga, Majkl, skloni to oružje. Čak si i oroz nategao. Opaliće pri najmanjem dodiru.

Nalazili su se u kancelariji ranča »Srebrna potkovica«. Kerozinska lampa bacala je slabo svetlo na pišači sto i stolice koje su stajale naokolo. Treći čovek u sobi bio je Piter Garfild.

— Patrik je u pravu, Majkl — umeša se Garfild. — Bob je učinio što je mogao. Doseljenik mu je podvalio, to je sve.

— Ti da zatvoriš svoju prijavu njušku, Garfilde! — zagrmje Majkl. — Sasvim dobro znamo da si ti prvi dobio batine od tog seljačine. Ako i dalje bude išlo tako, ljudi će se u ovom kraju hvatati za stomak od silnog smeha, jer su ljudi sa ranča »Srebrna potkovica« obične mlakone.

Patrik Čambers počeo jadikovati:

— Još nikad nisam video momka koji je tako brz kao taj farmer. Veruj mi, Majkl. Taman sam hteo da potegnem kolt, a već sam leteo pre-

ko saluna. Tako nešto mi još niko nije učinio. Časna reč.

Majkl Karadin je sa zadovoljstvom posmatrao skrhanog čoveka. Bes ga je prošao, i na licu mu se pojavilo podrugljivo cerenje.

— Mislim da je krivica do moje sestre — promeni on temu. — Da sam onda bio kod kuće, vi ne biste napali doseljenika. Umesto toga, pripremili bismo mu neki bolji trik...

Čambers i Garfild su ćutali.

— Doseljenik verovatno krije nešto. Samo ne znam šta — progunda Majkl.

— Možda je vladin čovek, njuškalo — reče Čambers.

Majkl sleže ramenima.

— Može biti... Dakle, treba da pazimo na njega. Pa ipak, ceo taj slučaj ima i nešto dobro za sve nas.

— Kako to? — upita Garfild.

Majkl se cerio.

— Zato što je šerif Medford sad užasno besan i oteraće momka do đavola. Kolins ga je pokrenuo iz njegove stolice za ljuljanje, a to šerif uopšte ne voli...

Garfild je zamišljeno klimao glavom.

— Ne znam, Majkl. Meksikanci su ovde dospeli do prosjačkog štapa jer, zbog velike suše, na ranču nema više posla za njih. Ali ti momci su nam potrebni kao glasačka mašina na sledećim izborima za šerifa. No, ako ti bednici i dalje budu praznih stomaka, glasačke kutije bi mogle doneti neprijatno iznenađenje za ranč „Srebrna potkovica“. Već sada vlada nemir u Kardenasu.

— Pričaj dalje — ohrabrivao je Majkl kauboja.

— Pa eto, Meksikanci su nezadovoljni lokalnom upravom. Zahtevaju od vlade program vanrednog stanja i raspodelu hrane, pasulja i kukuruznog brašna. Ako država to ne prihvati, oni će u novo predstavništvo pokrajine birati svoje poverljive ljude a ne vaše sa ranča.

— I šta onda? — zareža Majkl Karadin. — U najgorem slučaju, može

se podesiti broj glasova, ili će glasačke kutije iznenada nestati. Ali ja imam mnogo bolju ideju.

Lice mu se odjednom razvedri.

— Poterajte sutra ujutro deset naših goveda u grad, do klanice. Meso ćete podeliti sirotinji.

— Lep biftek — naruga se Čambers. — Samo kosti i koža.

— Nije važno — odvrati Karadin kezeći se. — Radi se samo o velikodušnom postupku. To uvek ostavlja utisak na ljude. Onda ćemo opet imati mira. — Pošto se nakašljao, Majkl nastavi: — Uostalom, treba da naterate šerifa da likvidira doseljenika. Tad bismo se lepo izvukli.

— Mogla bi se protiv njega podneti prijava — reče Garfild. — Patrik i ja bismo potpisali da nam je momak pretio i da nas je fizički napao. To ne predstavlja problem.

— Razmislite malo trezvenije — upozori ih zlovoljno Majkl Karadin. — Metak iz čestara bio bi dovoljan da se doseljenik ukloni. Zauvek! Jeste li već pregledali njegove stvari? Ima li nešto interesantno?

— Ne, nema ničeg upadljivog — odgovori Garfild.

— Gde li je sada taj čovek? — upita Majkl.

— Verovatno u salunu, na partiji pokera — promrmlja Patrik Čambers i protrlja svoju naduvenu glavu.

Karadin ustade.

— Čamberse, ti ćeš odjahati do Plavog potoka i pretražiti njegove stvari.

— A šta ako je on tamo?

— Tad ćeš ga ubiti i leš zakopati negde u čestaru. Njegove konje oterati na naše severne pašnjake. Sledećom prilikom povešćemo ih u Meksiko i tamo prodati zajedno sa našim krdom goveda.

Čambers ustade, pregleda svoju pušku i izgubi se.

Piter Garfild pogleda Majkla Karadina.

— Posao nam ide dobro već četiri godine — reče. — Ali, pre ili kasnije,

ući će nam u trag. Možemo biti srećni što američka vlada ne šalje rendžere da patroliraju u našem kraju.

— Mi smo u formi — potvrdi Karadin pomirljivo raspoložen. — Ah, da, koliko goveda imamo za isporuku u Meksiku, Garfilde?

— Prema mojoj proceni, tri stotine grla. Moglo bi ih biti i više, ali tvoja sestra stalno gura nos u naše poslove. Da li je nešto primetila?

Majkl se nasmeja.

— Ti fantaziraš, Garfilde. Prepusti to meni. Ja ću sve diskretno urediti.

Majkl je još dugo sedeo u kancelariji i razmišljao. On je bio veoma spretan, šarmantan i zgodan momak. Najzad je zgrabio svoju vinčesterku i izašao napolje da se pobrine za svog konja.

Na stubu ispred štale visila je upaljena lampa sa počadavelim cilindrom. Majkl prebaci preko konja svoje srebrom ukrašeno sedlo, povuče kolan, i veštim rukama namesiti dem. Na kraju gurnu vinčesterku u skupocenu futrolu na sedlu.

Zatim je izveo konja i uskočio u sedlo. Kad je hteo da krene, zaustavi ga ironični glas njegove sestre, iz mraka:

— Kuda je to naumio vitez Lohinvar sa svojim plemenitim konjem?

Majkl je ukočeno posmatrao Pamelinu sliku, dok se u njemu razbuktavao bes.

— Šta radiš ti ovde? Opet me špijuniraš?

Pri mutnoj svetlosti lampe, ona pride bliže. Njena rida kosa zasvetle blede.

— Da, da, ja sam špijunka, dragi brate. — Glas joj je postao mirniji.

— Ako baš hoćeš da znaš, pošla sam u šetnju, jer je u kući zagušljivo i toplo. Noću ponekad dolazi svež povetarac iz prerije.

Na sebi je imala plavu bluzu i plavu suknju. U toj odeći delovala je kao devojčica, ljupka i nežnog glasa. Njen divni izgled ublaži gnev

Majkla Karadina, i on se pognu iz sedla.

— Da li ti je već neko nekad rekao koliko si zgodna?

Ona se nasmeja.

— Nema smisla da se razbacuješ komplimentima, Majkl. Time kod mene nećeš ništa postići. Jesam li lepa kao one žene u kazinu? I tako privlačna kao tvoja ljubavnica meleskinja u Kardenasu?

Ljubaznost se brzo pretvorila u grubost i hladnoću. On steže šakama sedlo. Sestra ga je pogodila u ranjivo mesto.

— Sa tobom se više ne može pristojno razgovarati — prosikta Majkl besno. — Kad ti kažem nešto ljubazno, ti moje reči nakaradno izvrćeš. Dobro, ti idi svojim putem, a ja idem svojim.

— To zvuči vrlo smelo, Majkl. Ali, na žalost, ne odgovara stvarnosti. Sve dok oboje budemo živeli na ranču »Srebrna potkovica«, vezani smo jedno za drugo, bili nam to drago ili ne.

— Onda ću razmisliti da li ću se izgubiti odavde. — Podbo je konja, koji njišteći pojuri. Uprkos nesnoj večernjoj žezi, bezobzirno je gonio svoga konja. Sledio je trag kola prema Kardenasu. Za kopitima su se kovitlali gusti oblaci prašine.

Prevalivši otprilike jednu milju, Majkl se malo smirio. Na nebu se pojavio mesec, a na horizontu su se ocrtavali vrhovi brežuljaka.

Karadin se okrenu i pogleda prema zapadu, gde su ležali Big Bend brežuljci. Posmatrao je vrhove. To ga je umirivalo. Sutra ujutro će se izviniti Pameli. Mora je održavati u dobrom raspoloženju.

Znao je koliko je ona osetljiva. Suša nikad da prestane, a stoka ranča »Srebrna potkovica« skapava od žeđi i gladi, bare presušuju, skoro je presahnuo i tok inače tako moćne Rio Grande.

Mesec je sada stajao nešto više. Majkl pomirisa noć i pogleda nebo. Nigde se nije mogao videti oblak.

Samo plavo i prazno nebo Teksasa.

Odjednom mu se lice razvuče u grimasu. Mrzeo je ovu zemlju, proklinjao ceo Teksas, i to idiotsko gađenje goveda. Pamet mu je išla za nečim drugim. Hteo da je pobegne iz tog tesnaca. Da, on će se izgubiti, i to vrlo brzo. I nikad se više neće vratiti.

Ali, dok ne dode do toga, mora da bude strpljiv. Možda još čitavu godinu dana, a možda i kraće. Potrebno mu je još novca, pa će morati da zaključi još neke poslove. I svako ko bi ga u tome sprečio mora da umre.

Bilo je već deset sati uveče kad je Majkl Karadin ujahao u Kardenas. U zemljanim kolibama nisu više gorela svetla. Meksikanci su spavali u ljuljaškama, ili na podu, van svojih kuća. Nadali su se da će tu biti malo svežije. Ali nije bilo povetarca, ni daška nade za izmučene ljude i životinje.

Jedino se u kazinu videla svetlost. Ispred njega je stajalo i dremalo nekoliko konja. Karadin sjaha i priveza konja ispred lokala. Tu je stajao i konj Roberta Kolinsa.

Četiri meksička trgovca su igrala poker sa Kolinsom. Peta osoba u krugu bila je žena — Miranda Banister. Karadin zastade kraj bara, ali odbi piće. Sad mu je bila potrebna hladna i bistra glava. Odjednom je prišao igračima.

— Dozvoljavate li da vam se pridružim? — upitao je biranim rečima.

— Izvolite.

Karadin nađe stolicu i sede naspram Roberta Kolinsa. Miranda Banister je sedela dve stolice dalje, desno, pored Karadina. On pripali cigaretu i povuče dim sa zadovoljstvom. Kako je izgledalo, dobijali su Kolins i Miranda.

Igra je mirno tekla dalje. Pokatkad bi se Robert i Majkl letimično pogledali. Zatim bi Majklove oči odlutale prema Mirandi, kojoj se zavodnički osmehivao.

A Miranda bi na to samo kratko namignula levim okom.

Karte su pljuštale po stolu. Niko nije primetio kako se njih dvoje sporazumevaju. Svako je bio zadubljen u svoje karte.

Znak je mogao mnogo šta da znači.

7.

Jahač se približavao brzim galopom, a mesec je dovoljno jasno osvetljivao scenu, tako da je Robert Kolins mogao sve pratiti. Sakrio je konja u žbunje. Kolt je držao u ruci.

Sad se nepoznati približio, pa se primećivalo da sedi u sedlu na neobičan način. Na udaljenosti od sto stopa, Robert primeti da jahač na jednoj nozi ima gipsani zavoj. On mu pojaha u susret i natera ga da zaustavi konja.

— Za izlet je prilično kasno — začuo se glas iz polutame.

— To se odnosi i na tebe, Tome Džonsone. Kad sam ustao od pokerskog stola u Kardenasu, bilo je dva i petnaest.

Džonson zabaci na potiljak svoj crni šešir i pokaza na okolno zemljište.

— Sve su ovo pašnjaci ranča „Srebrna potkovica“. Kao predradnik na ranču, mogu u svako doba da jašem ovuda, ne tražeći ni od koga dozvolu.

Robert skloni svoj kolt.

— U pravu si, Džonsone. Ali ti dolaziš iz pravca moje neseobine.

Tom Džonson se nasmeha.

— Pravac je tačan, ali ja nisam bio u tvom rezervatu. Zašto bih тамо išao i njuškao?

— Za Pamelu Karadin i njene interese.

Džonson se nagnu napred.

— Pamela je ponekad veoma gnevna, a kasnije joj je zbog toga žao. Sad sama sebi prebacuje što su ljudi sa ranča na jedan njen mig napali stranca.

Robert je posmatrao suvonjavu predradnikovo lice, koje je delovalo

pošteno i iskreno. Ali rendžersko iskustvo nalagalo mu je da ostane uzdržan.

— Možda će čak dojahati ovamo da se izvini — reče Robert sarkastično.

— Unapred se to ne može znati — reče predradnik lukavo. — Inače, kad nastavljaš put?

— Veoma ste zabrinuti za mene, Džonsone.

— Meni lično je svejedno, ali čovek, ipak, treba od nečega da živi, zar ne? Ideja sa naseljavanjem je propala, posla na ranču takođe nema. I šta sad?

— Imam svoje planove — reče Robert okolišeći.

— Tu se ne može ništa učiniti. Mnogo tvrdih glava je stradalo jer nisu htele da poslušaju dobar savet — odgovorio je predradnik. Zevnuo je. — Još dobrih deset milja do mog kreveta. Hoću, konačno, da spavam.

Robert je ostao rezervisan.

— Do viđenja!

Tom Džonson podiže desnu ruku u znak pozdrava i otkasa. Uskoro je nestao iza jednog brežuljka. Robert se na konju uputi u svoj logor.

Kartanje mu je donelo ravno sto dolara, a Miranda Banister je skupila skoro tri stotine. Majkl Karadin je skoro stalno gubio, ali je izgledalo da ga to nimalo ne brine. Delovao je mirno i vedro, kao nikad ranije. Robert je dovoljno dugo posmatrao Karadina dok je igrao poker, tako da je mogao da pronikne u njegov karakter.

Ako je neko na ranču »Srebrna potkovica« trgovala drogom, onda su Piter Garfild i Patrik Čambers bili samo sitne ribe. Ni Pamela Karadin ni Tom Džonson verovatno nisu pripadali jezgru. Ne, izgleda da je Majkl Karadin bio čovek koji vuče konce, ključna ličnost.

Robert protrlja svoju čekinjastu bradu. Sjahao je i polako pošao prema svom logoru, sa puškom u ruci. Zatim je obišao logor, ali nije primetio ništa sumnjivo. Druga dva konja

bila su u redu, takođe i kola. U njegovoj privremenoj kolibi — Meksikanci su je nazivali ramadom — nalazio se vojnički krevet na rasklapanje. Osim toga, tu su bile i njegove stvari, u jednoj vreći: sapun za brijanje, svežanj pisama, vezanih vrpcom, nožić za brijanje.

Ta pisma je dobio u glavnom štabu rendžera. Bila su snabdevena lažnim poštanskim žigovima i vešto spremljena. Trebalo je da stvore utisak da Robert ima oca i brata u Amarilju u Teksasu, koji se s njim dopisuju. Žigovi su imali različite datume, i Robert je lepo hronološki složio pisma i vezao ih vrpcom. Iz pisama se moglo razabrati da Robert više nema volje da bude gonič stoke, već da hoće da oproba sreću kao farmer.

Robert uze putnu torbu i počeo je pregledati da bi se uverio da li je neko u njegovoj odsutnosti preturao po njoj, ili nešto ukrao. Izgledalo je da je sve u redu. Ali, kada je počeo da pregleda svežanj pisama, odmah je ustanovio da je neka nepoznata ruka preturala po njima. Dakle, neko je njuškao po logoru. A nije bilo teško pogoditi otkuda je taj »neko« došao.

Odjednom je čuo topot kopita. Odmah je ugasio lampu na ulje, skočio u stranu, i odjurio u čestar, kako bi imao bolji pregled. Neko je stvarno jahao po mesečini, ali ne u pravcu njegovog logora.

Brzo odlučivši, Robert izvuču kolt i glasno viknu:

— Ko je tamo?

Jahač zaustavi konja i Robert prepoznađe vlasnicu ranča »Srebrna potkovica«.

— Gle, gle, Pamela Karadin. I još u tako pozne sate. Mala inspekcija pašnjaka, zar ne?

Crni pljosnati šešir visio joj je na leđima, vezan oko vrata kaišem. Mesečina je sijala po njenoj blistavoj ridoj kosi. Bila je iznenađena i gnevna.

— Nalazim se na svom posedu, Kolinse! Šta će vam to oružje?

On vrati kolt u futrolu.

— Moj logor se nalazi tamo preko u žbunju. Čuo sam da neko jaše, pa sam morao biti oprezan, gospođice Karadin.

— Ja nikoga ne napadam noću, kao što to čine razbojnici, Kolinse — reče ona grubim glasom.

Robert se podrugljivo nasmeja.

— Molim vas, ne govorite mi to, gospođice Karadin. Imam dobro pamćenje, a i moje lice nije otečeno bez razloga. Dobro, ne smatram vas ženskim razbojnikom koji napada ljude noću. Ali vi ste šestorici svojih momaka dali mig, i oni su me juče na vašem ranču pretukli.

Oklevajući trenutak-dva, Pamela Karadin odgovori:

— Izgubila sam živce, gospodine Kolinse.

On je odahnuo s olakšanjem.

— To nam se svima može ponekad dogoditi, gospođice Karadin. Vi ste, verovatno, na putu zbog svog predradnika Toma Džonsona.

— Zašto zbog Džonsona?

— Ja sam jutros do dva sata igrao poker u gradu. Između ostalih, i sa vašim bratom. Kad sam se vratio, sreo sam Džonsona. I evo, ubrzo posle toga naišli ste i vi. Tu verovatno ima neke veze.

Ona ne obrati pažnju na ono na šta je on ciljao.

— Vi mi se sviđate, gospodine Kolinse, mada to ne priznajem rado. Vi ste osobenjak... Pretpostavljam da ste konačno odustali od sulude ideje da se ovde naselite.

— Pod tako lošim okolnostima, ne preostaje mi ništa drugo — odgovorio je on. — A posao na ranču? Nisam imao sreće.

Ona se smeškala.

— Dakle, nestaćete?

Robert odmahnu glavom.

— Još ne znam tačno. Vlada za svakog ubijenog kojota plaća dolar, a na ovim pašnjacima ima ih mnogo. Možda ću zarađivati svoj hleb

kao lovac. Ako ubijem dve životinje dnevno, moći ću da živim od tih premija...

— Od toga ću vas odmah odvratiti — reče Pamela. — Nesnosne kojote i vukove na ranču »Srebrna potkovica« ubijamo sami. Na našu zemlju smeju stupiti samo ljudi sa ranča.

Robert se osmehnu.

— Pa šta onda da radim?

— Treba da što pre nestanete oдавде. Zauvek!

Posle tih reči ona mamuznu konja i nestade u noći.

8.

Prvi zraci jutarnjeg rumenila već su bili obojili horizont kad je Pamela Karadin, mrtva umorna, dojahala na ranč, na oznojanom konju. Skinula je sedlo, istrljala konja i pustila ga, bez đema, da pase na obližnjoj livadi. Životinja pođe prema valovu sa vodom.

Vetar je okretao krila pumpe. Pamela se pitala da li se tako može is-pumpati još nešto vode. Izgledalo je kao da su rezerve vode potpuno iscrpene. Na kraju je iz okna potekao tanak mlaz, i konj je žedno počeo da pije.

Pamela se okrenu i s uzdahom pogleda ogromnu gospodsku kuću koju je jedan od njenih predaka sagradio za večita vremena. Ali njene misli sad nisu bile u galeriji predaka porodice Karadin.

Videla je kako je Tom Džonson napustio svoju daščaru i odšepao do štale za konje. Pamela je najpre pomislila da on hoće malo da priča sa Semom Laverijem, štalskim momkom. Ali izgleda da je Sem Laveri već spavao. U svakom slučaju, nije se videla nikakva svetlost. Pamela je buljila u štalu petnaestak minuta. Ali Tom Džonson se više nije pojavljivao na vratima.

To joj se činilo nerazumljivim, pa se zato obukla i otišla da vidi šta je posredi. Tom Džonson je skinuo

sedlo sa kuke. To je odmah primetila. Nestao je i njegov najbolji konj. Boks je bio prazan. Kuda je odjahao Džonson? Njegove štake stajale su prislunjene uz zid. Dakle, Tom Džonson je hteo da sve vreme ostane u sedlu.

Pamela Karadin je iz toga zaključila da Džonson nije nameravao da odjaše u Kardenas. Imao je nešto drugo u glavi. U gradu bi mu bile potrebne štake. Radoznalost je dala Pameli krila. Odmah je osedlala konja i napustila ranč. Učinila je to kroz stražnja vrata štale, kao što je to Tom Džonson učinio pre nje.

Čudila se što je Džonson izbegao prednja vrata. Da li se radi o nekom tajnom nalogu?

Deset minuta kasnije, Pamela na svom konju stiže do jedne uzvišice u čestaru, udaljene oko dve milje od ranča. Iako je mesečina bila prilično slaba, mlada žena je mogla prilično jasno da razabere lanac brežuljaka, pašnjaka i tu i tamo nekoliko hrastova u malim grupama.

Bio je to tipičan teksaški predeo. Tu su morali da koriste pse da bi isterali goveda iz gustog čestara, kroz koji, ponegde, nisu mogli da prođu konj i jahač. Jahači su svoje noge i grudi konja morali da štite od trnja debelim kožama. Bio je to divlji predeo, kao i tamošnje životinje.

Ali Tom Džonson sigurno nije hteo da noću izgoni iz čestara zalutala goveda. Imao je druge planove. Kakve? Preko meseca su prelazile senke. Da li je tamo napred neki jahač? Neki koji se kreće u blizini Plavog potoka? To bi mogao da bude i onaj Robert Kolins. Onaj visoki, vitki mladić koji je navodno imao suludu ideju da ovde osnuje farmu. Posle osam godina neprekidne suše.

Čovek kakav je Kolins ne može biti toliko nerazuman da poželi da baš u tom prokletom kraju obrađuje zemlju. Da li je stvarno hteo da svoja vlasnička prava na izvore za-

meni za zaposlenje na »Srebrnoj potkovici«?

Pameli Karadin se i to činilo nerazumnim.

Htela je da uđe u trag Tomu Džonsonu, ali je to sada izgledalo nemoguće. Čak se i pri dnevnoj svetlosti teško mogao pronaći jahač u tom nepreglednom kraju.

Da li da odjaše u Kardenas? Ali šta bi joj to koristilo? Tamo je u ovo doba samo još u kazinu bilo živo. Taj lokal joj je i danju i noću bio odvratan. Iako je njen brat odlazio tamo, Pamela Karadin je iz dubine duše prezirala tu kockarsku jazbinu.

Uzdahnula je. Osećala je umor u svim udovima. Šta se to zbiva na ranču »Srebrna potkovica«? Njeni i Majklovi putevi sve su se više udaljavali jedan od drugog. U stvari, oni su uvek bili strani jedno drugom. Majkl je oko sebe podigao nevidljiv zid. Nikome nije dozvoljavao da mu priđe, ni roditeljima ni svojoj sestri. Čudno.

— Moramo mladića prihvatiti onakvog kakav je — govorila je uvek majka.

Da li je, možda, svemu bio razlog testament koji je majka sačinila? Možda bi ipak bilo bolje da je odmah predala ranč sestri i bratu na ravne delove? Možda bi u tom slučaju Pamela i Majkl bolje sarađivali.

Pamela je rekla Majklu šta misli ali je on izbegao odgovor. Da li da još jednom započne s tom temom? Da ode s njim do beležnika u Kardenas i da podeli ranč na dva jednaka dela? Ranč i tako nije više vredeo kao ranije...

Mlada vlasnica je razmišljala da li da se vrati natrag. Ali njen nemir bio je jači nego njen umor. I onako ne bi mogla da zaspi, pa bi sedela kraj prozora i buljila u dvorište.

Ne, jahanje joj je godilo.

Upravila je svoga konja prema mestu gde je neki jahač, kako se to njoj učinilo, prošao kroz čestar. Po-

sle pola sata, naišla je na goveda koja su se odmarala na jednoj čistini.

Zašto su ovamo doterali toliko goveda? Tu nije bilo ni bare ni svežeg izvora. Možda su se goveda ovde osećala sigurnijim od vukova i kojota? Majkl je nešto govorio o divljim zverima koje lutaju unaokolo i napadaju goveda. Stoka je bila iznurena i slaba, dakle, lak plen za sve napadače. Kojoti su naročito napadali telad. Da, to mora da je razlog.

Kad je pogledala u mesec, Pamela je znala da već više od jednog sata sedi u sedlu. Možda i Tom Džonson nije mogao da spava pa je izjahao bez nekog određenog cilja. Možda se već u međuvremenu, vratio na ranč.

Pamela okrenu konja prema zapadu, i stiže do kolskog traga koji je pored Plavog potoka vodio prema ranču. Zatim je srela Roberta Kolinsa, koji je tamo vrebao. A Kolins je opet razgovarao sa Džonsonom, koji je nešto pre Pamelinog dolaska odjahao natrag na ranč.

Mlada vlasnica stiže kući i sjaha. Potom se uputi na verandu.

Sedeći u svojoj ljuljašci, Tom Džonson joj se obrati iz polutame:

— Ti si kao i tvoj brat, Pamela. Tek u svitanje dolaziš kući.

— Nisam mogla da spavam, Tome, pa sam zato malo izjahala.

— Je li sad bolje, Pamela?

— Mislim da jeste.

— Nemoj da brineš, Pamela, već ćemo se nekako izvući — pokušavao je da je uteši stari odani predradnik.

Ona se gorko osmehnu.

— Ni kapi kiše. . . Već toliko godina! A kad se i pojave oblaci, opet se ništa ne menja. To je da čovek poludi.

— Jednog dana, kiša će se opet pojaviti. Imaj strpljenja, Pamela.

— Tu je i sekiracija zbog Majkla. Vucara se unaokolo sa tom ženom. Čitave noći provodi igrajući poker,

razbacuje novac, hvališe se srebrnim sedlom. . .

Tom Džonson ozbiljno klimnu glavom.

— Znam, Majkl živi prilično raspusno. To mora da se prizna.

Pamela pride sasvim blizu predradniku, koji je još uvek sedeo u svojoj ljuljašci. Svojim ogromnim šakama on je uhvati za ruke da bi je očinski umirio.

— Izvući ćemo se, Pamela. Održaćemo ranč »Srebrnu potkovicu« — obećavao je uverljivo.

Pamela je tiho jecala.

9.

Sledećeg jutra, Robert Kolins je ispraznio svoj logor. Sve je upakovao i stavio na kola, upregao je tegleće konje, a jahaćeg je čvrsto vezao za stražnji deo kola. Krenuo je prema zapadu, u divljinu planinskih masiva.

Na kraju je stigao do jedne zabačene klisure, gde je ostavio kola, natovarivši zalihe hrane na konje.

Okolo devet sati stigao je do Gornjeg Parala. Zaustavio se na pešćanom sprudu, u podnožju stena na severnoj obali Rio Grande. Morao je da ostane u blizini granične reke jer su heroin i opijum sa juga Meksika bili krijumčareni vodenim putem. Ali na kom mestu, i sa kakvim pomagačima?

Robert je bio istovremeno umoran i ogorčen. Bilo je krajnje vreme da pokrene stvari, da uplaši protivnika i da ga učini nervoznim. Dva konja je vezao dugačkim užetom, da pasu, a trećeg, jahaćeg, osedlao je da bi pošao u izviđanje. Pre toga je na brzinu podložio malu vatru, na kojoj je skuvao kafu i napravio palaćinke. Posle jela, nameravao je da se malo odmori. Ali umor ga je savladao brzo. Probudio se tek posle nekoliko časova, sav u znoju. Časovnik je pokazivao dva posle podne.

Krajnje je vreme da nešto preduzmem, zaključi Kolins i uskoči u sedlo. On je logorovao otprilike deset milja uzvodno na meksičkoj strani, računajući od Kardenasa i Brava. Sad je jahao oko šest milja nizvodno, posle čega je poterao konja prema severu, u žbunoviti kraj. Posle prevaljene jedne milje, uspeo mu je da odstrelji prvog kojota. Oderao je životinju, jer šerifi plaćaju premiju samo ako lovac pokaže kožu odstreljene zveri.

U čestaru je nešto zašuštalo i Robert naćuli uši. Rzao je neki konj, koji je dolazio prema njemu. U sedlu je bila Miranda Banister, elegantno odevena, upadljiva, sva u crnom, šešir, bluza, suknja za jahanje, konj, čizme, sve je bilo crno.

— Zdravo, gospođice Banister! — viknu Robert iz svoga zaklona.

Ona, uplašena, zaustavi konja i okrenu se.

— Prestravili ste me, Kolinse — uzviknula je poluljutito, a polušaljivo.

— Suviše je toplo za jahanje — reče Robert sumnjičavo.

— Htela sam da nađem negde neku vodu da malo plivam — odgovori ona. — Zatim sam čula pucanj pa sam htela da vidim šta se to zbiva.

— Ustrelio sam kojota i baš sam hteo da ga oderem — reče Robert. Dobro bi mi došla premija koju plaćaju za to u Kardenasu.

— Onda bismo mogli zajedno da odjašemo natrag u grad — predloži Miranda.

Robert klimnu glavom i dade se na posao.

— Kako ide posao sa lekovima? — upita on uzgred.

— Ne ide dobro. Ova velika suša utiče na posao. Teško je ljudima izvući novac iz džepa. Otac i ja namestavamo da se premestimo na jug, u pravcu Centinela. Tamo vladaju bolji životni uslovi.

— Je li tamo bilo kiše? — upita Robert.

— Da. Za goveda ima dovoljno sočne trave. Granica sušne zone je, otprilike, sto milja odavde južno. Meksikanci tamo imaju sve što život čini vrednim.

— Večeras ću preći malo preko da pogledam šou — reče Robert ljubazno.

— To će me radovati, Roberte.

Kad su stigli u Kardenas, oprostise se, i Robert pođe prema šerifovoj kancelariji da bi naplatio premiju za odstreljenog kojota. Žega je bila nesnosna, kao i ranije.

10.

Šerif Ron Medford je spavao u svojoj stolici. Noge su mu bile na stolu. Užasno je hrkao. U istoj prostoriji, na malom poljskom krevetu, dremao je Majkl Karadin. Ležao je na leđima, kao neka ogromna beba.

Robertu se taj prizor učinio odvratnim. Nesposobni čuvar javnog reda i mira, lenj i podmukao, ortak isto tako podmuklog rančera, kojem se ceo ovaj kraj pokoravao. Majkl je celu noć proveo u kartanju. Šerif je bio sanjiv već po navici. Lep par, pokvaren i opasan.

Roberta obuze bes. Zavitlao je krvavo kojotovo krzno direktno u lice šerifu, koji je hrkao. Spavač se trže, uz uzvik. Kašljući i pljujući, cimaao je smrdljivu kožu, koja mu je kao neka vreća bila nabačena na glavu. Pri tome su njegove potkovane čizme udarale po podu.

— Do đavola, šta ovo treba da znači, Kolinse? — zareža zaštitnik zakona, kao besan pas. U međuvremenu se probudio i Majkl Karadin. Teturajući se, ustao je, i njegova ruka instinktivno pođe prema koltu koji mu je visio u boku.

— Šerife, imam pravo na jedan dolar premije za odstreljenog kojota — reče Robert nemarno.

Medford je hteo da se digne iz svoje stolice. Ali tad mu pride Kolins, i podari mu nekoliko šamara i udaraca u bradu. Šerif pade, Robert

mu oduze oružje i dobaci ga zbunjeno Majklu Karadinu, koji je još bio toliko zbunjen da nije mogao da uhvati kolt koji uz zveket pade na pod.

Šerifov šiljati nos je krvario. Borio se da dođe sebi.

— Zbog ovoga ću te ubiti, Kolinse — prosikta najzad.

— Spreman sam — odgovori hladno Robert.

Majkl je čas buljio u jednog čas u drugog čoveka.

— Šta vam je, ljudi?

Medford počeo brzo da govori:

— Navukao mi je na glavu krvavu kojotovu kožu. A baš sam tako lepo spavao. . .

Karadin se gromko nasmeja i na-že se napred.

— O, što će se momci u kazinu smeјati kad im budem ispričao ovu zgodu.

Medford po drugi put pokušao da ustane, ali ga Robert energično pritisnu natrag u stolicu.

— Moj dolar, ako smem da zamolim — reče.

Šerif počeo čeprkati po svojoj fioci i izvuče dolar.

— Hvala — reče Kolins, a zatim se okrenu Karadinu. — U novije vreme izgleda da ranč »Srebrna potkovica« ima rdavo društvo. Juče je neko ispreturao moje stvari dok smo se kartali. Krađa je gadna stvar, ali to tajno pretresanje izgleda mi još bednije.

Namerna provokacija je pogodila Karadina u ranjivo mesto.

Šerif se odjednom diže i skoči između dva čoveka, izvukavši pri tome Karadinu kolt iz futrole. Kod Kolinsa je imao manje sreće, jer je Robert odskočio nazad, van domašaja šerifovih ruku.

Oči Majkla Karadina su sevale.

— Govoriš budalaštine, Kolinse!

Ljudi sa ranča »Srebrna potkovica« nisu preturali po tvojim stvarima. Ovom prilikom želim da ti dam dobar savet.

— Da čujem. — Robert je bio razdoznao.

— Ako tako budeš nastavio, uskoro će biti veseli pogreb.

— O tome bi se još moglo razgovarati — odgovori Kolins ironično.

Karadin je odjednom izgubio volju da i dalje raspravlja sa Kolinsom pa se ponovo baci na svoj poljski krevet i nastavi da spava.

Šerif pokušao da posreduje.

— A kako bi bilo kad bi neugodni stranac dobrovoljno nestao? To bi nam svima odgovaralo, zar ne?

— Videću šta može da se učini — odgovori Robert i izađe.

U glavnoj ulici sreo je Pamelu Karadin.

— Konačno sam napustio svoju farmu — saopšti joj Robert.

— Oh, znači da je pritisak »Srebrne potkovice« bio prilično delotvoran? — reče ona i ironično se osmehnu.

Kolins sleže ramenima.

— Možda. Inače, vaš brat spava tamo kod šerifa.

— Hvala, ali ja ga ne tražim.

— Ah, tako — promrmlja Robert.

— Vi ste neugodan čovek, Kolinse — reče Pamela. — Kako čovek da razume vaše pobude? Po svemu što činite ovde. . .

— Često ni sam ne razumem sebe — prekide je Robert.

— Ja vas žalim, Kolinse.

— Zbog čega?

— Zbog vašeg neznanja, Kolinse.

— Hvala na komplimentu, gospođice. — Glas mu je odjednom postao opor. — Ali, ako još jednom neko od vaših ljudi bude pokušao da u mene saspe olovo, ili primeni neki drugi podmukli trik, biće mrtvih.

— Ne vidim razloga da se protiv vas nešto preduzima — reče Pamela Karadin mirno. — Napustili ste svoju zemlju. Prema tome, između nas vlada mir. . .

— Ali sada ja ubijam kojote, i pri tome jašem po vašim pašnjacima.

— Kojote?

— Da, kojote i vukove. Tako zarađujem premije za odstrel, koje daje vlada.

— »Srebrna potkovica« to može sama. Inače, premije potiču iz naše blagajne. Mi ih možemo povući.

— Toliko me mrzite, gospođice Karadin?

— Ne. Ali ne mogu da podnesem kad je neko drzak. Želim da jednom zauvek nestanete iz ovog kraja.

— Pa lepo — odgovori Robert, i htjede da pođe dalje.

Ona ga uhvati za ruku.

— Samo trenutak. Zašto terate mak na konac? Pre ili kasnije, neko sa ranča »Srebrna potkovica« ubiće vas.

U tom trenutku se pojavi krdo goveda sa ranča »Srebrna potkovica«, koje su Piter Garfild i Patrik Čambers gonili u grad, da bi Meksikancima ublažili glad.

— Šta ovo znači? — upita tobože naivno Robert.

— Naš ranč poklanja goveda za siromašne u opštini Kardenas — odgovori gospođica Karadin trijumfalno.

— Razumem — osmehnu se Kolins. — Vašem ranču su potrebni pouzdani birački glasovi, i stoga mora da održava dobro raspoloženje kod domorodaca, bar za nekoliko dana. . .

Pamela nije odgovorila, ali su joj usne podrhtavale.

Jašući sasvim pored njih, Garfild razdraženo upita:

— Gospođice Karadin, da li vam taj momak dosaduje?

Pamela besno prosikta:

— Nije mi potrebna nikakva pomoć, Garfilde. Takve upadice nisu dozvoljene kaubojima s mog ranča.

Garfild je oblizivao debele usne.

— Razumem — reče i potera svojga konja.

— Hteo bih samo još nešto da vam kažem — reče Robert.

— Da čujem.

— Vi ste veoma lepa žena. Verovatno najdražesnija pojava koju

sam ikad sreo. Kada ste gnevni, vaši obrazi cvetaju kao najlepše ruže.

Pamelu Karadin je to dirnulo.

— Vrlo ljubazno, gospodine Kolins.

Robert mahnu svojim šešikom i okrenu se. Pamela je bila usamljena žena, to mu je sad postalo jasno. Ulazeći u kazino, još jednom se okrenuo.

Pamela je stajala na istom mestu, i odgovorila je na njegov nemi pozdrav.

11.

Goveda sa ranča »Srebrna potkovica« tumarala su kroz čestak. Teškim koracima, uz otegnuto mukanje, nezadrživo su išla na jug, prema Rio Grande. Majkl Karadin zaustavi konja. Posmatrao je jednog jahača koji se pojavio pred njim iz oblaka prašine. Bio je to Piter Garfild.

— Ne gonite li prebrzo stoku, Majkl? Goveda su prilično iznurena gladovanjem — viknu Garfild svom gazdi.

— Čim nam Rio Grande ostane iza leđa, zaustavićemo stado da se malo odmori — odgovori Karadin.

— Na posao, i potera ih još brže.

— Ne razumem — reče Garfild drsko i zabaci svoj crni šešir na potiljak. Obično prema jugu idemo polako da bismo pošteđeli goveda velikih napora, jer do zelenih meksičkih pašnjaka treba da pređu sto milja. Čemu odjednom takva žurba?

— Ti radiš za mene, a ne ja za tebe — zareža Majkl Karadin.

Garfild se isceri.

— Verovatno ti je Robert Kolins stavio buvu u stražnjicu?

Majkl se nađe u sedlu. Jednom rukom se uhvati za jabučicu sedla, a drugom zgrabi Garfilda za košulju.

— Začepi tu svoju prljavu gubicu ili ću ti svojim koltom ostaviti na njoj uspomenu. Sa Majklom Karadinom se ne može tako razgovarati.

Ozbiljna pretnja je delovala i Garfild odgovori svom gazdi s puno poštovanja:

— To je bila samo mala šala, Majkl.

Karadin ga pusti.

Tada Garfild zabrza:

— Gazda, mi moramo već jednom da se obračunamo s tim Robertom Kolinsom. On je sigurno rendžer ili tako nešto. Naši poslovi su u opasnosti. Mi prodajemo goveda sa ranča »Srebrna potkovica« meksičkim trgovcima opojnih droga, a zatim vruću robu donosimo u naš kraj. To može da padne u oči, Majkl. A za to bi nas obesili.

Mladi rančer se glasno nasmeja.

— Ti si verovatno napunio gaće, Garfilde? Mi prodajemo goveda sa ranča »Srebrna potkovica« u Meksiku. To je u skladu sa zakonom. I šta onda mogu da nam prebace?

— Ali testament tvoje majke, Majkl! Ova goveda nisu tvoja. Sve pripada tvojoj sestri — dobaci Garfild.

— Ti o tim stvarima nemaš pojma, Garfilde — reče Karadin. — Ja sam se danas sreo sa svojom sestrom u Kardenasu i ona mi je obećala da će mi ustupiti pola ranča.

— A da li je to i učinila?

— Ona bi to učinila, ali se taj prokleti beležnik nije mogao nigde pronaći u gradu. Navodno je otišao u ribolov. U svakom slučaju, njegova kancelarija bila je prazna.

— Možda je Pamela znala da neće moći da ga nađe? — nastavio je Garfild.

— Možda — odgovori zamišljeno Majkl. — Da bi me povukla za nos. — Majkl pljunu. — Moramo dalje. Nikakav umor ne može biti izgovor.

Sad su goveda gonili kroz onu oblast koju je Pamela Karadin prešla za vreme svog noćnog pohoda. Tad joj je palo u oči neuobičajeno veliko stado goveda. Garfild i Patrik Čambers su već nedeljama neprimetno dogonili goveda tu, na pašnjake Jitling mese.

U tom trenutku, dojurio je na konju Patrik Čambers. Kao nekakav bandit, na licu je imao maramu, da bi se zaštitio od prašine.

— Zašto ne krećemo?

Majkl Karadin se isceri.

— Garfildu su se ohladile noge. Patrik Čambers pogleda svog druga.

— Šta te žulja?

— To je zbog Roberta Kolinsa — umeša se ponovo Majkl.

Čambers se piskavo nasmeja.

— Otkad te je taj Kolins ustrelio u rame, ti si samo pola čoveka, Garfilde. Nadamo se da sada ne namera-
vaš da se izvučeš. Inače ćeš na poklon dobiti metak. Ovog puta od mene, ali ne u rame.

Garfild pocrvene od gneva i desnom rukom pođe prema koltu. Majkl Karadin se naže u sedlu, i drškom kolta udari ga po ruci.

— Bez pucnjave! Jesi li razumeo?

Garfild polako podiže ruku po kojoj ga je udario Majkl i zlovoljno pogleda u svog gazdu.

— U stvari, hteo sam da ubijem tog Kolinsa — reče mirno. Ali sad ću, možda, tebe uzeti za metu, Majkl.

Majkl Karadin se nasmeja i stavi ruku na Garfildovo rame.

— Slušaj dobro, Garfilde. Već četiri godine nas trojica odlično sarađujemo, zar ne? U Centineli imamo velike bankovne račune i zato treba da se i dalje držimo zajedno. Jer, ako se budemo svađali, sve će otići do đavola!

Garfild se opusti i naceri.

— U redu. Opet ćemo sarađivati.

U jedanaest i pedeset stigoše sa stadom do Rio Grande, i predoše reku kod Rodžersovog prelaza. Kad su prevalili tri milje na meksičkoj teritoriji, pojaviše se jahači koji su im dolazili u susret.

— Koliko grla ovog puta? — upita jedan suvonjavi Meksikanac.

— Tačno tri stotine šezdeset dva — odgovori Majkl Karadin. — Hoćete li da ih prebrojite, don Zagalo?

— Dovoljna mi je vaša reč — reče stranac i pređe pogledom preko goveda. Preko njegovog meksičkog sedla visilo je nekoliko vrećica, koje on sada dobaci Karadinu.

— Roba je ... jima, kao i uvek — objasni Zagalo.

— Ima li problema? — upita Karadin.

— Samo glasine — oglasi se jedan drugi. Taj čovek je uspešno trgovao oružjem, ukradenom stokom iz SAD i, naročito heroinom i opijumom. Prema Karadinu se uvek korektno ponašao.

— Poznajete li neke teksaške rendžere — upita Karadin.

Meksikanac se nasmeja.

— Kako da ne? Celog života sam se sukobljavao sa rendžerima.

Majkl Karadin mu opisa Roberta Kolinsa.

— Tog tipa ne poznajem. Sigurno ste imali priviđenja, dragi moj prijatelju — reče Zagalo samouvereno.

Izgledalo je da je Karadin odahnuo.

— Za nedelju dana doteraćemo vam još stoke. Da li vam odgovara isto mesto isporuke?

— Svakako — odgovori Meksikanac smešeći se.

Domoroci se potom udaljiše sa kupljenom stokom, a Majkl Karadin, sa svoja dva pratioca, odjaha prema severoistoku, u pravcu Brava.

Odjednom im se u šipražju približi jedan usamljeni jahač. Garfild i Čambers se raštrkaše da bi osigurali bokove, a Karadin se spremi za pucanje.

— Zdravo, Miranda!

Koltovi se ponovo nadoše u futrolama.

— Malo sam zakasnila — reče Miranda Banister. — Zbog onog Teksašanina Roberta Kolinsa.

Karadin je ljubazno uhvati za ruku.

— Šta se dogodilo?

— Ah, dragi, zašto tako ljutito? — odgovori Miranda. — Kolins je ve-

čeras oko devet sati prešao granicu, i zaustavio se kod medicinskih kola moga oca. Imala sam utisak da hoće da me presliša.

— Dalje prste od tog momka, inače ću vas oboje ubiti — prosikta Karadin.

— Gluposti, Majkl! Farmer me ni najmanje ne zanima. Na šta ti ja ličim? Htela sam samo da ti objasnim zašto sam malo zakasnila.

Majkl sumnjičavo pogleda oko sebe.

— Jesi li sigurna da te nije krišom pratio?

— Mene da prati? To još nikome nije pošlo za rukom. Ta ja poznajem svaki žbun u ovoj graničnoj oblasti — nasmeja se Miranda. — Čini mi se da Kolinsa smatraš nekim rendžerom sa posebnim zadatkom, zar ne?

— Čovek mora biti spreman na sve. Mi već toliko dugo sarađujemo da će vlasti jednog dana nešto posumnjati. To je sasvim moguće, zar ne?

— Onda ćemo morati drukčije da radimo — reče Miranda. — Najpre se moraš otresti svoje glupe ljubomore, Majkl. Mogla bih da uhvatim Kolinsa i da ga ispitam. Vi, muškarci, nikad nećete saznati ništa od njega.

— I šta još? — upita Majkl.

— Kad od njega sve saznamo, onda dolazi u obzir neka zamka. U ovoj nepreglednoj oblasti niko neće moći da nađe njegov grob.

— Sad mi je jasnije — progunda Čambers.

— Najbolje će biti da ga sredimo u njegovom logoru — promrmlja Majkl. — Ali gde se on sada nalazi?

— Verovatno negde uzvodno — odgovori Miranda.

Karadin pogleda u Patrika Čambersa.

— Odjaši uzvodno, Patrik, i pronađi njegov logor. Pucaj u njega sleđa. Možda on i nije rendžer, ali sad nemamo vremena za dugotrajna istraživanja.

— U svakom slučaju, radi se o opasnom momku, bez obzira da li je rendžer ili ne — reče Čambers. — A šta ja imam do toga?

— Uz moju pomoć zarađuješ mnogo novca — reče Karadin. — Tvoj račun u Centineli je dostigao četiri cifre.

— Sto dolara kao premiju za pucanj, Majkl?

Karadin je posmatrao Čambersa, a zatim se iskezi.

— Pedeset, Patrik.

— U redu, biće sreden.

Čambers podbode konja, i žurno se udalji prema severozapadu.

Garfild počeo da zeva.

— Sad idem kući.

Majkl i Miranda ostadoše sami. Ona pritera konja i strasno zagrlj svog ljubavnika. Dugo su se ljubili.

— Biće najbolje da vrećice pričvrstiš za moje sedlo pozadi — reče Miranda kada su se najzad razdvojili.

— Robu ću odneti u naša medicinska kola. Da li da odemo do Blekvila i tamo rasturimo robu? U kolima ima dosta mesta za uskladištenje.

— Napravićemo još jedan dobar ulov, Miranda.

— Kada, dragi?

— Uskoro, Miranda. A onda ćemo ti i ja spojiti novac i u Meksiku otpočeti divan život. Kupiću ti najveći ranč u državi Halisko i živećemo kao plemići. I to u romantičnoj gospodskoj kući.

Majkl se prepustio oduševljenju, što se već odavno nije dogodilo.

Nijedno od njih dvoje nije slutilo da u blizini vreba skriveni jahač. Svoga konja je ostavio dve milje zapadno, u jednoj uvali. Zatim se prikratio ovamo, s mukom vukući povređenu nogu.

Njegovom hladnom pogledu nije ništa promaklo.

12.

Robert Kolins je pomno motrio na Mirandu Banister kad je odjahala iz

Brava. Sad mu je štošta postalo jasno. Priznala je da je sa Karadinom u prisnom prijateljstvu. Verovatno su Majkl Karadin i Miranda Banister zajedno radili na krijumčarenju opojnih droga. Ali šta bi se moglo dokazati protiv Pamele Karadin? Da li i ona radi s njima, ili je njeni ljudi varaju i čine budalom?

Kad je Miranda izjahala iz senika, Robert se sklonio u senku. Izvežbanim okom ustanovio je da na sedlu nema nikakvih vrećica.

Miranda je upravila konja prema istoku, ali je Robert znao da će mu u toj nepreglednoj savani biti teško da prati mladu ženu. Tri milje istočno od Brava izgubio joj je trag. Skrenula je na jug, zatim prema zapadu, kako bi srela Majkla Karadina i njegove ljude.

Ozlojeđeni Robert se vratio u Bravo. Medicinska kola Banisterovih stajala su na pijačnom trgu. Miranda je upoznala Roberta sa svojim ocem, čovekom srednjih godina, koji je govorio polako i delovao veoma razborito. Posao sa lekovima je išao vrlo slabo. Ako su Banisterovi živeli samo od te zarade, onda su teško mogli imati na stolu išta drugo osim pasulja i suvog hleba.

— Jeste li vi momak koji je ustrelio Pitera Garfilda? — upitao je stari Banister, žmirkajući očima.

— To je bilo neizbežno — odgovorio je Robert. — Inače, on bi mene ubio.

— Zbog nove naseobine, zar ne?

— Da, baš zbog toga. Ali ja sam u međuvremenu napustio svoju zemlju.

Tada im je prišla Miranda.

— Tata, ja sam umorna. Sad idem da spavam. — Potom se osmehnula Robertu. — Zaista je, Roberte, lepo od vas što ste došli da nas obidete. — Pri tom mu je lako dodirnula ruku.

— Smem li da vas otpratim do kuće?

— Vrlo rado.

— Robert je uhvati ispod ruke.

— Ne bih hteo da pojačavam ljubomoru Majkla Karadina. Može li čovek da vas prati bez opasnosti?

Miranda se nasmija.

— Majkl i ja smo vereni.

Banisterovi su živeli u maloj kući od šupljih cigala, na periferiji Brava. Kad se oprostio od Mirande, Robert je odšetao natrag do trga. Sklonio se u pomrčini, u blizini medicinskih kola. Odatle je mogao da osmatra senik iza kuće Banisterovih.

Nije morao dugo da čeka.

Posle nekoliko minuta, pojavila se Miranda na stražnjim vratima kuće. Svoju šarenu svečanu bluzu zamenila je crnom bluzom, jahaćom suknjom, koja je takođe bila crna, i tamnim čizmama za jahanje. Zatim je iz štale izvela osedlanog vranca, vinula se u sedlo, i odjahala istočno od grada. Kolihs je odmah pošao za njom, ali joj je ubrzo izgubio trag.

Stoga se Robert vratio natrag, i nastavio da istražuje. Ovog puta nije potražio kola Banisterovih, već je svoga konja sakrio u jednoj napuštenoj šupi, u istoj ulici u kojoj se nalazila kuća oca i kćeri. Ponovo je počeo da stražari.

Ništa se nije pokretalo. Vreme je sporo prolazilo.

Odjednom se pred zgradom stvorila senka. Pošto je zaključao kola, Filip Banister je pošao na spavanje. Svetlost u kući se ugasila.

Posle izvesnog vremena, Miranda se na svom vrancu vratila kući. Projahala je pored Roberta, na udaljenosti od oko deset stopa. U seniku je skinula sedlo i zbrinula konja, a onda je sa torbama ušla u kuću.

Robert je razmišljao. Miranda je odjahala bez bisaga, a vratila se s njima. Neko joj je na pašnjacima morao predati torbe. Ali ko? I šta je u bisagama?

U tom trenutku, nije se ništa moglo saznati.

Kolins je jahao gradom, suvog grla, sav ulepljen od znoja. Hteo je da popije hladno pivo ukantini »Fe-

niks«. Pred njim je stajalo šest privezanih konja. Unutra se, kao i obično, igrao poker. Tri čoveka su stajala kraj bara i pili.

Robert je sumnjičavo posmatrao društvo.

Dvojica su bili zemljoradnici, bosonogi i bezazleni. Ali treći čovek, visok i mišićav, zasluživao je više pažnje. Pogledi im se ukrstiše. Crne orlovske oči, ozbiljne i koncentrisane, isticale su se na licu. Na čizmama su se primećivali tragovi dugog jahanja kroz trnovito žbunje. Neka- da crna košulja, sad je bila izbleдела, izgorela od jakog sunca. Nisko na boku nosio je kolt. U kožnom opasaču svetlucalo je mnogo metaka.

Robert na španskom jeziku upita krčmara:

— Ima li ovde hladnog piva, krčmaru?

— Hladno je kao led, senjor.

Debeli krčmar okrenu ručicu na bunaru i izvuče vedro s mokrim bocama piva. Otvorio je jednu i pružio je gostu.

— Deset centavosa, senjor.

Robert baci novac na tezgu. Doduše, pivo nije bilo hladno kao led, ali je ipak prijalo. Kolins smota sebi cigaretu, posmatrajući Meksikanca u prljavom ogledalu. Nepoznati se primače nešto bliže.

— Vi ste sigurno Robert Kolins, čovek koji je Piteru Garfildu poklonio metak? — Govorio je engleski.

— Da, to sam ja — odgovori Robert. — A ko ste vi, senjor?

— Pedro Sančez — odgovori Meksikanac. — Dolazim sa juga, i hteo sam da se zaposlim na ranču »Srebrna potkovica« kao gonič stoke. Ali, na žalost, nisam imao sreće.

Pedro Sančez podiže ruke.

— Da popijemo još po jednu bocu u vaše zdravlje, Kolinse.

Bilo je vreme da se oproste. Robert zahvali na pozivu, i izađe napolje. Činilo se kao da hoće da odjaše u Kardenas. Kad se našao daleko izvan grada, upravio je konja pre-

ma zapadu, duž meksičke obale Rio Grande.

Pri tome je stalno pred sobom imao onog neobičnog čoveka iz kantine, kameno lice senjora Pedra Sančeza.

13.

Jahač je dolazio sa juga i Robert Kolins ga je na mesečini video kao malu tačku. Sa svojim konjem, brzo se sakrio u čestar. Sledio je trag mnogobrojnih grla goveda koja su na Rio Grande gasila žeđ.

Robert kliznu iz sedla, držeći ruku na dršci kolta. Ko u ovo doba hoće da pređe iz Meksika u Sjedinjene Države. Robert se vešto sakri u čestaru pored staze.

Ali jahač se ne pojavi. Očigledno je promenio pravac. Robert se podiže, vrati oružje u futrolu, i pođe prema svom konju.

Odjednom se jahač opet pojavio. Obasjavala ga je mesečina i delovao je snažno i opasno. Bio je udaljen oko dve stotine jardi. Jahač je polako. Pošto se približio Robertu na oko četrdesetak stopa. Robert ga je najзад prepoznao.

— Kuda tako kasno. Tome Džonsone? — doviknu mu Kolins, držeći kolt spreman za paljbu.

Džonson se trže, zaustavi konja, i rukom pođe prema svom oružju. Ukočeno je gledao u Robertovom pravcu.

— Ostavi to oružje, Džonsone — zareža Robert.

— Do đavola, ako to nije taj čudni Kolins. . . — progunda Džonson i dojaha bliže. Sada se nasmejao. — To je već drugi put da se srećemo u noći. Robert Kolins se svaki put pojavi iz čestara i stavi mi kolt pod nos. — Glas mu postade opor. — Je li to igra žmurke za odrasle, ili me možda pratiš?

Robert vrati kolt u futrolu.

— Slučajnost, Džonsone, ništa drugo. Naravno, razmišljam zbog čega predradnik sa ranča »Srebrna

potkovica« svake noći tumara oko lo.

— To je moja stvar — zareža Džonson. — Ni ja ne pitam šta drugi rade. Mislio sam da je Robert Kolins već davno otišao preko devet gora i devet mora. Pamela Karadin mi je tako nešto rekla.

— To nije sasvim tačno. Sad odstreljujem kojote i vukove. Da bi preživeo, čovek mora nešto da radi, Džonsone.

— Da, svako na svoj način. Sad moram dalje. Do viđenja, Kolinse. — On se polako udalji, i nestade u noći.

Robert brzo odluči da se zaobilaznim putem vrati u svoj logor.

Posle deset minuta, stajao je ispod jednog starog hrasta. Konja je privezao za nisku granu. Zatim je skinuo mamuze, pričvrstio ih za sedlo, i počeo da se penje uz greben ispred sebe, sa puškom u ruci.

Logor mu se nalazio u maloj uvali s druge strane brda. Zeleo je da mesec još dugo sija, kako bi osvetljavao njegov logor. Tako bi mogao brzo da opazi neprijatelja, i brzo da reaguje. Ali bleđa mesečeva svetlost je nestajala. Robert je stajao u noćnoj tami.

Teško dišući, stigao je do vrha stene. Nema teksaška savana prostirala se prema jugu i istoku, tamna i tajanstvena. Direktno ispod njega, na udaljenosti od oko dve stotine jardi, nalazio se njegov logor.

Pri slaboj mesečini koja je nestajala još je mogao da prepozna oba tegleća konja koji su pasli vezani dugačkim konopcem. Ništa nije ukazivalo na zamku ili na neželjene posetioce. Robert se polako spuštao sa brežuljka, pazeći pri tome da ne pokrene nijedan kamenčić koji bi se skotrljao uz veliku buku.

Odjednom, jedan od njegovih konja zarza. Robert se ukoči. Životinja ga nije mogla nanjušiti, jer je vetar duvao iz drugog pravca. Ništa se ni-

je moglo ni čuti ni videti. Robertovi živci su bili krajnje napeti.

Odlučio je da i dalje pažljivo puzi. Odjednom se jedan kamen otkotrlja ispod njegovih čizama. Robert se baci u stranu, ali se ni sad nije ništa ni čulo ni videlo.

Polako je ustao i naslonio se na jedan hrast. Samo je lišće tiho šumelo na vetru. Tad se u čestaru pojavi neki čovek, udaljen od Roberta svega desetak jardi. Bio je niskog rasta. U desnoj ruci je držao kolt i sumnjičavo motrio na sve strane. Robert brzo izađe sa puškom uperenom u čoveka.

— Robert Kolins stoji ovde, ubico iz zasede — viknu glasno.

Čovek zastade, okrenu se i poče da puca. Robert je video već mnogo brzih koltova, ali je ovaj momak bio prvorazredan.

Prvi metak, verovatno zbog brzine kojom je bio ispaljen, promaši, i zabi se u drvo. Robert je odmah reagovao svojom vinčesterkom. Opalio je sa kuka. Godinama je uvežbavao tu tehniku pucanja, koja mu je spasla život.

Protivnik se iznenada ukrutio. Stajao je za trenutak nepomično kao kolac. Zatim je prodorno kriknuo i zabacio glavu. Pri tom mu je ispalo oružje iz bespomoćne ruke. Zatim se skljkao i pao licem u prašinu.

Ponovo je zavladala tišina, neprijatna tišina. Robert je motrio okolo. Negde u blizini mogao je da stoji saučesnik, sa prstom na obaraču puške. Robert je čekao tridesetak minuta. Motrio je i osluškivao. Ali nije se više niko pojavio.

Tek tada se Robert pozabavio mrtvacem. Okrenuo ga je i kresnuo palidrvce koje se brzo ugasi. Ali ipak je stigao da prepozna čoveka.

Ubijeni je bio Patrik Čambers.

14.

Jedna pesnica je udarala o vrata. Tom Džonson se iznenada probudi.

Zevajući, uspravi se i viknu:

— Šta je to napolju?

— Ja sam Garfild. Kolins je baš sada dojahao u dvorište.

Tom Džonson zgrabi pantalone i pogleda na budilnik koji je pokazivao sedam i trideset. Bilo je već užasno toplo.

— Šta hoće taj Kolins, Garfilde?

— progunda Džonson.

— Dojahao je i doveo konja sa našeg ranča. Na konju, preko sedla, prebačen je mrtvac.

Džonson se ukoči.

— A ko je to?

— Patrik Čambres.

Džonson prigušeno opsova i požuri napolje. Robert je stajao pred gospodskom kućom i gledao oko sebe, tražeći nešto.

— Je li došlo do svađe? — upita Džonson mirno.

Kolins ukratko ispriča šta se dogodilo. Tom Džonson ga je strpljivo saslušao. Izgledalo je da ga nije mnogo čudilo što je Čambers tako prošao.

— Znači, momka ste ubili posle našeg sastanka na Rio Grande, Kolinse? — upita Džonson.

Robert klimnu glavom.

— Dobro ste učinili što niste spomenuli taj susret dok je Garfild stajao pored nas — reče Džonson.

— Kako to mislite?

— U pitanju su lični razlozi, ništa više. Ali ja mogu da razumem što ste, pod datim okolnostima, morali da ubijate Čambersa.

— Ko mi je poslao tog momka na vrat?

— Nemam pojma, ali ja sigurno nisam, Kolinse.

Kolins se setio da je prošle večeri posmatrao Mirandu Banister kad je dojahala kući. Imala je upadljive bisage, a možda ju je u kući očekivao Majkl Karadin. Ili joj je Karadin negde napolju u divljini predao dragoceni tovar?

— Ne mogu da razumem zašto je Patrik Čambers špijunirao vaš logor — reče Tom Džonson mršteći

se. — Vi ste svuda pričali da hoćete da napustite ovaj kraj. Ranč »Srebrna potkovica« više nije imao nikakvog razloga da vas progoni.

Robert je i dalje razmišljao. Možda je Majkl Karadin nahuškao svog goniča stoke Patrika Čambersa da ubije dosadnog doseljenika. I onda ona tuča u salunu, kad je Robert izbacio napolje drskog Patrika Čambersa, baš kada je šerif tuda prolazio. Tada je Čambers prosiktao: »To ćeš mi platiti jednog dana«! — Dakle, lična osveta.

Piter Garfild izađe iz gospodske kuće.

— Pamela nije u kući. Ne mogu nigde da je nađem.

— Ništa zato — odgovori Robert mirno. — Onda ću vam prepustiti mrtvaca. — Potom je odjahao u pravcu Kardenasa, ali nije jahao do grada. Usput je skrenuo konja na sever, i konačno stigao do kamenitog brežuljka. Sakrio je konja i durbinom počeo da osmatra okolinu.

Sa tog mesta se, doduše, nije mogla videti zgrada ranča »Srebrna potkovica«, ali se mogao držati na oku put koji je vodio na jug. Posle nekog vremena, u sočivu dubrina se pojavi jedan jahač. Bio je to Tom Džonson. Da li se uputio u Kardenas da obavesti šerifa? Ne, predradnik je odjednom nestao u čestaru. Šta li je samo naumio?

U stvari, Tom Džonson je krenuo u potragu za Pamelom Karadin jer ga je jedan od pomoćnika na ranču obavestio da je ona odjahala prema severu. Sa nogom koja ga je bolela, obliven znojem, Džonson je posle jednog sata napornog jahanja stigao do svoje gospodarice. Ona se odmarala na proplanku, koji se zvao Jitling mesa.

— Tome, čemu takva žurba? — upita ona iznenađeno.

— Pre jednog sata dojahao je na ranč Robert Kolins. Sa sobom je doveo Patrikovog konja, i Patrika preko sedla. Kolins ga je ubio — teško izusti Džonson.

— Šta bismo sada mogli da učinimo? — upita Pamela nesigurno.

— Da odjašemo do šerifa i optužimo Kolinsa za ubistvo — reče Džonson.

Pamela Karadin se gorko nasmeja.

— To nam neće pomoći. To ne dolazi u obzir.

Džonson promeni temu.

— Zašto ste dojahali ovam, Pamela?

— Pre nekoliko dana imala sam utisak da je ovamo doterano previše grla goveda. Ali danas nisam mogla da ih nađem. Čudno...

Predradnik diplomatski odgovori:

— Životinje često lutaju okolo, naročito pri ovoj suši, kad je hrane tako malo. Goveda su sigurno otišla dalje.

— Verovatno je tako — odgovori Pamela.

Jahali su natrag ćutke.

Džonsonova glava bila je pognuta. Kako da kaže Pamelu Karadin da njen rođeni brat krade stoku, tajno je goni u Meksiko i tamo zamenjuje za opojne droge?

Ta tajna nije mogla da pređe preko njegovih suvih usana.

15.

Kad je Robert tog jutra ušao u kancelariju šerifa Medforda, ovaj je čitao nedeljne novine. Čim je ugledao posetioca, hteo je da zgrabi kolt, ali ga je Kolins preduhitrio i svoj kolt uperio u njega.

Robert priđe bliže, razoruža Medforda, i njegovo oružje baci na poljski krevet, kraj zida.

— Sad ćemo malo da porazgovaramo na miru — dodade on. — Jutros sam u nužnoj odbrani morao da ubijem Patrika Čambersa — nastavio je Robert, a zatim opširno ispričao sve.

— To će urediti »Srebrna potkovica« — odgovori šerif. — Pravno gledano, ne vidim nikakvog razloga za preduzimanje ikakvih mera. To je

bila nužna odbrana, kao što si rekao.

Robert se okrenu i izađe. Šerif je ostao sam. Mračno je zurio ispred sebe. Bilo mu je već svega dosta. Imao je samo jednu misao što dalje odavde.

Nije imao nikakvih obaveza i živio je kao podstanar u sobi kod udovica Pelegrin. Na njegovom računu u banci Čejz bilo je prilično novca. Imao je dovoljno da počne nešto novo.

Šerif uzdahnu, protegnu se i izađe preč vrata sudske zgrade. U tom trenutku mu pride dobro raspoložen Majkl Karadin, cereći se. Medford mu brzo ispriča novosti o Patriku Čambersu. Karadinovo raspoloženje je odjednom splasnulo.

— Gde je sada taj Kolins? — upita on.

— Nemam pojma — odgovori šerif sležući ramenima.

Majkl Karadin se brzim koracima udalji, a šerif se vrati u kuću. Tu je sedeo puna dva sata, za pisaćim stolom, dok nije odlučio da ode u grad, da malo procunja okolo. Svuda je vladao mir.

Medford je najzad otišao u kazino, u kome su bile samo dve osobe. Iza bara, na stolici naslonjenoj na zid, dremao je krčmar. Druga osoba bio je mršavi, visoki Meksikanac, sa kožnim gamašnjama. Njegovu živopisnu odeću dopunjavale su teške čizme i izbleдела košulja. Šerif nikad ranije nije video tog čoveka.

— Čime mogu da vas poslužim? — upita krčmar zevajući.

— Pivo.

Meksikanac se odgega do bunara da bi izvukao rashladene boce.

— Je li Majkl Karadin maločas bio ovde? — upita šerif.

— Da, tražio je nekog momka po imenu Kolins — odgovori krčmar. — Ali taj Kolins je već davno napustio grad.

Šerif Medford je pio mlako pivo. Odjednom se stranac pomaknu.

— Da li smem da vas pozovem u društvo da zajedno popijemo još po jednu bocu piva, senjor?

Medford se neprijatno osećao zbog tog približavanja. Nije hteo da ima nikakvih komplikacija. Ali zaključio je da je pametnije da prihvatiti.

— Mnogo hvala, vrlo rado.

Stranac se smeškao.

— Raduje me, šerife.

— Izgleda da vi još nikad niste bili kod nas? — ispitivao je Medford.

— Tačno. Dolazim iz Duranga. Teška vremena, zbog ove suše. Čuo sam da ranč »Srebrna potkovica« zapošljava ljude.

Šerif odmahnu glavom.

— Na žalost ne. Ni mi ovdašnji ljudi nemamo posla. Kako se zovete, sinjor?

— Je li to tako važno, šerife? — odvrati Meksikanac.

Medford se naljuti.

— Ja sam šerif i treba da budem o svemu obavešten. Zato ćete razumeti...

— Moje ime je Pedro Sančez, šerife.

Medford je bio zadovoljan odgovorom. Pivo je delovalo. Postao je sasvim ravnodušan i želeo je da se napije do besvesti. Stranac je stalno poručivao nove runde, a Medford je sve sipao u sebe. Meksikanac je malo pio i ostao je trezan.

— Ja ću... tog Kolinsa... ubiti... ubiti... da ubiti... — mucao je šerif.

Odjednom je stigao odgovor sa zadnjih vrata. U tom trenutku je ušao Robert Kolins.

— Zdravo, šerife, tu sam — doviknu on.

Šerif je pokušao da reaguje, ali je već odavno bio izgubio svaku kontrolu nad pokretima. Kolena su mu klecala. Teturao se bespomoćno i držao se za šank.

— Taj je pijan do besvesti — reče Pedro Sančez.

Robert sleže ramenima i stade pored Sančeza da poruči pivo. Pri tom je u ogledalu mogao da po-

smatra šerifa koji se teturao. Medford je glupo gledao. Vrlo sramna situacija za zastupnika zakona.

Kolins plati svoje piće i napusti lokal na stražnja vrata.

Oko šest sati uveče — šerif je u međuvremenu bez prestanka pio — pojavio se u krčmi Majkl Karadin. Krčmar je u jednom uglu šaputao sa Karadinom, koji je popio mali viski, i zatim takođe izašao na stražnja vrata. Niko nije ni reč uputio Medfordu, koji je, izgledalo je bio u najboljem raspoloženju.

Sada je na svoj račun poručio nekoliko rundi. Hteo je još istog dana da zauvek, potajno, nestane iz grada. To je trebalo da bude njegova oproštajna predstava. Oko njega se sve gubilo u mutnoj svetlosti lampe.

Medford nije imao pojma da je Pedro Sančez odjurio za Majklom Karadinom. U Kardenasu nije mogao da ga pronađe. Zatim je Sančez odjahao preko skoro presahlog Rio Grande u Bravo, ali je i tamo uzaludno tražio Karadina. Onda je Meksikanac usredsredio pažnju na put prema ranču »Srebrna potkovića«.

Oko deset sati uveče pojaviše se dva jahača, koji su, izgleda, dolazili sa ranča. Bili su to Majkl Karadin i Piter Garfild. Ali krupni Garfild nije ujahao u grad, već se sa svojim konjem sakrio u gusto žbunje blizu zapadne granice naselja Kardenas. Karadin je, naprotiv, odjahao direktno u Kardenas i privezao svog konja pred kazinom.

Pedro Sančez, tajanstveni pratilac, popeo se u isto vreme na krov radnje mešovite robe i tamo se postavio na osmatračnicu. Posmatrao je kako Majkl Karadin nestaje na jednom mračnom mestu na severnom kraju glavne ulice. Sančez je strpljivo čekao. Oko jedanaest, iz kazina je izašao pijani šerif Medford, vitlajući bokalom. S njim je bio neki dečak.

— Dovedi mi konja, Gelmo — čuo je Sančez jasno. — Dovedi ga ovamo do kazina.

Posle nekoliko minuta, stigao je mali Meksikanac sa konjem. Pomoćao je šerifu da se popne u sedlo. Radoznalci koji su to posmatrali smejali su se šerifu.

— A sad ću konačno tog Kolinsa da pošaljem u pakao — obećavao je šerif publici koja se cerekala. Podbo je konja, zaklatio se u sedlu i ubrzo izgubio iza prvog ugla.

Nekoliko trenutaka kasnije, noćnu tišinu je narušio pucanj koji je došao iz onog ugla gde se nalazio skriveni Majkl Karadin. Gradić se odjednom probudio. Zavladała je grozničava užurbanost. Sančez skoči sa krova da bi video šta se događa.

Našao je šerifa kako mrtav leži na zemlji sa metkom u potiljku. To je za Majkla Karadina bila igrarija, pomisli Sančez.

Odjednom se kroz gomilu progura Majkl Karadin i doviknu okupljenim ljudima:

— Slušajte, ljudi, neko pokušava da pobegne!

Gomila je ćutala i osluškivala. Negde u daljini, na istoku, odjekivao je topot kopita.

— Tamo beži ubica! — viknu Karadin. — Tek što je ubio šerifa, hoće da pobegne!

— A ko bi to bio? — upita neko.

— Svojim rođenim očima sam video kako je šerif ustreljen na svom konju — pričao je Karadin. — Ubica se krio u mraku i Medford nije imao ni najmanju šansu.

Pedro Sančez je jedva uspeo da prikrije osmeh. Znao je da se Piter Garfild blagovremeno sakrio u čestaru kako bi sada odigrao ulogu ubice koji beži. Bila je to podmukla igra.

— Da, video sam čoveka koji je pucao. To je bio onaj prokleti doseljenik Robert Kolins — žustro je objašnjavao Majkl Karadin svojim slušaocima.

Kad je izašao iz kazina, Robert Kolins je odjahao preko reke, prema Bravu. Tamo je našao Filipa Banistera kako spava u ljuljašci pred svojim medicinskim kolima. Robert upita za Mirandu.

Tad se na kućnim vratima pojavi Miranda i srdačno ga pozdravi. Zamolila ga je da uđe i popije čašu limunade. To je za Kolinsa bila odlična prilika da razgleda unutrašnjost kuće Banisterovih.

Naravno, onih torbi nije bilo. Prelazio je pogledom okolo. Posle kratkog razgovora, Robert zahvali za gostoprimstvo i htede da ode.

— Ako se ovde budem duže zadržao, biće svađe sa Majklom Karadinom — osmehnu se Mirandi. — Sigurno juriza mojim skalpom.

Miranda ga pogleda zavodnički. Kosa joj je mirisala, a divna kućna haljina joj je više otkrivala nego pokrivala obline. Ona uhvati Roberta za ruke.

— Vi mi se veoma dopadate, Roberte — prošaputala je uverljivo.

Kolins je jedva uspeo da se savlada. Primetio je da je Miranda zbog toga iznenađena. Oslobodio je svoje ruke iz njenih.

— Hvala, Miranda, i ja isto osećam. Adios.

Posle tih reči, okrenuo se i uzjahao konja.

Miranda sigurno nije bila zainteresovana za njega. Ona je vešto glumila kako bi zadobila njegovo poverenje. Očigledno su otac i kći radili zajedno sa Karadinom i koristili medicinska kola kao transportno sredstvo u krijumčarenju opojnih droga.

Naravno, on nije morao biti u pravu, ali je postojala velika verovatnoća.

Robert Kolins odluči da opet ode u savanu, u blizinu ranča, i da tamo malo istražuje. Zato je svojim durbinom, sa jednog brežuljka, sistematski osmatrao okolinu.

Posle nekog vremena, primeti jahača koji je kroz čestak gonio nekoliko goveda. Bio je to Piter Garfild. Bio je sam. Čudno. U Mesi se skupilo veće krdo goveda. Da li ta goveda, možda, treba da dobiju žig? Zato je potrebno više ljudi, kao i alat. Robert nije mogao sebi da objasni šta to Garfild radi.

Pred večer se Robert ponovo približio ranču »Srebrna potkovica«. Stigao je do štale za konje. Do njegovih ušiju dopirali su odlomci razgovora kauboja. Konjušar je sa lampom obilazio štalu. Robert se sklonio. Zatim je kuvar počeo udarati čekićem o komad gvožđa. Bio je to poziv na večeru.

Sad je Kolins imao priliku da neopaženo uđe u štalu i da tamo sve pregleda. On je to i učinio, ali nije našao ništa upadljivo.

Odjednom se u blizini zalupiše neka vrata. Robert potraži skrovište i sakri se u seniku. Pojavio se krivonogi konjušar koji iz jednog ugla prostorije izvuče flašu sa rakijom i poče da pije. Nekoliko trenutaka kasnije, on se izgubi. Svuda zavlada tišina. Robert se osmehnu.

Zatim je dojahao na ranč Majkl Karadin. Odmah se obratio starom čuvaru ispred senika.

— Pošalji mi Garfilda — naredi on. — I ostani u svojoj daščari. Hoću s njim da govorim nasamo.

U međuvremenu je Majkl osedlao odmornog konja i nestrpljivo čekao krupnog Garfilda.

— Baš sam dobijao na pokeru — progundao je zlovoljno Garfild.

— Ne brbljaj toliko. Osedlaj konja i podi sa mnom — reče Majkl.

— Idem, idem — gundao je Garfild.

Robert Kolins bio je sakriven u žbunju. Na mesečini se pojavilo jedanaest jahača, jedanaest utvara. Predvodio ih je Majkl Karadin. Ro-

bert je svom konju zapuštao nozdrve da ne bi rzao i tako ga odao.

— Sto dolara dobiće onaj koji bude ustrelio tog prokletog Kolinsa — urlao je Karadin. — Ne prljave pezose, ne, već lepe srebrne dolare.

Nekoliko koraka iza Karadina jahao je Meksikanac Pedro Sančez, koščat i mračan kao i uvek.

— Taj pas je ubio šerifa baš pred našim nosom — odjeknulo je iz njegovih usta.

— Zato će morati da plati — odgovori Karadin zapovednički.

Zatim su se jahači izgubili iz Kolinsovog vidnog polja. Robert ustade, osvrćući se na sve strane. Morao je da misli na ono što je čuo pre kratkog vremena, prisluškujući razgovor kauboja u štali na ranču »Srebrna potkovica«.

— Mi ne znamo pouzdano da li je Kolins rendžer, ali nam smeta, i stoga ga moramo smaknuti — rekao je Majkl Karadin Piteru Garfildu.

Da Majkl Karadin i Piter Garfild duvaju u istu tikvu, to je Robertu Kolinsu bilo sasvim jasno. Ali kako se Tom Džonson uklapa u tu igru? Nikako. Stari predradnik bio je pošten posmatrač sa strane. Nije imao nikakve veze s trgovinom opojnim drogama i krađom stoke. Sve to, i druga razmišljanja, vodila su samo do jednog zaključka: Karadin i Garfild su zajedno krali goveda sa ranča »Srebrna potkovica«, i to stoku koja je pripadala Pameli Karadin, kako je stajalo u testamentu njene majke. Lakomisleni brat je, dakle, sistematski potkradao svoju sestru. Noću je gonio stoku u Meksiko i tamo je trampio za heroin i opijum. Možda je to naslućivao i Tom Džonson, pa je zato noću jahao preko pašnjaka da prikupi dokaze.

Na kraju, tu je bila još i Miranda Banister, saučesnica i ljubavnica mladog rančera. Ona je donosila i odnosila opojne droge. U tome joj je pomagao otac kolima koja su imala dvostruko dno. I šta sada?

Robert Kolins je brzo zaključio da je Karadin sa svojim odanim ljudi-

ma krenuo prema njegovom logoru da bi ga likvidirali dok bude spavao. Patrik Čambers je uspeo da nađe put koji vodi u Kolinsov logor, a to će sad pokušati i Karadin. Robert je morao da se drži što dalje od svog logora da se ne bi nepotrebno izlagao opasnosti.

Karadin je lukavo postupio. Ubio je šerifa i sumnju za ubistvo upravio na Kolinsa, koji je sad za svakoga bio slobodan plen, pogotovo što je za njega bila raspisana nagrada. Da bi mogao preživeti, Robertu su bile potrebne tri stvari: istrajnost, velika količina municije i dovoljno životnih namirnica. Majkl Karadin neće pronaći Kolinsove zalihe, jer je ovaj veći deo svojih stvari bio sakrio pod jednom stenom, nešto dalje od logora. Tu je bilo i municije, slanine i brašna. U logoru je držao samo male količine, za slučaj da se pojave neželjeni gosti. Pri tome se koristio dugogodišnjim iskustvom rendžera.

Čekao je strpljivo. Oko tri časa ujutro, Majkl Karadin se sa svojim jahačima opet pojavio kako bi se vratio na ranč. Ljudi su izgledali umorni. Sedeli su u sedlima pognuto, i očigledno više nisu imali čime da ugase žeđ za viskijem.

Majkl Karadin je jahao na čelu, ali je u koloni nedostajao Pedro Sančez. Na njegovom mestu Robert je prepoznao krupnog Pitera Garfilda, koji je sa Karadinom jahao na čelu. Poslednji jahač je vodio dva Robertova tegleća konja. Jedan od njih je nosio na leđima Robertove zalihe. Robert prebroja ljude. Bilo ih je — uključujući i Garfilda — samo devet. To je značilo da trojica sada verovatno nadziru njegov logor. Pedro Sančez je, verovatno, bio s njima.

U međuvremenu su jahači iščezli u pravcu Kardenasa, pa je Robert opet mogao da se uspravi. Hteo je da osmotri okolinu svoga logora, pa mu se približio na oko pola milje. Tamo je privezao konja za jedno drvo, izvukao vinčesterku iz sedla i

nečujno se počeo prikradati kroz čestar. Posle dvadeset minuta, zaustavio se na jednom mestu istočno od logora.

Robert ovlaži jezikom usne i promuklim glasom viknu na španskom.

— Gringo, video sam ga preko u čestaru. — Potom je ispalio metak u vazduh. — Ovamo... otišao je u ovom pravcu...

Robert se pomeri udesno, ponovo tražeći skrovište, sa zapetom puškom.

— Dolazim! — javio se jedan glas, takođe na španskom. Zatim se pojavi senka. Čovek se bučno probijao kroz čestar. Robert mu se približi otpozadi i udari ga drškom revolvera po glavi. Čovek se bez glasa sruši i ostade nepomično ležeći.

— Šta se događa, Ramirez? — začu se drugi glas, s leve strane.

— Gringo... — viknu Robert, i još jednom opali u vazduh.

— Opet je počelo šuštati, i opet je dojurio jedan tragač. Robert je u njemu prepoznao igrača iz kazina u Kardenasu. Ovaj momak pade posle udarca drškom revolvera jer je i on uleteo u Robertovu klopku.

Sad je Kolins imao dve puške i dva kolta. Bio mu je dobrodošao svaki metak. Saže se nad prvim banditom da bi pregledao njegovo oružje.

Odjednom se Robert Kolins ukochi. Nešto okruglo i tvrdo osetio je na leđima. Bio je to otvor puščane cevi. To je mogao biti samo treći čovek.

Jedan glas reče iza Robertovih leđa:

— Senjor Kolins, ako se ne varam?

Robert je odmah prepoznao glas Pedra Sančeza. Probio ga je znoj. Meksikanac je svakog trenutka mogao hladnokrvno da povuče obarač. Ali postojala je još jedna mala šansa.

Meksikanac je pritiskao cev u Robertova leđa. Na tečaju za randžere Robert je naučio da je to veoma ne-

oprezno. Kao zaštitnik zakona, trebalo bi da nastoji da od zločinca bude udaljen nekoliko koraka. Na taj način treba da ga drži u šahu, jer je pri tome i sam zaštićen od svakog iznenađenja.

Čovek kome je puščana cev pritisnuta u leđa može brzo da se okrene i da pri tom odgurne cev u stranu. Ako čovek koji drži pušku brzo reaguje, može još da opali, ali će teško pogoditi ono što želi.

Robert se koncentrisao da okuša sreću. Ali tada pritisak puščane cevi popusti. Čovek iza njegovih leđa ustuknu korak i nasmeja se poluglasno.

— Sad se možete okrenuti, senjor Kolinse — iskezi se on. — Ponekad čovek zaboravi na iskustvo. Uvek treba držati neko odstojanje, zar ne?

Robert Kolins se okrenu i pogleda Pedra Sančeza koji je svoj šešir širokog oboda zabacio na potiljak. Cerio se, pokazujući bele zube.

— Šta je tako smešno, Sančez? — prosikta besno Robert.

— To što sam za trenutak zaboravio taj trik, da se brzim okretom odgurne puščana cev. Tako nešto se uči na tečajevima za teksaške rendžere, zar ne?

— Kakav tečaj? — upita Robert.

— Već sam rekao, škola za rendžere.

Robert je zbunjeno gledao u Meksikanca koji se smejao.

— Ko ste vi? — zareža Robert.

Čovek spusti pušku.

— Pedro Sančez, ko drugi? Zar me se više ne sećate, gospodine Kolinse? Ja sam vam se već jednom predstavio.

— Može biti, ali vi imate i neko zanimanje?

— Ništa značajno, senjor Kolinse — sleže ramenima Sančez. — Ja sam samo pripadnik meksičke pogranične policije na specijalnom zadatku.

18.

Majkl Karadin je nemirno hodao gore-dole po prostoriji. Njegove

meksičke mamuze zveckale su u taktu. Posmatrao je Pitera Garfilda stežući pesnice. Garfild je sedeo na poljskom krevetu, nastojeći da izbegne Karadinove poglede. Izgledao je veoma umoran.

— Meni je cela priča neshvatljiva — zaurla Karadin.

Piter Garfild podiže pogled sa vrhova svojih čizama.

— Nisi jedini kome se vrti u glavi, Majkl. Mi smo isto tako zbunjeni...

— Prošlo je već šest dana od Kolinsovog nestanka. Nigde traga od te hulje. Niko ga nije video ni s ove ni s one strane...

— Iako su skoro svi iščašili vrat, ne bi li naplatili sto dolara za njegovu glavu — dopuni ga Garfild zlovoljno. — Svi meksički nadničari su na nogama pokušavajući da nešto saznaju.

— Moja sestra spava, a i Tom Džonson hrče. Momci su takođe polegali... Kad bolje razmislim, smatram da je taj Kolins već daleko odavde.

Piter Garfild je oklevao. Imao je još nešto na srcu. Majkl ga je posmatrao.

— Šta još, Pitere? Govori!

Garfild je veoma oprezno birao reči.

— Ne smeš me smatrati kukavicom, Majkl. Znaš da sam uvek na svom mestu kad je opasno. Ali veoma sam zabrinut zbog najnovijih događaja.

— Zašto?

— Ne mogu to da objasnim, ali otako je Robert Kolins nestao, ovde, u ovom kraju, proketo je mirno. Napolju, kod stoke, ne mogu se videti nikakvi sumnjivi tragovi, ali se ipak ne osećam spokojno.

Majkl Karadin klimnu glavom. Ni on se nije osećao bolje, ali mu ponos nije dozvoljavao da prizna takve slabosti.

Glupi Garfild ima dobar nos, pomisli Majkl. Nešto je visilo u vazduhu. Majklu Karadinu će uskoro biti potrebna promena vazduha. Hteo je

da prekine sa svojim mračnim poslovima, ali nije bilo potrebno da Garfild o tome zna. Čim bude završen poslednji posao sa don Zagalom, Garfild će, kao nepoželjan saučesnik, morati da zaroni u travu.

Bes i mržnja su izobličili Majklovo lice. Ako se Miranda ne bude priklonila njegovim planovima, onda će i njen život biti ugašen jednim revolverskim metkom, negde u divljini.

Garfildov glas prekide đavolski tok rančerovih misli.

— Šta te žulja, gazda?

Majkl se polako nakašlja.

— Još jednom sam u mislima prešao čitav put.

— Moramo da se osiguramo sa svih strana — naglasi Garfild. — Možda su tvoja sestra i Tom Džonson nešto namirisali. Ja sam iza kuće goniča sakrio u čestaru dva konja.

Jedan sat kasnije, Karadin i Garfild poterali su goveda koja su dotle dremala.

— Možeš li za trenutak sam da preuzmeš stado? — upita Majkl.

— Naravno, a zašto?

— Zato što hoću da proverim da li nas neko prati.

Posle izvesnog vremena, Karadin se ponovo pojavi iz prašine, kad je Garfild već bio doterao stoku do reke. Garfild zaustavi konja i obrisao znoj sa čela.

— Već sam se počeo brinuti — reče.

— Zašto?

— Bio si dosta dugo odsutan, gazda. U međuvremenu sam, sa životinjama, prevalio dobrih šest ili sedam milja. Ima li nešto sumnjivo tamo pozadi?

— Ne, sve je u redu — odgovori Karadin.

19.

Tri jahača, predvođeni visokim, elegantnim Meksikancem, jahali su prema severu. Preko njegovog skupocenog sedla visile su dve kožne

torbe, dobro napunjene. Prešli su isušenu Mesu i stigli do savane, koja je pružala više zaštite.

Stigli su u podnožje jednog izduženog brežuljka, čije su se crne stene nadnosile nad pašnjacima. Don Zagalo, svojim oštrim jastrebovim očima, pogleda naokolo, ali ne primeti ništa sumnjivo.

Iznenada jedan opori glas zareža iz senke:

— To je dovoljno daleko, don Zagalo!

Reči su bile izgovorene grlenim glasom na španskom jeziku, i don Zagalo naglo zaustavi konja. Desnom rukom maši se revolvera. Njegovi pratioci takođe zaustaviše konje.

Za trenutak se čulo samo teško disanje konja i jahača. Kroz glavu lukavog don Zagala jurile su misli. Nepoznati je govorio španski.

Don Zagalo se nakašlja.

— Ko govori tamo?

— Teksaški rendžer.

Meksikanac se opusti i počeo se smeјati.

— Šta to znači, gospodine? Da li se šalite sa nama? Rendžer na ovoj strani Rio Grande nema nikakve vlasti. Zašto zaustavljate bezazlene putnike?

— Vi niste bezazlen putnik, don Zagalo — ču se glas iz tame.

— Zašto tvrdite tako nešto, gospodine?

— Jer prenosite drogu, don Zagalo. U bisagama su zapakovani heroin i morfijum. Noćas tu robu hoćete da trampite za goveda sa ranča »Srebrna potkovica« koja će doterati Majkl Karadin.

Don Zagalo pokuša da se pribere i odgovori promuklim glasom:

— Vi govorite koještarije, gospodine. Izadite i predstavite se, ako smem da zamolim...

Odjednom se začu neki novi glas koji je govorio čistim španskim jezikom.

— Sve ih držim na nišanu, Roberte. Možeš da izadeš i uzmeš bisage. Ko napravi i jedan sumnjiv pokret, dobiće metak iz moje vinčesterke.

On izade i stade ispred jahača, na udaljenosti od oko trideset stopa.

Don Zagalo izvuče kolt. Stigao je to da učini. Ali njegovo zrno, ispaljeno u očajanju, promaši cilj i zabi se u pesak. Zato je Robert Kolins prvim metkom pogodio Zagala u glavu.

Don Zagalo bio je gad od čoveka. Nije zasluživao milost. Robert Kolins je mislio na svoju jadnu, drogama upropašćenu sestru, na senku nekad rascvetane, vesele mlade žene. Ona je bila pri kraju svog života, i don Zagalo je morao to da okaje.

Kolins ispali na drugu stranu metak koji izbacila strelca iz sedla. Potom je morao da se sukobi i sa trećim jahačem.

Tri osedlana konja, vukući za sobom uzde, odjuriše bez jahača...

Kolins podiže sumnjive bisage koje su spale sa don Zagalovog konja. Zatim je otišao do skrovišta gde su stajali Sančezov i njegov konj.

— Pretpostavljam da je u njima otrov — reče Kolins. — Meni je sve toliko odvratno da nemam volje da pogledam u bisage.

Pedro Sančez uze torbe i pričvrsti ih za svoje sedlo.

— Sad znamo šta je u torbama, Roberte. Ali šta ćemo sa mrtvacima?

Robert sleže ramenima.

— Što se mene tiče, mogu da ih pojedju lešinari.

— Ne, Roberte, tako nešto ne možemo dozvoliti. To su sinovi poštenih roditelja. Na kraju krajeva, svi smo ljudi.

— Onda ćemo poslati nekoliko ljudi iz Brava sa kolima — reče Robert.

Pedro Sančez se iskezi.

— U međuvremenu sam uredio da druga dva meksička granična policajca kontrolišu medicinska kola Filipa Banistera. Pustićemo da

devojka odjaše, ako bude htela, jer je moramo iznenaditi u trenutku kad bude donosila dovoljno dokaznog materijala. Čim Miranda bude donela drogu iz divljine, i kad je preda starom da je sakrije u kolicima. . . Robert se počea po čekinjas-toj bradi. On nije znao da je glavni štab rendžera bio u vezi sa meksičkom vladom i da su mu Pedra Sančeza poslali u pomoć. Zatim je Sančez odjahao na sever, gde je prikupljao obaveštenja za svoj račun.

Robert je prelazio Rio Grande iz Meksika u SAD samo nekoliko puta. Jednom prilikom, našao je u čestaru Toma Džonsona sa kojim je otvoreno razgovarao. Tom Džonson je već znao da Majkl Karadin i Piter Garfild teraju u Meksiko goveda sa ranča Pamele Karadin, i tamo prodaju ukradenu stoku.

20.

Čim je ukradena stoka stigla do južne obale Rio Grande, i krenula meksičkom teritorijom, Majkl Karadin je prestao da bude na oprezu. Znao je da u Bravu nema štaba meksičke granične policije, jer se meksička vlada nije mnogo brinula za prilike na severnom kraju te oblasti.

U međuvremenu su prva goveda stigla do zemljišta pokrivenog lavom pa je kamena podloga odzvanjala pod njihovim kopitima. Karadin pogleda na niske brežuljke na zapadu. Tamo je bilo zakazano mesto sastanka sa Zagalom i njegovim ljudima.

Piter Garfild se ponovo pojavi s leve strane.

— Gazda, sad nam stoka gazi po podlozi od lave. Ovo je najnemirnije krdo koje sam ikad gonio. Neki jači zvuk bio bi dovoljan da goveda. . .

Garfild ućuta i opusti vilicu. Napred, gde su se nalazile životinje predvodnik iznenada odjeknu pucanj.

Majkl Karadin viknu uplašeno:

— Taj pijani don Zagalo! Našljokao se, idiot. Nateraće krdo u stampedo.

U međuvremenu se čuo još jedan pucanj. Čeona goveda se propeše, podigoše glave, ustuknuše pred opasnošću i jurnuše na sever, prema Rio Grande, natrag prema ranču »Srebrna potkovica«.

— To se pretvara u stampedo — zaurla Karadin užasnuto. — Moramo se skloniti.

Pucnjevi su bili sve češći, ali Karadin i Garfild nisu više na to obraćali pažnju. Krdo je krenulo u suprotnom pravcu i pretilo je da smrvi jahače.

Karadin je čuo kako je jedan čovek viknuo:

— Ti jaši istočno od krda, Pedro. Ja ću preuzeti zapadni bok!

Reči su letele iznad krda. Karadinu se taj glas učini nekako poznatim. Odjednom se trže: Robert Kolins. Don Zagalo to ni u kom slučaju ne bi učinio.

Garfild je hteo da stigne do otvorene prerije. Zapadni brežuljci su bili najbliži i tamo je svako mogao biti bezbedan. Sad se radilo o svakom sekundu. Garfild je već propustio previše vremena.

Sa podnožja brežuljka, Robert Kolins je posmatrao šta se događa. Metak koji je ispalio Majkl Karadin pogodio je Kolinsovo sedlo. Konj mu se spotakao o stenu i pao. Robert se brzo oslobodi uzengija i potraži zaklon. Sa koltom u ruci, trčao je uz brežuljak da bi povećao rastojanje od pobesnelog krda. Sa brežuljka je imao dobar pregled.

U međuvremenu su goveda opkolila Majkla Karadina. Ono što je Robert Kolins video, bilo je kao neka užasna mora. Sedam stotina pobesnelih grla goveda, spuštenih rogova, mučući i besneći, napalo je Majkla Karadina i njegovog konja.

Preko su revolveri odjednom umukli. Prolazilo je još samo nekoliko grla goveda, potpuno iznurenih. Stado je za jedan minut iščezlo i

pretvorilo se u crnu tačku koja se kretala prema Rio Grande.

Robert je najzad uspeo da progovori:

— Pedro! — viknu on.

— Ovde sam preko, Roberte. Pogodio me je u rame. Ovde sam na velikoj steni — vikao je neko.

Pedro je bio živ.

— A Garfild?

— Mrtav je. Da li se Karadin spasio?

Ubrzo jedan glas razgovetno viknu:

— Ljudi, ovde je Tom Džonson.

Robert spusti kolt, a iznureni Pedro ponovo se spusti na stenu.

— Izgleda da je među njima i Pamela Karadin, Roberte — reče Sanchez.

— Možda dolaze čak dve žene — odvrati Robert.

Sad su stajali svi licem u lice.

Tom Džonson je vodio konja na kome je sedela Miranda Banister ruku vezanih za sedlo.

— Našao sam je tamo preko — reče Džonson i sjaha.

— Verovatno je htela da odjaše na ugovoreno mesto da bi tamo preuzela drogu.

Robert se obrati Pameli Karadin:

— A šta vi tražite ovde?

Umesto nje odgovori Tom Džonson:

— Nije htela da me pusti da ova-
mo dojašem sam. — Džonson pogle-
da u leš Pitera Garfilda, a zatim, ok-
levajući, upita: — Gde je Majkl?

Robert nemo pokaza na ostatke
na zemlji, duboko ugažene u tle isu-
šene reke.

— Jeste li ga vi ubili? — upita
Džonson direktno.

Robert i Pamela Karadin se po-
gledaše. Usne su joj drhtale, ali je
sedela uspravno, pritiskujući šaka-
ma jabučicu sedla.

Robert odmahnu glavom.

— Pedro i ja smo ispalili nekoliko
metaka u vazduh da bismo naterali
stado prema severu. Potom je usle-
dio stampedo, a Majkl se našao us-
red njega. . .

— Vi ste ranjeni, Roberte. Htela
bih da vas negujemo na ranču
„Srebrna potkovica“ dok ne ozdra-
vite. Hoćete li mi to čvrsto obećati,
Roberte Kolinse?

Robertu se povrati moć govora.

— Sa najvećim zadovoljstvom, Pa-
mela — reče uz blaženi osmeh. —
Ovo je bio moj poslednji lov. Čvrsto
sam odlučio da negde svijem svoje
gnezdo.

Pamela ga nežno pogleda lepim
zelenim očima i privi se uz njega.

— Biću najsrećnija žena na svetu
— promuca ona — ako vam moj
ranč bude to gnezdo.

Kraj

ZELENI ČOVEK

1

Probudilo ga je lupkanje grana po prozoru.

Više nije mogao zaspati. Uzalud se nekoliko puta okrenuo u postelji, nikako nije mogao pronaći odgovarajući položaj tela, da ponovo zaspi.

Teške glave, od sinoćne pijanke i kratkog sna, seo je na rub kreveta i bose noge spustio na pod. Oči nije otvarao. Glavu je spustio na grudi i tužno uzdisao zbog prekinutog odmora.

Jutro je već poodmaklo.

Anitu nije čuo da se kreće po kući. Nikada je nije bilo kada mu je trebala.

Neodlučan da li da opet legne i sačeka ženin povratak iz trgovine ili da ustane i sam skuva kafu, ostao je sedeti na rubu kreveta, neveselo skupljajući poslednje krpice razbijenog sna.

Otvorio je oči i zagledao se kroz prozor.

Jutro je bilo sivo. Vetar je njihao grane i njima udarao po prozorima. Mogla je i kiša da se spusti iz tih teških oblaka.

Uzdahnuo je u velikoj žalosti za letom. Onda se setio da je letos uzdisao proklinjući sparinu i žegu, jedva čekajući zahlađenje.

Sva zla su ga napala.

Glad se tužnim jaukom javila iz stomaka.

Kao i uvek kada bi popio previše alkohola, budio bi se premoren i gladan.

Rukom je pogladio svoj salom obloženi trbuščić, kao da hoće da primiri glad. Nije uspeo. Što je više mislio na jelo, bivao je sve gladniji.

A Anite nema. . .

Ustao je i bos krenuo u kuhinju.

— Anita! — pozvao je ženu.

Odgovorila mu je tišina.

Kuća je bila prazna i tiha poput groba. Video je da na čiviluku nedostaje ženin kišni ogrtač, što je jasno govorilo da je otišla u trgovinu.

U kuhinji je pronašao lavor i već pripremljen bokal s hladnom vodom.

Stavio je glavu nad lavor i svu vodu istresao na nju. Osećao je kako mu hladni srsi kolaju telom. Otresao je kapi s lica i kose. Hladnoća ga je potpuno razbudila i razbistрила.

Uzeo je peškir i brzim pokretima počeo skidati najupornije kapi koje su ga dražile svojim ledenim dodirima.

No, umivanje mu nije pomoglo da otera glad.

Isto tako, već sam pogled na kuhinjske ormariće, ubijao mu je volju da čeprka po njima u potrazi za hranom.

Odlučio je sačekati Anitu.

Iako nije znao gde će pronaći jelo u tim mnogobrojnim ormarićima, viski je mogao naslepo da nađe.

Gurnuo je ruku iza jedne tegle s nekim mirođijama i sa police dohvatio malu flašicu sa alkoholom.

Prijatan dodir stakla obećavao je ugodnije trenutke čekanja Anite.

On pomnije pogleda flašu, da proceni koliko u njoj još ima te dragocene tečnosti.

No, pre nego što je stigao da se obraduje — flaša mu je ispala na pod.

Njegov vrisak se stopio sa pucanjem flašice. Komadići vlažnog

stakla udarili su ga po bosim nogama, no on se nije ni pomakao.

Ukočen, otvorenih usta i razrogačenih očiju gledao je pravo pred sebe.

Šaka je još zadržala onaj položaj kojim je držala flašicu s viskijem. Ruka nije drhtala, bila je nepomična, ukočena.

No, koža je bila zelene boje.

Glasno disanje je zamenilo prigušene jauke izazvane neugodnim iznenadenjem. Izustio je nekoliko žestokih psovki, ali se nije setio da spusti ruku.

Ne, oka nije skidao s tog čudovišta.

Koža je bila zelena, potpuno zelena.

Bila je to prijatna boja za oči; zagasito zelena.

On se zbunio.

Nekoliko puta je trepnuo očima. Zaželeo je da ih protrlja, no tada je video da mu je i leva ruka — zelena!

— Gospode dragi! — uzdahnio je pa i levu ruku podigao do nosa, da i nju dobro osmotri.

Dugo je stajao tako ukočen. Tek nakon nekog vremena registrovao je hladnoću u bosim tabanima.

Vrisnuo je kada je video da su mu i tabani poprimili zelenu boju.

— To nije moguće. . . — šaputao je sam sebi. — To nije moguće! Ja sam sav pozeleneo. Sav sam zelen! — Glas mu se pretvarao u očajnički hropac. — Ja sam pozeleneo! Moja koža je zelena!

Tek nakon mnogih uzdaha i jauka, pokrenuo je ruke i počeo prekopavati po jednom ormariću ne bi li pronašao svoje ogledalo za brijanje.

Tako je i primetio da ga ruke ne bole, iako su zelene boje. Ni noge ga nisu bolele, ništa ga nije bolelo; osim što mu je hladnoća smetala.

U ogledalu sebe nije prepoznao.

Crte lica su još i kazivale, da bi to mogao biti on, Edgar Luis, onaj Edgar u čijoj koži je proveo proteklih četrdesetak, manje — više ugodnih, godina. No, koža je pozelenila, promenila se.

*
**

Kroz prozor ju je video kako dolazi.

U međuvremenu se obukao kao svakim danom što se odevao. Zelenim rukama je smotao cigaretu i zapalio je. Stao je uz prozor, popravio zavesu, da ne gleda odraz svog lica u staklu prozora, i zagledao se na ulicu.

Glad je zaboravio. Mamurluk je nestao kao i svako sećanje na proteklu noć kada je pijančio sa društvom u Morganovom salunu.

Osećao je nervozu. Cupkao je na nogama i palio cigaretu.

Tada je video Anitu.

U ruci je nosila smotuljak nekakve robe koju je mogla i kasnije nabaviti.

Edgar je glasno opsovao kada je video kako Anita zastaje na tremu i priča nevažne gluposti s matorom komšinicom.

Ona je razgovarala o svakodnevnim gradskim tračevima, a on je, zelen, stajao pred prozorom i čekao njen povratak, da mu pomogne.

Konačno je čuo kada je otvorila vrata i ušla u sobu. Nije se okrenuo. Slušao je kako mu se približava šušajući kišnim mantilom.

— Oho, ustao si? — čudila se.

U prozorskom staklu je video kako stavlja smotuljak na sto i skida ogrtač. Kada ga je obesila o vešalicu krenula je prema njemu.

— Ne prilazi mi, Anita! — viknuo je, ali se nije okrenuo prema njoj.

Ona se zbunila.

— Šta ti je? — prošaputala je, ali je ipak zastala na tri — četiri koraka od njega. — Šta ti je, Edi?

— Ne prilazi mi. Bolestan sam. Možda je nešto prelazno u pitanju. . .

— Ma, Edi. . . — odmahнула je ona rukom, kao da je zadovoljna što nije nešto opasnije, jer on glasno i jasno govori.

— Ne prilazi!

Novo njegovo upozorenje ju je ipak zaustavilo, pa čak i vratilo korak — dva unazad.

— Šta je? Šta ti se desilo?! — pitala je tihim, uplašenim glasom.

Ruke je ispružila prema njemu, kao da bi rado prišla da mu pomogne, ali je neko drži za leđa i ne dozvoljava joj da napravi ni korak napred.

— Pozeleneo sam — rekao je Edi slomljenim, jedva čujnim glasom.

— Šta si?

— Pozeleneo sam.

— Šta govoriš?! Poludeo možda jesi, ali. . .

Umesto da nastavi da objašnjava, Edgar Luis se okrenuo.

Njegovo zaprepašćenje je bilo šala naspram onoga što je Anita doživela kada je videla zeleno lice svog muža.

Kriknula je i odmah rukama prekrila usta. Ustuknula je unazad, skroz do stola. Oslonjena o njega, pokušala je još više odmaknuti svoje nežno telo od njega.

Lice joj je drhtalo, i dugo nije mogla progovoriti. Tek nakon nekog vremena tihi jecaji su se pretvorili u ljudske glasove.

— Edi. . . . Edi. . . Šta je s tobom, Edi?! — šaputala je, a izraz straha i gađenja nije joj silazio s lica.

On je sačekao da je popusti taj šok. Kada se malo pribrala, kada je otpila nekoliko gutljaja vode i osvežila se, Anita je opet povratila onaj svoj šarm koji je bio nešto najlepše na njoj.

— Bože, kakav si?! — rekla je i rukama prekrila usne. — Boli li te?

— Ne boli me ništa.

— Ne peče te koža? Svrbi li te?

— Ne, ništa ne osećam. U stvari, isto mi je kao i pre, normalno.

Ona se nasmejala. Prišla mu je i pomilovala ga po kosi, ne usuđujući se da odmah dotakne baš samu kožu.

— Edi, pobogu, šta je to? — šaputala je mazno.

On je slegao ramenima.

— Jesi li probao da opereš tu ružnu boju? — upitala ga je nakon što je savladala smeh.

— Ne, nisam probao, ali hoću — obradovao se Edgar njenoj ideji. — Daj, ugrrij malo vode. Umio sam se hladnom pre nego što sam primetio zelenilo. Sa toplom vodom možda će i boja da siđe.

Anita je odmah otišla u kuhinju da pripremi kupku.

On je opet ostao sam uz prozor. Gledao je ulicu, pokušavajući da ni o čemu ne razmišlja.

Sivi oblaci su se malo podigli, poprimajući konačno prijatniju, modriju boju, no vetar nikako nije jenjavao. I dalje se čulo struganje grana o drvene zidove i prozorska stakla.

— Dodji, Edi, voda je topla — pozvala ga je Anita u kuhinju.

Postavila je lavor na stolicu i u rukama držala pripremljen suv peškir.

— Umij se — rekla je.

Edi prvo gurnu šake u toplu, skoro vrelu vodu. Osetio je kako ga srsi prožimaju, no to je osećao i pre, uvek kada bi se u toploj vodi kupao.

Uzeo je trljati dlanove, noktima češati kožu, da neugodnu boju odstrani s nje. Uzalud. . .

Ruke su ostale zelene.

— Ne vredi! — rekao je i klonulo slegnuo ramenima.

Anita ga je samo netremice gledala. Širila je ruke iskazivajući potpunu nemoć. Prvi put u životu videla je pozelenelog čoveka, i to — svog muža!

— Kako ti se to desilo, Edi? — upitala je, ne znajući šta da kaže i šta da preduzme kako bi mu pomogla.

— Šta ja znam kako? — razočarano je uzdahnulo Edgar Luis. — Umio sam se, uzeo flašu sa viskijem i video da su mi ruke zelene. Sav sam pozeleneo. Mora biti da je sve ovo samo san. . . ružan san. . .

Anita je odmah nula glavom a tužan izraz na njenom licu govorio mu je da nije reč o snu.

— Nikada nisam čuo ni za šta slično. . . — šaputao je Edi sebi u bradu.

— Bože dragi, da se ovo može desiti! — pridružila se i Anita njegovim uzdasima.

Neko vreme su oboje kršili ruke, nemoćno se iščudavajući nesreći koja ih je snašla.

— Moraš ići kod lekara — rekla je ona na kraju, setivši se gde bi mogli potražiti pomoć.

— Kod Daneke?!

— Da, možda može pomoći.

— Ne verujem. Osim toga, nije mi ugodno da se ovakav pojavljujem pred ljudima.

— Znam, ali moraš to učiniti. Ne možeš čekati da ti se stanje pogorša, da se još gore nešto desi.

— U redu — pristao je on nevoljno. — Daj mi svoj šal, da njime oмотam lice.

Edgar Luis je nemo promatrao kako mu žena odlazi po šal.

Na glad, umor i mamurluk nije ni pomišljao.

2

Doktor Daneka se iznenadio njegovoj poseti.

Edgar se umotao u šal, a šešir je natukao do obrva. Sa rukama u džepovima, pognute glave, Edgar je ušao u kuću doktora Daneke i odmah otišao do prozora.

Doktor je bio čovek srednjih godina, dobro očuvan, lepih manira i pametnih reči. Srećno oženjen, Daneka je predstavljao pojam uspešnog čoveka. Jedina mana mu je bila što je živeo na Zapadu i što je voleo tu divljinu, preriju i te divlje ljude.

— U čemu je problem, Edgare? — upitao je odmah svog starog prijatelja.

— Pozeleneo sam, dok — priznao je Edi, ali se stideo odmah da pokaže novu boju svoje kože.

— Šta si?

— Pozeleneo sam!

Tada se okrenuo i u doktora izazvao gotovo isto onakvo zaprepaštenje kao i kod Anite.

Doktor je zinuo od čuda, u punom smislu reči. Tek kada je prikupio malo snage, počeo je vrteti glavom i profesionalno radoznalo se zagledati u nepoznatu napast koja se okomila na njegovog prijatelja.

Napravio je nekoliko krugova oko Edija. Ruke je zamišljeno prekrstio na grudima i neprestano vrteo glavom, kao da traži neko logično objašnjenje.

— Skini to — rekao je Ediju, pokazujući prstom na debeli, pleteni šal.

Bolesnik odmah poslušno skine šal. Netremice je gledao u doktora Daneku, tumačeći svaki njegov gest kao mogućnost za rešenje ove neugodne situacije.

— Šta ti je to, Edi? — upitao ga je na kraju doktor Daneka.

Edi samo sleže ramenima.

— Kada ti se pojavila ta boja?

— Jutros, jutros sam je primetio.

— Čitava koža ti je zelena, ha?

— Da, sav sam zelen — odgovorao je Edgar, osećajući se nelagodnije nego ikada pre. — Za ovakvo nešto još nisam čuo.

— Ni ja! — priznao je doktor.

Opet je dugo zagledao bolesnika, ali je dobro pazio da ga ne dodirne ili da mu se ne približi više.

— Jesi li pokušao to oprati? — upitao je doktor.

— Da, ali ne pomaže.

— Gadno... gadno... mrmljao je doktor, odšetavši do prozora koji je gledao na glavnu ulicu grada. — Kako se osećaš? Boli li te?

— Ništa mi nije. Sve je kao i uvek, sve je normalno, osim boje. Ne shvatam...

— Prvi put vidim ovakvo šta! — čudio se doktor iskreno.

— Pa, šta da radim.

Doktor nemoćno raširi ruke.

— Ne znam, ne mogu ti pomoći — rekao je. — Zatvori se u kuću i nikud se ne kreći. Možda je bolest

opasna. Nemoj dozvoliti Aniti da ti prilazi.

— To je u redu, ali...

— Ja ću uraditi što mogu — prekinje doktor Daneka Edgarov pokušaj da mu nešto protumači. — Odmah ću otići do doktora Linera u Olventon. On je najiskusniji lekar u okolini. Ako on ne bude znao nikakav lek, moraćemo sami smisliti nešto da te vratimo u normalan svet.

Edgar Luis je promrmljao nekakvo »hvala« i, neutešen, počeo se umotavati u šal, da ne plaši ljude svojim zelenim izgledom.

— Jesi li siguran da ti nije loše?

— upitao ga je doktor Daneka, promatrajući ga kako se maskira.

— Sve je u redu... osim boje...

— Jesi li možda pojeo nešto pokvareno?

— Od pokvarene hrane se dobiva tamno-zelena boja kože?! — neveselo se naruga Edgar.

— Ne, ali...

— Doktore, ni ti a ni ja ne znamo šta je u pitanju, i možemo samo nagađati...

— Da...

— Otvori mi vrata, molim te — rekao je Edgar i gurnuo ruke u džepove.

Već je koraknuo na trem pred doktorovom kućom kada ga je ovaj ohrabrio kako će odmah krenuti do Linera, da potraži spasonosni savet.

Edi nije verovao u doktorovu pomoć.

Na sreću, loše vreme je poteralo ljude u kuće, pa je Edi neometan odšetao putem prema kući. Glavu je pognuo poput zločinca.

Pod maskom je nosio prokletstvo najgore vrste, nosio je neizlečivu bolest koju nikome nije smeo pokazati.

On pljunu u prašinu.

Odmah je popravio šal na licu. U susret mu je dolazio neki poznanik i bilo je potrebno da se sakrije iza čudne maske.

— Šta je rekao? — odmah je upitala Anita. — Je li ti dao neki lek?

On je polako odmotao šal, stavio ga na naslon stolice i seo. Laktovima se oslonio o sto a glavu sakrio među dlanove.

— Šta je rekao? — ponovila je pitanje Anita i uhvatila za ramena svog muža.

— Ni on ne zna o čemu je reč — rekao je Edgar tihim, slomljenim glasom.

Žena je samo glasno uzdahnula.

— Šta ćemo sad? — prošaputala je. — Boli li te?

— Ne.

— Zašto ne legneš? Ne bi ti smetalo da se malo odmoriš od svega ovog.

On je samo uzdahnuo. Ustao je, ponovo obavio lice šalom, ostavljajući mesta samo očima. Popravio je opasač sa revolverom i otišao do zidnog ormarića, uz koji je visila puška za lov.

— Kuda ćeš? — odmah ga upitala Anita.

Ništa nije odgovorio.

Skinuo je pušku sa zida stavio je na rame. Iz ormarića je uzeo tri kutije metaka i njima napunio džepove pantalona.

— Ima li viskija u kući? — upitao je.

Žena ga je samo promatrala. Bila je uplašena što uzima oružje. Nije znala šta on to namerava da učini.

— Ima li? — nestrpljivo povisi glas pozeleneli Edgar Luis.

— Ima... ima... — trže se Anita kao iz sna i odmah krenu u kuhinju da donese piće.

Stavio je flašicu alkohola u unutrašnji džep kratke kožne jakne i krenuo ka vratima.

— Šta nameravaš, Edi? — ženin glas se svakog trena mogao pretvoriti u plač. — Nemoj praviti gluposti, Edi. Ti si bolestan...

On bez reči zatvori vrata iza sebe i izađe na ulicu.

Vetar je polako jenjavao. Oblaci su se mestimično razilazili i dan se mogao preobraziti, pa još postati i ugodan, prijatan.

Ne razmišljajući ni o čemu — po- najmanje o vremenu — Edgar Luis je prešao prašnjavu ulicu i prošao pored zgrade saluna, zašavši u nje- no dvorište.

Čuo je kako neko hoda po dvoriš- tu i on zastade iza ugla, sačekavši da koraci nestanu.

Izvirio je i video da nema nigde nikoga u blizini. Kroz kuhinjski pro- zor Morganovog saluna čuo je raz- govor dve žene.

Sagnuo se i provukao ispod pro- zora. Popeo se stepenikom do sa- mog krova saluna. Male lestve koje su premošćavale prazninu od po- slednjeg stepenika do krovne ogra- de, povukao je gore, na krov.

Ne mareći više da li će ga ko pri- metiti, on odšeta do čela krova i os- loni se o drvenu ogradu, na kojoj je bilo ispisano ime Morganovog Salu- na.

Prašnjava zemlja je svojom uda- ljenošću izazivala osećaj vrtoglavi- ce.

Edgar Luis pljunu u prazninu pod sobom.

Razmotao je šal i dozvolio da mu padne pod noge. Sada su svi mogli videti njegovo zeleno lice.

Repetirao je i pripremio pušku za dejstvo.

Mirno je pogledao oko sebe, ne bi li našao žrtvu.

*

Gospoda Hokins je izašla iz pošte.

Ljubazni poštari ju je dopratio do vrata, nasmejao se još nekim nje- nim rečima i odmah se vratio u top- lo okrilje svoje kancelarije.

Gospoda je već bila nadomak sta- rosti, ali to nikako nije htela prizna- ti. Oblačila je bele i žute haljine, no- sila je skupocene cipelice i šeširiće, ne bi li tim sjajem sakrila oronulo

lice i večito pospan i umoran po- gled.

Edgar ju je dobro poznavao. Ne- kada ju je dobro poznavao.

Zelenilo njegove kože mu je izbri- salo celu prošlost iz svesti. Sav pro- tekli život bio je vezan za ljude bele, crne i žute kože.

A gospoda Hokins je imala belu kožu i skupu belu haljinu.

Koračala je tremom sitnim, od- morenim koracima, kao da hoda po blatu, a ne želi da uprlja odeću i ci- pele. Pred Rišarovom trgovinom je zastala, želeći da pređe ulicu. Baci- la je letimičan pogled ka salunu.

Podizanje Edgarove puške nije primetila.

Pucanj je razbio tišinu nad gra- dom.

Telo gospođe Hokins palo je una- zad i leđima udarilo o daske trema Rišarove trgovine. Crvena mrlja joj se širila na grudima.

Žena je ostala na mestu mrtva.

Edgar Luis nije slavio svoj pogo- dak.

Podlakticom je obrisao hladan znoj koji mu je izbio na čelu. Mirno je ubacio novi metak u cev i sače- kao da vidi šta će se dogoditi.

Nekoliko trenutaka gradom je vladala potpuna, grobna tišina. Ni- jedan prozor nije zaškripao. Nijed- na zavesa se nije pomerila.

Tek kada je prvi talas iznenađe- nja prošao, čuli su se nečiji brzi ko- raci na tremu saluna.

Jutarnji Morganovi gosti izašli su da vide šta se to događa. U prvi čas nisu ni primetili telo gospođe Ho- kins, pa nisu znali na koga je i zašto pucano.

— Šta se događa? — čuo je Edgar Luis uzbuđeni glas vlasnika saluna, koji je takođe izašao na ulicu.

Neki grubi muški glasovi istovre- meno su mu počeli objašnjavati da ne znaju šta se dogodilo.

— Ko je ono? — uzviknuo je je- dan od tih Morganovih posetilaca i rukom pokazao na telo gospođe Ho- kins.

— Neka žena! Ranjena je — javilo se nekoliko ljudi.

Odmah su krenuli preko ulice, pokazujući leđa ubojici, Edgaru Luisu.

Edgar je izdahnuo vazduh iz pluća i nanišanio u široka leđa jednog kauboja. Čoveka je znao samo iz slučajnih susreta u salunu.

Ne mareći što su njih četvorica — a i Morgan na svom tremu — Edgar mirno, kao da gađa u prazne flaše, povuče obaraču.

Kauboju je posrnuo, za trenutak se zaljuljao s raširenim rukama kao da želi održati ravnotežu, a onda je pao licem u prašinu.

Drugi metak je pogodio najkrupnijeg od tih momaka. Kauboju je nosio crno, kožno odelo i unatoč krupnom telu, prvi je reagovao na pucaj.

Odmah je shvatio da je metak ispaljen odnekud s leđa. Hitro se okrenuo na peti. Ruka mu je već ležala na dršci revolvera kada ga je metak pogodio u grudi.

Snažni kauboju se tek malo zaneo od udara olova, no nije odmah pao.

Sporo, kao da pazi da ne uprlja odeću, kleknuo je u prašinu i licem pao na zemlju pre nego što ga je drugi metak pogodio.

Njegovi prijatelji imali su dovoljno vremena da reaguju; no, nisu imali dovoljno iskustva da to učine na pravilan način.

Mladići su videli pogibiju dvojice svojih prijatelja i tek onda shvatili da se nalaze na nišanu nekog nemilosrdnog ubojice.

— Rik, pucaj! — viknuo je jedan i kao gromom udaren, bacio se na tlo.

Momak je spretno, u letu, izvukao revolver iz korica. Prašina se nije stigla ni dići oko njegovog tela, a on je već svih šest metaka sasuo u krčmara Morgana.

Debeli vlasnik saluna je bio mrtav pre nego što je stigao shvatiti šta se događa.

Mladić je pomislio da to krčmar puca na njih pa ga je odmah sredio.

Morgan je uzalud odstupio korak unazad, uzalud je molećivo podigao ruke ne bi li zaustavio vrele olovne kugle koje su poletele prema njemu.

Sa tucetom rana na širokom telu, Morgan je pao preko ograde trema, u prašinu.

Edgar je hladno nanišanio na momka koji se zvao Čak Pejt.

Nije promašio.

Čak je gledao u ubijenog vlasnika saluna. Oko njega se kovitlao oblak prašine koji je nastao njegovim padom.

Momak nije stigao ni jauknuti nakon udarca Luisovog metka. Dugi uzdah mu je izleteo iz grudi i telo mu se omlitavelo.

— Čak! — povikao je njegov prijatelj.

Podigao se na kolena unezvereno gledao oko sebe, tražeći pomoć i spas.

Edgar mu je mecima uništio poslednju nadu da će se spasiti.

Nakon tih hitaca gradom je ovladala tišina.

Edgar je obrisao znoj s lica i seo uz krovnu ogradu sa natpisom saluna. Oslonio se leđima o ogradu i napunio magacin puške novim mecima.

Ni o čemu nije razmišljao.

Koža mu je bila zelena i samo su se kapi znoja presijavale po njoj. Nikakvu promenu inače, nije osetio.

Iz unutrašnjeg džepa jakne uzeo je flašu sa viskijem i otvorio je.

Nije se više plašio zelenila svoje kože.

Miran, pomiren sa sudbinom, otpio je nekoliko gutljaja alkohola. Piće ga je prijatno opalilo po praznom stomaku.

On otpi još nekoliko gutljaja. Zatvorio je bočicu i vratio je u džep.

Učinilo mu se da čuje nečije korake i neke tihe reči na ulici.

Provirio je preko ograde.

Šerif Pauli stajao je uz leševe četvorice kauboja. Gledao je na sve strane, čudeći se neobjašnjivom događaju.

Edgar je video još dvojicu — trojicu najhrabrijih građana kako oprezno, sporo prilaze leševima.

Uz ubijenu gospođu Hokins stajao je stari poštar i ridao nad njenom nesrećnom sudbinom.

Gradonačelnik Braun i njegov mladi rođak Finli, prišli su šerifu.

— Šta se to dogodilo? — upitao je odmah gradonačelnik.

Gospodin Braun je bio najugledniji čovek u gradu; naravno, i najbogatiji. Iako je zamerao Pauliju nedostatak iskustva, verovao je da će od njega, vremenom, postati odličan čuvar zakona.

Uz gizdavog sedokosog starca, obučenog u najskuplje odelo, mladi šerif je delovao poput neposlušnog sluga.

Duga, kovrdžava kosa slivala mu se iz šešira na ramena. Nosio je obično, kaubojsko odelo, a i zvezdu je nemarno okačio o džep košulje.

Na gradonačelnikovo pitanje samo je slegnuo ramenima.

— To su Potlerovi kauboji? — upitao je stari Braun, tek tada prepoznavši ubijene mladiće.

— Da, jutros su došli u grad da kupe žicu za ogradu. Hteli su... — Paulijeve reči je prekinuo mladi kicoš, lokalni kockar i budući naslednik Braunovog bogatstva, Robert Finli.

On je pokazao rukom na leš krčmara Morgana i upitao ko je njega ubio.

Tada se javio i poštar, kroz suze im rekavši da je ubijena i dobra gospođa Hokins.

— Zaboga, šta se dešava u vašem gradu, Pauli? — zabezeknuo se gradonačelnik.

Starac je načinio iznenađeno lice i upitno pogledao u šerifa, podigavši svoje sede obrve. Glatko izbrijana koža svetlela se na dnevnom svetlu.

Pauli samo teško uzdahnu.

Kad bi nastale neprilike, Braun bi grad nazivao njegovim, šerifovim, a pri svakoj proslavi ili svečanosti, opet bi ga prisvajao.

— Recite, Pauli, recite mi ko je pobijao sve te ljude? — nervozno je starac mahao rukama, zahtevajući objašnjenje za ovaj pokolj.

— Ne znam. — Ne znate?

Edgar više nije hteo slušati to prepiranje.

Finlija nikada nije voleo, kao ni Brauna. No, o tome nije hteo ni misliti.

Bilo mu je dovoljno da pogleda zelenu boju svoje kože pa da se seti kako su iz njega svi osećaji zauvek nestali, da ih je prekrilo tamno zelenilo kroz koje se nije dala ni naslutiti prošlost.

Nanišanio je u besprekorno čistu košulju mladog Roberta Finlija.

Finli je vrisnuo i odleteo na zemlju. Noge su mu se zakoprcale u vazduhu, a onda se potpuno smirio, ni glasa više ne ispustivši.

Drugim metkom Edgar Luis je probio vrat starog i bogatog gradonačelnika Brauna.

Starac se ipak nije hteo lako predati.

Uhvatio se rukama za grlo i ljuljao, ali nije pao. Tek kada ga je pogodilo još jedan komad vrelog olova, stropoštao se na zemlju.

Šerif Pauli je iskoristio to vreme i utekao na suprotnu stranu ulice.

Stari poštar mu je zasmetao da odmah uzvрати paljbom. Edgarovi meci su preteći leteli oko njega i šerif uskoči u Rišarovu trgovinu, na čijem tremu je ležala ubijena gospođa Hokins.

Izgubivši sve mete s nišana, Edgar ponovo napuni oružje.

Grad je u tišini dočekao podne. Niko se nije pomicao. Čak je i vetar prestao da duva. Šest leševa na ulici bio je dovoljan razlog za svakog iole mudrijeg čoveka da se sakrije što dublje u kuću i da ni nos ne promoli napolje.

Jer, napolju vreba čovek zelene kože

4

Pala je i noć, građani nisu uspjeli da oteraju Edgara sa krova saluna.

Vetar je opet duvao, tek toliko da osveži noć. Iako se sve utišalo, Edgar je znao da mnogo očiju gleda u njegovom smeru, u smeru salunskog krova.

Nije pucao dugo.

Ljudi su uvideli odkuda im pretila opasnost. Šerif Pauli je organizovao skoro dvadesetak građana. Nakon prvog njihovog napada — kada ih je Edgar sradio trojicu — četvoricu — mnoge je prošla volja za borbom.

No, ostalo ih je dovoljno najupornijih da spreče Edgarov pokušaj silaska s krova. Ali, ni oni nisu uspjeli da mu se približe.

Edgar Luis je jedva dočekaao okri-lje noći.

Ni u mladosti nije bio veliki borac. Zašavši u srednje godine, izgubio je onu kondiciju koju je nekada imao. Miran, gradski život, naučio ga je da izbegava fizičke napore. Utoliko više ga je iscrpljivalo svako veće opterećenje.

A celodnevno skakutanje po krovu i neprekidna napregnutost svih čula iscrpeli su pozelenelog Edgara Luisa.

— Edi! Čuješ li me, Edi? — prolo-mio se glas kroz noć.

Edgar odmah ustane i ubaci metak u cev.

Prepoznao je Anitin glas.

— Edi, ja te zovem, ja, Anita! Čuješ li me? — vikala je žena iz tamnog bezdana koji se prostirao pod njim.

Edgar nije odgovarao. Uzdisao je i vrteo glavom. Uzaludno je pokušavao da se smiri da hladnokrvno deluje. Nije mogao.

Hladan znoj mu je oblio čelo i obraze. Osećao je da mu usne drhte i nije ih mogao umiriti. Nije znao jesu li to znaci pogoršanja te čudne bo-

lesti koja ga je tako iznenada spopala.

Bio je besan na Anitu. Njoj nije bilo mesta ovde. Ovu igru je igrao sam. Uostalom, verovao je da je jedini čovek na svetu sa zelenom kožom. Bio je najusamljeniji od svih.

— Edi, doktor Daneka je pre nekoliko sati otišao u Olventon kod doktora Linera! — vikala je Anita, skrivena negde na suprotnoj strani ulice. — Telegrafom je javio da će doći i doktor Liner. Kaže da je tvoja bolest izlečiva i...

Edgar ispali metak nasumce, tek da prekine nepotrebne reči nekada svoje žene.

— Ona ništa ne shvata — prošaputao je samom sebi u bradu.

Nije želeo da ga zbuni vest o leku i trabunjanju o dvojici lekara.

Spas je bio daleko, mnogo dalje od zore kojoj još nije bilo ni traga.

*

Luise, ako još uvek možeš razmišljati: predaj se! — iz mraka je povikao šerif Pauli. — Nemaš nikakve izgleda da se izvučeš. Pitanje je samo trenutka kada ćemo te uhvatiti. Ti si bio pošten čovek, Luise. Čuli smo šta ti se desilo. Predaj se. Nije potrebno da dalje prolivamo krv.

Edgar Luis je ćutao.

Osluški-vao je otkuda dolazi glas, kako bi mogao u tom smeru poslati metak.

— Zapalićemo salun, Luise — opet je vikao Pauli. — Nemoj nas terati da te živog zapalimo.

Edgar je već nameravao da opali u smeru u kojem je pretpostavljao da se nalazi šerif, kada je zaškripala daska pod nogom nekog čoveka koji se uspinjao na krov saluna.

Pozeleneli čovek odmah se okrenuo. Video je tamnu siluetu čoveka na drugom kraju krova.

Čitavu seriju metaka je sasuo u senku.

Čovek je kriknuo i odleteo u tamu. Tupi udar njegovog tela nadjačali su novi urlici oružja.

Sa svih strana javila se vatra prema Edgaru.

Gradani su sa susednih krovova gađali poludelog bolesnika.

Nekoliko metaka je proletelo tik uz njega. Komad usijanog olova ga je udario u potkolenicu i bacio na daščani krov saluna.

No, Edgar nije ispuštao oružje.

Stisnutih zuba, očiju mutnih od suza, pucao je po ljudima koji su se pokušavali popeti na krov saluna.

Udarac u grudi prikovao je Edgara o ogradu sa natpisom saluna.

Vazduh mu je izleteo na usta i sva snaga s njim. Iznenaden, bez jauka i uzdaha, odložio je pušku na daske i dlanovima prekrio ranu.

Pod prstima je osetio toplu krv.

U prvi mah nije ni primetio da su prestali pucati u njega.

Tek nakon nekoliko minuta primetio je da ga rana počinje boleti i da ne može pomicati levu ruku. No, što je bol postajao jači, on je dobijao veću snagu.

Bolelo ga je, znači: još je živ.

Gradani nisu znali da su ga uspe li raniti. Oni su bili mahom mirni ljudi, ljudi koji nerado nose oružje, a još ređe se odlučuju da pucaju u nekoga.

Na Edgarovom licu se pojavio osmeh.

Bio je zadovoljan što je živ.

No, onda se uznemirio.

Pre nego što je shvatio šta se dešava, šta to šišti, primetio je kako dve baklje padaju na drveni krov.

Štapovi omotani krpom uronjenom u petroleum, goreli su bledim sjajem. Petroleum je prsnuo na sve strane i počeo da gori.

Edgar, bez puške, dopuza blizu jedne baklje. No, zastao je, pazeći

da se ne pojavi neoprezno na svetlosti.

Ranjene grudi su ga bolele a svaki pokret tela izazivao mu je bolove u levoj ruci.

Nije smeo čekati.

Plamen baklji je pretio da zahvati i daske. Nije smeo ni pomisliti šta bi se desilo da se vatra proširi i potpuno zahvati krov.

On uzme baklju u ruke.

Njegov vrisak je presekao noć.

Edgar još nekoliko puta urliknu. Kao poludeo, počeo je mahati bakljom oko sebe. Odjednom je zaboravio bol, iznemoglost i opasnost. Skakao je po krovu, ne mareći za ljude koji su ga vrebali.

No, vredelo je rizikovati.

— Hej, moja koža je bela! Bela! — vikao je ne prestajući da maše plamtećom bakljom.

Pri svetlu baklje video je svoju ruku. Koža mu je opet bila bela. Zelenilo je nestalo neosetno, kako se i pojavilo.

— Hej, šerife! — povikao je u mrak. — Predajem se! Predajem se! Ja sam opet zdrav. Koža mi je opet bela! Koža mi je opet bela!

Edgar je podigao ruku s plamenom visoko u vazduh, poput pobednika. Ushićeno je stajao nad celim gradom utonulim u mrak.

Nije ni čuo pucnjeve. Nije ni osetio kuršume kada su ga udarili u grudi.

Pre nego što je shvatio šta se dešava, ležao je na leđima a potpuna praznina mu je ovladala telom. Čuo je pucketanje vatre, ali nije znao šta i gde gori. Gledao je u nebo bez zvezda.

Taman je pozeleo da živi, a ubiše ga — kad je ponovo postao beo. A da li je uopšte bio zelen? Možda...

B

**ROTO
BIBLIOTEKA
X-100**

**NA PUTU
ODMORU
U PLANINI
NA MORU**

RAZONODIČE VAS

ROMANI

X-100

- ★ VESTERN
- ★ KRIMI PRIČE

★ **SVAKE NEDELJE NOVA SVESKA**

SEXpress

EROTSKI MAGAZIN
NA SVIM KIOSCIMA

Stimulativno!
Uzbudljivo!
Zanimljivo!
Kontakti!
Modeli!

PAŽNJA! PAŽNJA! PAŽNJA! PAŽNJA!

NOVA SUPERKRIMI EDICIJA

HEJZI, NJUŠKALO

serija romana o njujorškom privatnom detektivu
MAJKLU HEJZLVUDU HEJZIJU

HEJZI, NJUŠKALO

romani pisani u najboljem maniru majstora tvrde
škole krimića

HEJZI, NJUŠKALO

superromani o superdetektivu

HEJZI, NJUŠKALO

romani akcije, iznenađenja, surovih obračuna...

HEJZI, NJUŠKALO

romani nabijeni seksom i nasiljem, pisani grubim i
sočnim jezikom podzemlja

HEJZI, NJUŠKALO

romani koji nikoga neće i ne mogu ostaviti
ravnodušnim

HEJZI, NJUŠKALO

od januara sledeće godine na svim kioscima

HEJZI, NJUŠKALO

romani do sada neobjavljeni u Jugoslaviji
ne zaboravite:

PAŽNJA! PAŽNJA! PAŽNJA! PAŽNJA!

NA SVIM KIOSCIMA

SEKSTIRIP

NOVO!

NOVO!

NOVO!

**SAMO
ZA
ODRASLE**

IZ PERA
NAJPOZNATLIJH
MAJSTORA
STRIPA

PRVI PUT ZA NAŠE ČITAOCE

➡ OBAVEŠTENJE KUPCIMA PAN POSTERA

Maloprodajne cene **PAN POSTERA** su **20 DINARA** za veliki format (70 x 100 cm) i **16 DINARA** za mali format (50 x 70 cm).

Najpovoljniji način da sa deset odsto popusta dobijete PAN POSTER jeste da unapred uplatite **18 DINARA** za veliki ili **14,40 DINARA** za mali format po jednom primerku i to putem opšte uplatnice na žiro-račun NIŠRO »DNEVNIK«, Novi Sad, OOUR »Izdavačka delatnost« 65700-603-6350. Kod ovakvih uplata narudžbenica nije potrebna, ali se mora naznačiti naziv i količina postera.

PAN POSTER možete naručiti i pouzećem — putem ove narudžbenice — pri čemu se, pored pune maloprodajne cene zaračunavaju i troškovi otpreme i pakovanja u futrolu.

NARUDŽBENICA

(popuniti štampanim slovima)

NIŠRO »DNEVNIK«, OOUR »IZDAVAČKA DELATNOST« RJ KOMERCIJALA
21000 NOVI SAD, Bulevar 23. oktobra 31.

Ovim neopozivo **NARUČUJEM** sledeće postere:

(Navesti oznaku postera i količinu)

Vrednost naručenih postera po važećim cenama, kao i troškove pakovanja i otpreme, platiću poštaru prilikom preuzimanja pošiljke

(Prezime i ime)

(Ulica i broj)

(Zanimanje)

(pošt. broj i mesto)

(Svojeručni potpis naručioca)

 eliksir

REVLIJA ZA POPULARNU MEDICINU

VAŠE ZDRAVLJE

**JE
U VAŠIM
RUKAMA**

**Najpoznatiji domaći i strani stručnjaci
pišu ekskluzivno za čitaoce „Eliksira“
o najaktuelnijim zdravstvenim problemima
savremenog čoveka**

VAŠ SAVETNIK

VAŠ SAGOVORNIK

VAŠ PRIJATELJ

NA SVAKOM KIOSKU – USVAKOM DOMU

 eliksir

REVLIJA ZA POPULARNU MEDICINU

U SLEDEĆEM BROJU

L. Robinson

**Glavni
Raskin**

KOLONA SMRTI I v UŽASA

Kada su stigli dole, Kotemba se izdvojio. Na ulazu u okno, za trenutak se pojavila silueta jednog čoveka, i to je bilo dovoljno Kotembi da skoči čoveku za vrat. Čuo se samo prigušeni krik, i onda je poglavica dao znak ostaloj trojici da mu se pridruže...

JUGOBANKA

**DODITE
DA SE DOGOVORI!**

YU ISSN 0353-1287

9 770353 128072